

BENET XVI PORTA UN MISSATGE D'ESPERANÇA AL BENÍN

Àfrica, terra d'una nova Pentecosta

Del 18 al 20 de novembre el Papa ha visitat el Benín, amb tres objectius: celebrar els 150 anys de l'evangelització del país, lliurar als bisbes africans l'exhortació apostòlica postsinodal *Africae munus* («El compromís d'Àfrica») i visitar la tomba del seu amic, el cardenal Bernardin Gantin. Amb la firma de l'exhortació apostòlica postsinodal el Papa ha animat a no abandonar mai la recerca de la pau i la reconciliació necessàries al continent i a tota l'Església: «Àfrica, terra d'una nova Pentecosta, tingues confiança en Déu! Animada per l'Esperit de Jesucrist ressuscitat, fes-te la gran família de Déu, generosa amb tots els teus fills i filles, artífex de reconciliació, de pau i de justícia. Àfrica, Bona Nova per a l'Església, fes que ho sigui per a tothom!» **P 3-5**

JUSTO LACUNZA
analitza la visita
apostòlica del Papa

L'Osservatore Romano

Gaudí i la Sagrada Família, exposició històrica al Vaticà

Tret del temple, per motius obvis, tota l'essència de la basílica de la Sagrada Família ha desembarcat per primera vegada al Vaticà, i amb ella la persona d'Antoni Gaudí i l'aportació de l'Església catalana a la configuració de les arrels cristianes de Catalunya. És una fita històrica que només es pot entendre per la relació directa que des de fa uns anys s'ha establert entre Catalunya i la Santa Seu. Fins al dia 15 de gener, el Braccio di Carlo Magno, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, ofereix de forma gratuïta l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*. **P 22**

Agusti Codinach

Xefs solidaris **P 20-21**

Sumari

- P 8** Andrea Riccardi, nou ministre italià
- P 23** Criteris ètics per sortir de la crisi
- P 29** Conèixer la realitat dels «sense sostre»
- P 31** I Jornades Raimon Panikkar
- P 32** S'inicia la campanya Reis per a Tothom

Editorial

Guardar esperança

El dia 12 de novembre passat es va celebrar a Barcelona la VII Jornada del Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans organitzada en col·laboració amb els Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació, dues iniciatives eclesials en l'origen de les quals hi va intervenir decisivament el bisbe Joan Carrera, amb la voluntat de reflexionar conjuntament des de la fe i des de les diverses sensibilitats eclesials per tal de dir una paraula lúcida i oportuna en el món de la política, de la justícia i dels mitjans de comunicació. El tema d'enguany era *Guardar esperança en temps difícils* i va ser abordat des d'una triple perspectiva: des del pensament (Josep Maria Esquirol, escriptor i professor de filosofia), des del compromís amb els altres (Juan Rubio, expert en comunicació i director de *Vida Nueva*) i des dels llocs sagrats (Bernabé Dalmau, escriptor i monjo de Montserrat). L'interès de la temàtica i la qualitat dels ponents va motivar una assistència nodrida i un alt nivell de participació. Els organitzadors van obviar en la presentació la paraula *crisi*, potser intuïnt que davant del canvi de paradigma al qual estem assistint, queda curta, està gastada i cal anar més a fons. Per això es va voler posar en relleu la necessitat d'adoptar noves actituds per encarar l'etapa present. Quan habitualment es parla de «tenir esperança», els organitzadors van optar per l'expressió «guardar esperança». El mot *guardar* en català està relacionat amb *esguardar*: mirar atentament. Qui guarda una cosa en té cura. Guardar porta a resistir davant les forces impersonals que ens poden erosionar com ara el nihilisme imperant, els dogmatismes o les respostes precipitades de les aparents seguretats sense fonaments. Es va dir que esperança i resistència són dos dinamismes vinculats. És en la mesura que

guardem esperança que podem resistir, però és perquè resistim que podem esperar. La resistència demana «retirar-se». «Qui va al desert —explicava Esquirol— no és un desertor, no es dimiteix de res, no es desenten de la realitat. En el desert hi ha solitud, però no hi ha aïllament.» És en el desert que cobrem consciència de la pròpia existència. La mateixa paraula *existir* té un matis de projecció cap enfora. Podem resistir des de l'experiència de quelcom que és diferent i que ens transcendeix, d'allò que és essencial, amb una fe sòbria i amb frescor evangèlica, sòlida, fonda, però no bel·ligerant. Podem resistir si esdevenim capaços d'experimentar la profunditat d'allò que és bo, que és veritable i que és bell. Experimentar la profunditat de tot allò de valuosos que Déu ha posat al món i que ens fa sentir privilegiats i joiosos d'haver acollit el do de la fe. Ens cal resistir fent costat al proïsme, des del respecte que és la mirada atenta envers l'altre, des de la cura de l'altre. Resistim fent casa, és a dir, edificant comunitat des de la proximitat i la confiança amb l'altra, des de la relació personal, oberts sempre al diàleg i esdevenint així església samaritana. Benet XVI, en la seva encíclica *Spe Salvi* (en esperança vam ser salvats), ens ensenya tres espais privilegiats d'aprenentatge i exercici de l'esperança: la pregària —atès que sempre podem adreçar-nos a Déu—, actuar i sofrir en la construcció del Regne de Déu —tal com ens ensenya l'evangeli, i la perspectiva del Judici, l'hora que Déu farà justícia des de la Misericòrdia i l'Amor. Ara que comença el temps d'Advent, temps de desert personal i comunitari, temps de mirada sol·lícita envers el proïsme, temps per refer l'esperança, temps per aprendre la resiliència en moments difícils, ens poden ajudar personalment i comunitària les reflexions sorgides d'aquesta Jornada.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Gadi Bosch, Agustí Codinach, Miriam Díez, Núria Ferret, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Antonio Sospedra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Rosa Varela, Nora Vela, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals*, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Salut espiritual

La situació que vivim ens demana una obligada referència a l'esperança. Molt més, encara, si els ressorts que mouen els fils estan rovellats per la desconfiança. Tanmateix, esperança, en què? Confiança, en qui? Hi ha resposta. La que als creients se'ns dona com a regal i la que des del que som hem de buscar amb el nostre esforç.

Fa temps vaig llegir que l'esperança és la irrenunciable confiança que alguna cosa canviarà amb tota seguretat cap a bé i cap a millor, amb la certesa que aquest canvi no es produirà de forma casual, sinó mitjançant l'esforç realitzat per cadascú des del seu interior. Certament, això no ho explica tot, però ens posa en la pista d'iniciar un bon camí. Els cristians, però, creiem que la nostra esperança rau en Crist i

que és a partir d'Ell que tota la nostra vida s'il·lumina i pren una nova dimensió.

No podem negar que ens commou la situació mundial i la decepció personal que molts senten quan es veuen incapaços de solucionar problemes que aparentment ens depassen. L'esperança ens ofereix la convicció que qualsevol gest de servei, d'estimació i de solidaritat pot mostrar el rostre de tendresa que tant persones com institucions podem i hem de donar a tot el que fem.

Aleshores, són els fets els qui mostren quan una persona és fidel a la pròpia consciència i quan és madura per assumir responsabilitats. Són els fets els que fan veure que s'actua amb coherència i respecte, amb transparència i amb la humilitat de no ser el

centre de tot. En conseqüència, cal que orientem tot l'esforç a descobrir l'immens tresor que cadascú amaga en el seu interior, allò que Déu ha sembrat dins els nostres cors i que forma part del seu misteri d'amor. Entrar-hi i agrair-ho és símptoma de salut espiritual.

Sabem que quan es viu pendent només de l'exterior perquè s'ha assecat l'interior, el que pot succeir és del tot imprevisible. En el fons hi ha una immaduresa que cerca omplir d'excentricitats el buit espiritual que hom pateix. Una espiritualitat que posa cada valor al seu lloc i té com a referents Jesús i l'Evangeli és capaç d'enfrontar-se a qualsevol temptació egoista, acceptant l'esperança com a do i fent de la confiança una joiosa resposta.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Àfrica, bona notícia per a l'Església

Viatge apostòlic de Benet XVI al Benín

ACI
Ouidah

Del 18 al 20 de novembre el Papa va visitar el Benín, amb tres objectius: celebrar els 150 anys de l'evangelització del país, lliurar als bisbes africans l'exhortació apostòlica postsinodal *Africae munus* («El compromís d'Àfrica») i visitar la tomba del seu amic, el cardenal Bernardin Gantin.

En signar l'exhortació apostòlica postsinodal el Papa va animar a no abandonar mai la recerca de la pau i la reconciliació necessàries en el continent i en tota l'Església. A la basílica de la Immaculada Concepció de Ouidah, davant de bisbes de diversos llocs d'Àfrica, el Pontífex va dir que l'assemblea sinodal del 2009 es va veure enriquida per l'exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Africa* del beat Joan Pau II, i va assenyalar que aquest document «va subratllar amb força la urgència de l'evangelització del continent, que no pot separar-se de la promoció humana». «D'altra banda, s'ha desenvolupat el concepte d'Església-família de Déu. Aquest darrer ha produït molts fruits espirituals per a l'Església catòlica i per al treball d'evangelització i promoció humana que ella ha posat en pràctica per a la societat africana en el seu conjunt.» En efecte, va dir el Papa, «l'Església és cridada a descobrir-se cada vegada més com una família. Per als cristians, es tracta de la comunitat dels creients que lloa Déu u i tri, celebra els grans misteris de la nostra fe i anima amb la caritat la relació entre persones, grups i nacions, més enllà de les diversitats ètniques, culturals i religioses».

Benet XVI també va destacar que «una Església reconciliada en el seu interior i entre els seus membres pot esdevenir un signe profètic de reconciliació en l'àmbit social, de cada país i de tot el continent». «El fonament d'aquesta reconciliació rau en la natura de l'Església, que "és en Crist com un sacrament o senyal i instrument de l'intima unió amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà", va agregar. El Pontífex va

«L'Església és cridada a descobrir-se cada vegada més com una família»

Anàlisi

El Benín: el Papa pelegrí

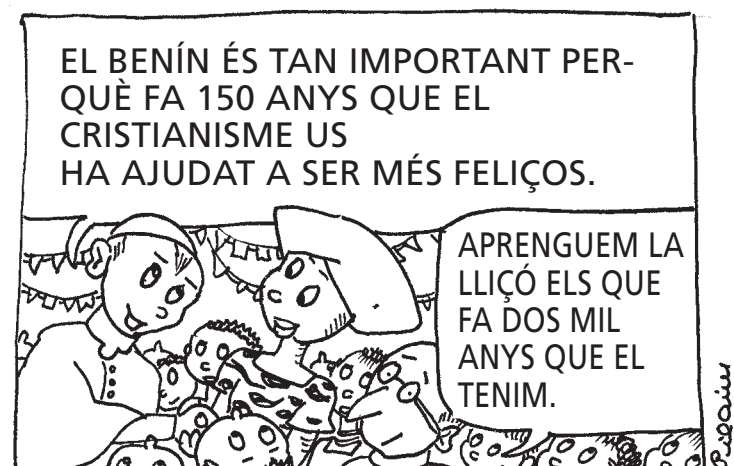
Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg

El lema de la República del Benín, que Benet XVI ha visitat en el seu segon viatge apostòlic a l'Àfrica, diu així: «Germanor, Justícia, Treball.» Tot un eslògan polític i civil, econòmic i cultural. A aquest horitzó lluminós s'ha sumat el Papa quan ha parlat de lideratge polític, de responsabilitat civil, de solidaritat humana. Un missatge que anava adreçat no només a les comunitats catòliques del Benín, sinó també als líders polítics i religiosos del continent africà. Una veu clara, solidària i valenta per parlar del potencial humà de l'Àfrica i del testimoni dels cristians a favor de la justícia, els drets, la dignitat, la llibertat. El missatge de Jesús traduït i encarnat a les societats africanes. El viatge del Papa pelegrí ha estat com un crit d'esperança en un món que sembla viure distret. Queda molt per recórrer quan es parla de «justícia», veient l'arpa indigna de la corrupció tan estesa i arrelada. Els tentacles dels corruptors, tirans i dictadors impedeixen el desenvolupament, trepitgen els drets humans i ofeguen les llibertats civils. L'avarícia dels corruptes no coneix límits ni condicions. Oprimeix,

esclavitzar, amarra a la indignitat visceral dels qui fan servir els éssers humans per al seu propi ús i consum. Perquè la corrupció assesta una punyalada ferotge en l'ànima humana.

És llarg el camí quan es parla de «treball». Milions d'africans es veuen obligats a abandonar les seves famílies, pobles i llogarrets a la recerca d'una vida més digna. Fugint de la pobresa, deixant enrere la misèria, passant gana. No tot és fàcil quan es travessen països, es recorren regions, has de pujar dalt de pasteres desgavellades. Quantes vexacions, drames i patiments. I per què no parlar de «germanor». És molt fàcil debatre sobre la solidaritat humana, la cooperació internacional i l'ajuda humanitària. La crisi actual ens impedeix moltes vegades veure-hi més enllà del nostre espai personal o percebre el que passa lluny de les nostres pròpies fronteres. D'altra banda, també els vaivens i les sotragades de l'economia obren els nostres ulls a realitats crues, dures i esgarrioses del nostre món.

Al Benín les creences, els ritus i les pràctiques de vudú tenen un fort arrelament històric. En els seus discursos el Papa no ha evitat referir-se a la màgia i la bruixeria, com a obstacles reals, perills constants i vies reals que, lluny d'alliberar, el que fan és esclavitzar l'ésser humà.

El Papa proposa un programa de vida per a sacerdots, religiosos i laics

Els encoratja a viure santament en l'amor

ACI
Ouidah

Al seminari de Sant Gal, a la ciutat de Ouidah, el Pontífex va proposar magistralment un programa de vida per a tots els sacerdots, seminaristes, religiosos i laics de l'Església, i els va encoratjar a viure santament en l'amor. Després de pregar davant de la tomba del seu amic, el cardenal Bernardin Gantin, el Papa va agrair als presents el seu compromís malgrat les dificultats que afronten.

Tot seguit va proposar un programa de vida per a cadascuna de les vocacions que els fidels poden seguir a l'Església començant pels sacerdots. A ells els va recordar que «la responsabilitat de promoure la pau, la justícia i la reconciliació, us incumbeix d'una manera molt particular. Per la sagrada ordenació que vau rebre i pels sacraments que celebriu, sou cridats a ser homes de comunió». «Us animo a deixar transparentar Crist a la vostra vida amb una autèntica comunió amb el bisbe, amb una bondat real envers els vostres germans, una profunda sol·licitud per cada batejat i una gran atenció cap a cada persona. Si us deixeu modelar per Crist, no canvieu mai la bellesa del vostre ésser sacerdots per realitats efímeres, de vegades malsanes, que la mentalitat contemporània intenta imposar a totes les cultures.» Finalment els va exhortar a «no subestimar la grandesa insondable de la gràcia divina dipositada en vosaltres i que us capacita a viure al servei de la pau, la justícia i la reconciliació».

Als religiosos i religioses, Benet XVI els va dir que «la vida consagrada és un seguiment radical de Jesús. Que la vostra opció incondicional per Crist us porti a un amor sense fronteres pel proïsme. Que la pobresa i la castedat us facin veritablement lliures per obeir incondicionalment l'únic Amor que, quan us arriba, us impulsa a vessar-lo arreu». «Que la pobresa, obediència i

castedat augmentin en vosaltres la set de Déu i la fam de la seva Paraula, que, en creure, esdevé fam i set per servir el proïsme afamat de justícia, pau i reconciliació. Fidelment viscuts, els consells evangèlics us transformen en germà universal o en germana universal de tothom, i us ajuden a avançar amb determinació pel camí de la santedat.»

Als seminaristes el Bisbe de Roma els va exhortar a viure «en l'escola de Crist per adquirir les virtuts que us ajudaran a viure el sacerdoti ministerial com el lloc de la vostra santificació. Sense la lògica de la santedat, el ministeri no és més que una simple funció social». «La qualitat de la vostra vida futura depèn de la qualitat de la vostra relació personal amb Déu en Jesucrist, dels vostres sacrificis, de la felicitat integració de les exigències de la vostra formació actual. Davant dels reptes de l'existència humana, el sacerdot d'avui com el de demà ha de ser un home humil i equilibrat, prudent i magnànim.» «Després de 60 anys de vida sacerdotal, us puc as-

segurar, benvolguts seminaristes, que no lamentareu haver acumulat durant la vostra formació tresors intel·lectuals, espirituals i pastorals», va afirmar.

En adreçar-se als laics, el Papa els va comentar que «en el cor de les realitats quotidianes de la vida, esteu cridats a ser sal de la terra i llum del món, us exhorto a renovar el vostre compromís per la justícia, la pau i la reconciliació». «Aquesta missió demana fe en la família, construïda segons el disseny de Déu, i una fidelitat a l'essència mateixa del matrimoni cristià. Exigeix també que les vostres famílies siguin autèntiques "Esglésies domèstiques"». El Pontífex va ressaltar que «gràcies a la força de la pregària, es transforma i es millora gradualment la vida personal i familiar, s'enriqueix el diàleg, es transmet la fe als fills, augmenta el gust d'estar junts i la llar s'uneix i consolida més. Fent regnar a les vostres famílies l'amor i el perdó, contribueu a l'edificació d'una Església forta i bella, i que hi hagi més justícia i pau a tota la societat».

Els bisbes, servidors de l'Evangeli

A la trobada que va mantenir amb els bisbes del Benín a la capella de la nunciatura apostòlica, el Papa els va demanar ser autèntics servidors de l'Evangeli, segons el cor de Déu, ja que això és el que esperen els fidels. En el seu discurs als bisbes de les 10 diòcesis del país en el 150è aniversari de l'evangelització del Benín, el Pontífex va assenyalar que «aquesta celebració jubilar ha de ser per a les comunitats i per a cadascun dels seus membres ocasió d'una profunda renovació espiritual. I, com a pastors del Poble de Déu, és la vostra responsabilitat discernir el seu perfil a la llum de la Paraula de Déu».

El Papa va dir que «l'Any de la Fe serà sens dubte una bona oportunitat per fomentar en els fidels el redescobriment i aprofundiment de la seva fe en la persona del Salvador dels homes. En efecte, si des de fa 150 anys uns homes i dones han tingut el valor de donar-ho tot per servir l'Evangeli, és perquè han acceptat posar Crist en el centre de la seva vida. Aquest mateix plantejament ha d'estar avui en el centre de la vida de tota l'Església».

Benet XVI va ressaltar que «aquesta actitud demana una conversió constant per donar una força nova a la dimensió profètica del nostre anunci (...). Aquesta trobada amb Crist ha d'estar fermament arrelada en l'escolta i meditació de la Paraula de Crist». «L'Església no es pot guardar la Paraula de Déu per a ella sola; té per vocació anunciar-la al món. Aquest Any Jubilar ha de ser per a l'Església del Benín una oportunitat privilegiada per donar nou vigor a la seva consciència missionera. El zel apostòlic que ha d'encoratjar tots els fidels es deriva directament del baptisme i, per tant, no poden eludir la responsabilitat de confessar la fe en Crist i el seu Evangeli allà on siguin i en la seva vida diària.» El Papa va ressaltar que «l'Església no es pot limitar de cap manera a una pastoral de "manteniment" per als qui ja coneixen l'Evangeli de Crist. L'impuls missioner és un senyal clar de la maduresa d'una comunitat eclesial. L'Església s'ha de dirigir a tothom».

Perquè el món cregui en la Paraula que l'Església anuncia, «és indispensable que els deixebles de Crist estiguin units entre si. Com a guies i pastors del vostre poble, sou cridats a tenir una consciència viva de la germanor sacramental que us uneix, i de l'única missió que us han encomanat, per ser efectivament signes i promotors d'unitat a les vostres diòcesis». El Papa va animar a assumir amb responsabilitat la tasca de la formació sòlida dels sacerdots, per acceptar aquesta vocació en la seva totalitat.

La misericòrdia de Déu, infinita i fidel a l'home

ACI / Cotonou

En el seu discurs a la catedral de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Cotonou, el Papa va destacar que la misericòrdia de Déu és infinita i és prova també de la fidelitat divina a l'aliança que ha fet amb cada batejat. Davant de bisbes, sacerdots, religiosos i fidels laics, el Bisbe de Roma va ressaltar que «la història de la salvació, que culmina en l'encarnació de Jesús i té el seu ple compliment en el misteri pasqual, és una revelació colpidora de la misericòrdia de Déu». El Pontífex va assenyalar que «la misericòrdia divina no consisteix tan sols en la remissió dels nostres pecats; consisteix també en el fet que Déu, el nostre Pare, de vegades amb dolor, tristesa o por per part nostra,

ens retorna al camí de la veritat i de la llum, perquè no vol que ens perdem». «Aquesta doble manifestació de la misericòrdia de Déu mostra com n'és, de fidel, Déu a l'aliança segellada amb tot cristià en el baptisme.»

El Papa també es va referir a la missió de la Mare de Déu, Mare de la Misericòrdia, la qual per aquesta participació en el pla de salvació i pel seu «sí» al Senyor, «ha rebut el privilegi de socorre'ns sempre i arreu». «Sota l'empara de la seva misericòrdia, es guareixen els cors trencats, es vencen les provocacions del Maligne i els enemics es reconcilien. En Maria, no tan sols tenim un model de perfecció, sinó també una ajuda per aconseguir la comunió amb Déu i amb els nostres germans i germanes», va indicar.

El papa Benet va subratllar que Maria és una «guia segura per als deixebles del seu Fill, que volen servir la justícia, la reconciliació i la pau. Ella ens indica amb senzillesa i cor de mare l'única Llum i l'única Veritat: el seu Fill, Jesucrist, que porta la humanitat cap a la seva plena realització en el Pare». Benet XVI va recordar el testimoni de dos arquebisbes de Cotonou les restes dels quals reposen a la catedral: Mons. Christophe Adimou i Mons. Isidore de Sousa, que «van ser treballadors valerosos a la vinya del Senyor, i el seu record continua viu en el cor dels catòlics i de nombrosos habitants del Benín». Va destacar el seu lliurament valuós i el seu suport en la transició de la dictadura marxista a la democràcia al Benín.

Benet XVI: «Déu estima els febles del món»

Celebra una emotiva eucaristia a l'Estadi de l'Amistat

ACI

Cotonou

En el seu tercer i darrer dia al Benín, el diumenge en el qual l'Església celebra la festa de Crist Rei, el Papa va afirmar que Déu estima especialment els febles del món, els malalts i els que pateixen, i demana a tothom que serveixin aquestes persones amb el mateix amor del Senyor. A l'Estadi de l'Amistat de Cotonou, davant de 200 bisbes provinents de tot Àfrica, un miler de sacerdots del Benín, i uns 30.000 pelegrins procedents de Nigèria, Togo, Ghana i Burkina Faso, el Pontífex va celebrar l'eucaristia amb ocasió de l'entrega de l'exhortació apostòlica postsinodal *Africae munus*, fruit de la Segona Assemblea Especial del Sínode dels Bisbes.

«Jesús s'ha volgut identificar amb el petit, amb el malalt; ha volgut compartir el vostre sofriment i reconèixer-vos a vosaltres com germans i germanes, per alliberar-vos de qualsevol mal, de qualsevol aflicció. Cada malalt, cada persona necessitada mereix el nostre respecte i amor, perquè a través seu Déu ens indica el camí cap al cel. Tingueu coratge! El Papa és a prop vostre amb el pensament i la pregària», va afegir.

Benet XVI va encoratjar a desposseir-se dels patiments del passat, i deixar-se alliberar per Crist, perquè Ell «venç les nostres pors, les nostres misèries, ens dóna accés a un món nou, un món on la justícia i la veritat no són un teatre, un món de llibertat interior i de pau amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb Déu». El Bisbe de Roma va explicar que Jesús no es presenta amb

riqueses, èxit, potència o poder, sinó que és un rei que es fa servidor dels més petits i humils, «un rei el tron del qual és la creu». Per a Jesús, «regnar és servir. I el que ens demana és seguir per aquest camí per servir, per estar atents al clamor del pobre, del feble, del marginat», va encoratjar. «En aquest dia de festa, ens alegrem del regne de Crist Rei arreu de la terra. Ell és qui dissol tot allò que obstaculitza la reconciliació, la justícia i la pau. Recordem que la reialesa veritable no consisteix en una ostentació de poder, sinó en la humilitat del servei; no en l'opressió dels febles, sinó en la capacitat de protegir-los per donar-los vida en abundància.»

«Crist és qui dissol tot allò que obstaculitza la reconciliació, la justícia i la pau»

L'Evangeli diu que Jesús «ha volgut prendre el rostre dels famolencs i assedegats, dels estrangers, dels pobres, malalts o engarjolats, en definitiva, de tots els que pateixen o estan marginats; tot allò que els fem a ells serà considerat com si ho féssim a Jesús mateix». «Crist regna des de la creu i amb els braços oberts, que abasten tots els pobles de la terra i els atrau a la unitat. Per la creu, enderroca els murs de la divisió, i ens reconcilia els uns amb els altres i amb el Pare. Avui preguem pels pobles d'Àfrica, perquè tots puguin viure en la justícia, la pau i l'alegria del Regne de Déu.»

Així mateix, el Pontífex va convidar els cristians a anunciar la seva fe: «El batejat sap que la seva decisió de seguir Crist pot portar-lo a grans sacrificis, fins i tot, el de la seva pròpia vida. Però, com us recorda sant Pau, Crist ha vençut la mort i se'n emporta en la seva resurrecció. Ens introdueix en un món nou, un món de llibertat i felicitat.» El Papa va recordar el seu amic, el cardenal beninès Bernardin Gantin, «exemple de fe i saviesa per al Benín i per a tot el continent africà». Va recordar que després de 150 anys d'evangelització al país «molts encara no han sentit el missatge de salvació de Crist», «es resisteixen a obrir el seu cor a la Paraula de Déu».

Benet XVI va exhortar els catòlics a l'evangelització: «Sigueu testimonis ardents, amb entusiasme, de la fe que heu rebut!» Feu brillar per tot arreu el rostre amorós de Crist, especialment davant dels joves que busquen raons per viure i esperar en un món difícil.»

Trobada entranyable del Papa amb els infants

ACI / Cotonou

A la parròquia de Santa Rita de Cotonou, dirigida per les Missioneres de la Caritat de la beata Mare Teresa, el Papa va visitar desenes d'infants abandonats i malalts per recordar-los que Déu els estima i els encoratja a compartir el tresor de Crist amb els altres. «Estimats infants, Jesús us estima. Demaneu també als vostres pares que preguin amb vosaltres. Alguna vegada caldrà que hi insistiu una mica. No dubteu a fer-ho. Déu és molt important», va expressar el Papa.

«És un gran misteri que cal lloar i creure. Jesús, que ens estima tant, està veritablement present als sagraris de totes les esglésies del món, als sagraris de les esglésies dels vostres barris i parròquies. Us convido a visitar-lo sovint per manifestar-li el vostre amor.» Alguns de vosaltres «heu fet ja la primera comunió, altres us prepareu per fer-la. El dia de la meua primera comunió va ser un dels més bonics de la meua vida. No només pels vestits molt bonics, els regals o el banquet de la festa, sinó principalment perquè en aquest dia vam

rebre per primera vegada Jesús-Eucaristia». El Bisbe de Roma va ensenyar a pregar els infants quan combreguin: «Quan jo combrego, Jesús habita dins meu. L'he de rebre amb amor i sentir-lo amb atenció. En el més profund del cor, li puc dir, per exemple: "Jesús, jo sé que tu m'estimes. Dóna'm el teu amor perquè t'estimi i estimi els altres amb el teu amor. Et confio les meves alegries, les meves penes i el meu futur."» «Estimats infants, no dubteu a parlar de Jesús als altres. És un tresor que cal saber compartir amb generositat. En la història de l'Església, l'amor a Jesús ha omplert de valor i de força molts cristians, fins i tot nens com vosaltres.»

Així, va recordar, «a sant Kizito, un noi ugandès, el van matar perquè ell volia viure segons el baptisme que acabava de rebre. Kizito va pregar. Va comprendre que Déu no només és important sinó que ho és tot». Benet XVI va explicar que la pregària «és un crit d'amor dirigit a Déu el nostre Pare, desitjant imitar Jesús el nostre germà». Finalment, el Papa va lliurar als joves un rosari per encomanar els seus dies a la intercessió de la Mare de Déu.

Nova vitalitat a la fe catòlica

En el vol cap a la ciutat de Cotonou, al Benín, en el seu segon viatge al continent africà del seu pontificat, el Papa va assenyalar que els fidels no han d'imitar les comunitats evangèliques o pentecostals, sinó «preguntar-nos què podem fer per donar una nova vitalitat a la fe catòlica». En l'acostumada roda de premsa a l'avió que el va portar al Benín, el Pontífex va proposar que aquesta renovació de la fe catòlica ha de començar amb l'anunci d'un «missatge senzill, profund i comprensible». Segons assenyala Ràdio Vaticana, Benet XVI va explicar que «és important que el cristianisme no aparegui com un sistema difícil europeu, que un altre no pot comprendre o realitzar, sinó com un missatge universal que afirma qui és Déu, que Déu ens coneix i ens estima i que la religió viscuda fa néixer la col·laboració i la fraternitat». «És sempre molt important que prevalgui la iniciativa de les comunitats i de la persona. I, finalment, diria que cal una litúrgia participativa però no sentimental: no ha d'estar basada només en l'expressió dels sentiments, sinó caracteritzada per la presència del misteri en el qual entrem, pel qual ens deixem formar.»

El Papa també va dir que és important en aquest context «no perdre la universalitat» en la inculturació, malgrat que «preferiria parlar d'interculturalitat i no tant d'inculturació, és a dir, d'una trobada de cultures» i «així créixer també en la fraternitat universal», ajudats del gran valor de la catolicitat. El Bisbe de Roma va explicar que viatjava al Benín perquè aquest és un país exemplar pel que fa a la convivència pacífica, especialment entre diferents religions.

El Papa també va assenyalar «la frescor de la vida que hi ha a l'Àfrica, la joventut tan plena d'entusiasme i esperança, però també d'humor i alegria; ens mostra que aquí hi ha una reserva d'humanitat». Sobre l'altra raó de la seva visita, pregar davant la tomba del seu amic el cardenal Bernardin Gantin, el Papa va recordar que va ser el seu alumne i que després va servir amb molta intel·ligència i dedicació al Vaticà, sent sempre un home «de profunda fe i pregària».

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

A més a més gaudirem de les visites a monuments i paisatges de la part Nord del país, gairebé tots declarats patrimoni de la humanitat. Terra de natura impactant, i patrimoni cultural únic: de misterioses esglésies monolítiques excavades a la roca en l'anomenada Jerusalem Celestial. Salvaguarda de la desapareguda Arca de l'Aliança, transportada des del Temple del Rei Salomó. País imprescindible per entendre el cristianisme més antic.

Del 9 al 19 d'abril

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El Vaticà emprèn accions legals contra la campanya de Benetton

El P. Lombardi denuncia «una greu falta de respecte envers el Papa»

Zenit / Ciutat del Vaticà

El Vaticà ha anunciat accions legals de la Secretaria d'Estat contra la inclusió d'un fotomuntatge manipulat de Benet XVI, en la provocadora campanya publicitària de la firma de moda Benetton.

La sala de premsa vaticana ha emès un comunicat en què informa que «la Secretaria d'Estat ha encarregat als seus advocats d'emprendre, a Itàlia i a l'estranger, les accions oportunes per tal d'impedir la circulació, també a través dels mitjans de comunicació, del fotomuntatge, realitzat a l'entorn de la campanya publicitària de Benetton, en la qual apareix la imatge del Sant Pare d'una manera, típicament comercial, considerada lesiva no tan sols de la dignitat del Papa i l'Església catòlica sinó també per a la sensibilitat dels creients».

La campanya s'inscriu en les habituals provocacions d'aquesta firma que cerquen el cop d'efecte i la publicitat que això comporta, tot unint personatges d'abast internacional en imatges impossibles com, entre altres, els presidents dels Estats Units i Venèçuela, Obama i Chávez, fent-se un petó a la boca.

La campanya actual entra en la tradició de Benetton que no ha

El P. Lombardi va comparèixer davant dels mitjans de comunicació.

dubtat, en altres campanyes, a fer servir temes com la mort, la sida, l'anorèxia, la guerra, etc.

Arran del comunicat del Vaticà, la multinacional ha anunciat la retirada de les tanques publicitàries amb la imatge del Pontífex.

Segons el portaveu vaticà, el P. Federico Lombardi, s.j., el fotomuntatge aparegut a pocs passos del Vaticà «és un ús impropri de la imatge del Sant Pare». La imatge en qüestió, realitzada per Benetton per anunciar la creació de la Fundació Unhate, representa Benet XVI fent un petó a la boca a l'imam del Caire. Un missatge que, segons els creatius del cartell publicitari, hauria estat difós per combatre la «cultura de l'odi».

«Cal expressar una decidida protesta per un ús indegut de la imatge del Sant Pare, manipulada i instrumentalitzada en el marc d'una campanya publicitària amb finalitats comercials», va afirmar el pare Lombardi. El portaveu vaticà va definir la iniciativa com «una greu falta de respecte envers el Papa, una ofensa dels sentiments dels fidels, una demostració evident de com en l'àmbit de la publicitat es poden violar les regles elementals del respecte a les persones per cridar l'atenció a través de la provocació».

Amb un iPad el Papa encendrà l'arbre de Nadal més gran del món

ACI / Ciutat del Vaticà

El proper 7 de desembre el Papa encendrà els llums de l'arbre de Nadal més gran del món, ubicat a la ciutat italiana de Gubbio, a la regió de l'Úmbria. L'arbre es troba en aquella localitat des de l'any 1981. En aquesta ocasió, assenyala Ràdio Vaticana, comptarà amb una novetat tecnològica: Benet XVI n'encendrà els llums amb un ordinador *tablet*. La notícia ha estat difosa per la diòcesi i el municipi de la ciutat. Des de l'apartament pontifici el Papa estarà connectat a través del vídeo amb Gubbio i farà servir una aplicació que li permetrà pressionar un botó virtual per encendre'n els llums. L'esdeveniment ha estat programat per a les 17.45, mentre que la intervenció del Papa serà a les 18.30. El Pontífex abans d'encendre els llums adreçarà un missatge als habitants de la zona.

L'arbre de Gubbio figura al llibre dels rècords Guinness. Compta amb 260 punts de llum i està acolorit amb 270 làmpades de grans dimensions. El cablejat total fa 8.500 metres. L'estel sobre l'arbre està format per 200 llums. Amb aquesta estrella, l'arbre té una alçada total de 350 metres i una amplada de 250.

El nunci visita la seu de Càritas espanyola

Redacció / Madrid

El nunci apostòlic a Espanya, Mons. Renzo Fratini, ha visitat la seu de Càritas espanyola a Madrid, on ha presidit un emotiu homenatge als voluntaris de la institució amb motiu de la celebració del Dia Internacional del Voluntariat. El nunci va estar acompanyat per Mons. Alfonso Millán, bisbe de Barbastro-Montsó i responsable de Càritas a la Comissió Episcopal de Pastoral Social. Mons. Fratini va aprofitar la seva trobada amb els voluntaris de Càritas per reconèixer l'esforç de tots els qui, de manera gratuïta, fan realitat cada dia el seu compromís de treballar per un món més just, a més d'agrair-los aquesta actitud de compromís amb la societat i amb la missió de Càritas com a servei organitzat de la caritat en el si de l'Església. Segons les dades de la darrera memòria confederal, Càritas espanyola compta actualment amb 61.783 voluntaris. Durant la seva estada a la seu de Càritas espanyola, el nunci apostòlic va mantenir una trobada amb els membres de l'equip directiu de la institució: el president Rafael del Río; el secretari general, Sebastián Mora, el delegat episcopal, Vicente Altaba, i el vicepresident Jorge Rosell.

La Santa Seu consolida lligams amb els ortodoxos de Bielorússia

ACI / Ciutat del Vaticà

En participar en la conferència internacional de Minsk *Diàleg catòlicoortodox: els valors ètics cristians com a aportació per a la vida social a Europa*, el president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, el cardenal Kurt Koch, va consolidar el diàleg entre catòlics i ortodoxos.

La trobada es va celebrar el diumenge 13 de novembre a Minsk, capital de Bielorússia. El metropolita de Minsk i Slusk, Filarete, cap de l'Església ortodoxa de Bielorússia, que depèn del patriarcat de Moscou, va convidar l'autoritat vaticana a participar en la jornada de diàleg organitzat per l'Institut per al Diàleg Interreligiós i les Comunicacions Interconfessionals del Sínode de l'Església ortodoxa bielorussa, el Centre d'Educació Cristiana dels Sants Ciril i Metodi i el dicasteri per a la Unitat dels Cristians.

El dissabte 12, el cardenal Koch va participar en la celebració litúrgica a la catedral ortodoxa de Minsk i, posteriorment, va presidir l'Eucaristia a la catedral catòlica de la mateixa ciutat, amb la presència de tots els bisbes del país. El dilluns 14,

el president de Bielorússia, Aleksandr Lukashenko, va rebre l'autoritat vaticana i el metropolita Filarete, als quals va expressar el seu agraïment per la bona convivència entre totes dues confessions.

Segons va explicar el Vaticà en un comunicat, els participants de la conferència van concloure el desig comú «de prosseguir i aprofundir el diàleg sobre temes comuns i sobre la col·laboració concreta en la promoció i defensa dels valors cristians a Europa». Pel que fa a la defensa dels valors a Europa, la visita del cardenal Koch a Bielorússia va posar en relleu algunes característiques específiques de gran valor, com «el fet que l'Església catòlica s'hagi agregat novament i reorganitzat de manera satisfactòria després de la caiguda de la Unió Soviètica i que això hagi tingut lloc en harmonia amb l'ajuda de l'Església ortodoxa local i de les autoritats civils». «L'esperit de germanor ecumènica en un país que, després de Lituània, compta amb el percentatge més gran de catòlics entre els de l'antiga Unió Soviètica, s'ha consolidat amb el temps i ha passat a ser una realitat quotidiana i un model de referència», conclou el comunicat.

✠* RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.30 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

Itàlia

Andrea Riccardi, ministre de Cooperació Internacional del nou govern

El fundador de la Comunitat de Sant'Egidio accepta el càrrec sense cartera

Zenit
Ciutat del Vaticà

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio, ha estat cridat a formar part del nou govern italià de Mario Monti, amb el càrrec de ministres de Cooperació i d'Integració, sense cartera. El nou ministre ha dit que l'accepta perquè el compromís per «la integració nacional» forma part de la seva cultura. El portaveu de la Comunitat de Sant'Egidio, Mario Marazziti, ha declarat que el nou govern és «un signe d'esperança per a tothom i camina en la direcció adient».

Andrea Riccardi ha assenyalat que «és un moment difícil, de prova dura per al país, en el qual s'està fent un esforç comú per fer front a la crisi actual. He acceptat la invitació del president electe, Mario Monti, de formar part del nou executiu, amb l'esperança d'ajudar en l'afany de la recuperació nacional». «Ofereixo la meva disposició per respondre als reptes que ha d'afrontar el nostre país, amb la convicció que Itàlia necessita unitat. El compromís per la cohesió social, per la integració nacional i per la cooperació internacional formen part de la meva cultura i de l'experiència que he anat modelant al llarg dels anys. Crec que són elements decisius per a un país que cerca les forces per sortir de la crisi», ha afegit.

Andrea Riccardi (1950), historiador i fundador de la Comunitat de Sant'Egidio, és una de les personalitats italianes de més gran relleu internacional. Autor traduït a nombroses llengües, ha ensenyat Història contemporània a les uni-

versitats de Bari, La Sapienza de Roma i la Universitat III de Roma. Considerat un dels més grans experts en l'Església contemporània i el diàleg entre religions i cultures, així com en pensament humanista contemporani, és una veu autoritzada en el panorama internacional com ho posen en relleu els doctorats *honoris causa* que han acompanyat el seu itinerari científic, des de la Universitat de Lovaina a la Georgetown.

La Comunitat de Sant'Egidio actualment és present a 73 països i desenvolupa projectes innovadors en l'àmbit de la cooperació internacional. Sant'Egidio és considerat un dels subjectes més eficaços a nivell mundial en el camp de la pau i la reconciliació: Moçambic, Guatemala, la reunificació de Costa d'Ivori o la «pau preventiva» construïda a Níger i a Guinea Conakry són només alguns dels exemples més destacats. L'historiador ha rebut nombrosos reconeixements i premis per aquesta tasca a favor de la pau. Així mateix, és autor

d'un bon nombre de publicacions de les matèries de la seva especialitat.

Mario Marazziti ha declarat: «La Comunitat de Sant'Egidio, com és sabut, participa des de sempre, amb llibertat i amb responsabilitat en la vida del país en el seu conjunt, en la societat civil. Com tots, amb passió, amb preocupació, sense eludir el que cal fer fins i tot en situacions d'emergència, també

nosaltres seguim no només els grans reptes de la pau i del desenvolupament a nivell internacional, sinó també les extraordinàries dificultats que travessa el país. Al costat dels qui han passat i passen dificultats més grans.»

«És una fase de dificultats extraordinàries per a Itàlia —ha constatat—, però al mateix temps és una oportunitat per prendre decisions valentes. Vivim una crisi que fa temps que menyscaba els somnis i els projectes de futur de les joves generacions. En alguns casos és una crisi de credibilitat que els mercats han castigat desmesuradament i més del que és imaginable, la qual cosa ha provocat encara més problemes. Convé trobar les raons comunes, la capacitat de conviure i de ser un país que, fins i tot enmig de les dificultats, sap ser generós, atent al que és humà, amb una visió i una responsabilitat cap a tothom.» «Per a la meva sorpresa —ha explicat— se li ha demanat a Andrea Riccardi una aportació extraordinària com a ministre de Cooperació Internacional i Integració. És una responsabilitat més i em sembla un signe molt significatiu de la qualitat del nou govern.» «Nou no només perquè acaba de ser anunciat i acaba de prendre possessió, sinó també perquè és innovador en la seva estructura i en els reptes que es proposa. Amb el ministeri de Cooperació Internacional i Integració crec que es destaca una cosa important que fins ara s'havia considerat accessòria, un luxe, una cosa que no era necessària. Em sembla que és un signe d'esperança per a tothom i que camina en la direcció adequada.»

Índia

Assassinada una religiosa

Zenit / Pachwara

La religiosa Valsa John, coneguda per la seva tasca a favor dels drets dels aborígens, va ser assassinada el 16 de novembre, apallissada, a Pachwara, Jharkhand, regió rica de minerals situada al nord-est de l'Índia. Sor Valsa pertanyia a la congregació de les Germanes de la Caritat de Jesús i Maria. Va ingressar-hi l'any 1984 després d'haver estudiat economia a la St. George High School, a Kochi.

Profundament compromesa amb la defensa dels aborígens, amb els quals vivia des de feia vint anys, havia fins i tot adoptat la seva manera pobra de vida. L'any 2007 la seva acció va repercutir en diversos mitjans de comunicació després de denunciar la confiscació de terres que pertanyien als aborígens *adivasi*, per part

de l'empresa minera Panem Coal Company Limited, així com el desplaçament forçat de l'ètnia *santal* i la seva explotació inhumana per part de la màfia minera, va indicar l'agència de notícies Cathnews. Segons l'agència, la versió oficial que la policia de Jharkhand va comunicar a la família de Sor Valsa indica que va ser assassinada a casa seva per un grup no identificat. Els mitjans informatius van comunicar diverses versions i rumors, com el d'una banda que va entrar al seu domicili, o l'atac de guerrillers maoistes actius a Jharkhand, anomenat també el «corredor vermell», tot i que aquests van negar-ne la participació.

Mentrestant, la família de la religiosa no té dubtes: «Es va tractar d'algú relacionat amb la màfia de les mines de carbó, dels qui sor Valsa havia ja rebut

amenaces de mort», va declarar el seu germà M. J. Baby, assegurant que «la seva lluita per defensar els aborígens li va costar la vida». I va afegir que sor Valsa els va comentar haver «rebut amenaces greus. La màfia diverses vegades va intentar fer-la desistir, si bé ella es mantenia ferma en la seva posició». «La seva vida es troba en perill constant i ella havia explicat la situació a diversos líders polítics de Jharkhand.»

El portaveu de la Conferència Episcopal Índia, el pare Babu Joseph, ha destacat la intenció de l'Església de dur a terme una investigació. El secretari general de la Conferència Índia de Religiosos (CRI), P. Mani Mekkunnell, ha subratllat que «els milers de religiosos que es troben a l'Índia estan en comunió amb la família i la congregació de sor John».

Colòmbia

L'Església demana diàleg en el camí de la pau

Fides / Bogotá

El secretari de la Conferència Episcopal de Colòmbia (CEC), Mons. Juan Vicente Córdoba, ha expressat l'esperança que la mort del líder de les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC), conegut com Alfonso Cano, no faci esclatar una nova onada de violència, i ha reiterat la seva invitació a participar en el diàleg per la pau. Mons. Córdoba ha dit que l'Església no s'alegra ni celebra la mort de ningú, sinó que comprèn el conflicte al país i reconeix la tasca dels militars per complir el deure de mantenir l'ordre en la nació.

Segons el secretari de la CEC, «la violència porta més violència, però a vegades es justifica quan es tracta de la defensa de la vida o l'ordre d'un país. Aquesta no és la forma ideal. Com a Església refermem que el camí cap a la pau és el diàleg.» Pel que fa a les FARC, ha indicat: «Hem de ser realistes i dir que la violència no és la forma ni el mitjà per realitzar els ideals nobles com ara la justícia, la igualtat i la lluita contra la pobresa.»

Madrid

Càritas espanyola reforça el seu suport al Pakistan

L'ajuda va destinada a les víctimes de les inundacions

Redacció

Madrid

Càritas espanyola ha decidit alliberar una partida de 50.000 euros per donar suport al programa de resposta urgent posat en marxa per Càritas Pakistan, per atendre els damnificats de les greus inundacions registrades a moltes zones del país amb motiu de les fortes pluges monsoniques caigudes durant els darrers mesos.

Aquestes pluges intenses han reactivat la situació d'emergència de la qual amb prou feines intentaven recuperar-se àmplies zones del Pakistan arran del desastre provocat per la temporada monsonica de l'any passat.

Les inundacions recents han estat tan greus que han provocat la mort de 415 persones i el desplaçament de 1,8 milions de pakistanesos. A més, han quedat seriosament afectades un milió de llars i s'han perdut 2,16 milions d'hectàrees de conreus. Es calcula que uns cinc milions de persones sobreviuen en una situació de precarietat màxima, sense accés a necessitats bàsiques, com ara alimentació, aigua salut i habitatge.

Càritas Pakistan i les Càritas diocesanes de Hyderabad, Multan, Lahore i Quetta, en col·laboració estreta amb els membres de la xarxa internacional de Càritas que operen al territori arran de les inundacions de l'any passat, ha posat en marxa un programa urgent d'ajuda als damnificats.

Es tracta d'un pla d'emergència de tres mesos de durada per garantir ajuda de primera necessitat (material de

«Una de les urgències més importants és la d'organitzar una prestació sanitària adequada als afectats»

refugi, aliments, salut, higiene i articles de primera necessitat) a 34.500 llars —unes 242.000 persones— a les zones de Sind, Panjab i Baluxistan. Aquest programa també preveu la posada en funcionament d'activitats que generin ingressos per als damnificats.

La situació és d'alerta màxima, ja que aquest desastre es produeix quan la totalitat de la població del Pakistan està afectada pel brot més greu de dengue dels darrers anys. A més, l'aigua estancada ha disparat el risc de propagació de malalties a les àrees afectades per les inundacions. Per aquesta raó, una de les urgències més importants és la d'organitzar una prestació sanitària adequada als afectats i garantir les mesures d'higiene a la població desplaçada.

Encara que la xarxa Càritas estigui

llançant una nova petició d'ajuda per fer front a l'impacte d'aquestes darreres inundacions, aquesta emergència no es pot considerar de manera aïllada, perquè actualment almenys 18 milions de persones afectades per les inundacions del 2010 continuen participant en programes de recuperació de la catàstrofe de l'any passat i lluitant contra uns nivells d'inseguretat alimentària i malnutrició que ja eren alarmants abans d'aquestes recents inundacions.

Càritas espanyola ha participat activament en les diferents fases de la successió d'inundacions registrades al Pakistan des de l'any passat. Durant els mesos d'agost i setembre del 2010, quan es va produir la primera crida d'emergència a través de Càritas internacional, Càritas espanyola va contribuir amb 200.000 euros per a la fase d'ajuda immediata. El juny del 2011 es va aprovar una nova contribució de 300.000 euros per finançar la fase de reconstrucció i rehabilitació. Finalment, i com a resposta a la nova crida d'ajuda llançada després de les últimes inundacions, Càritas espanyola contribueix a aquest nou programa amb una partida de 50.000 euros.

En total, la contribució de Càritas espanyola a les inundacions al Pakistan 2010-2011 puja, fins ara, a 550.000 euros.

“la Caixa” 2100 2208 30 0200263083

Telèfon de donacions: 902 339 999

Mons. José Sánchez rep la Medalla d'Honor a l'Emigració

SIC / Madrid

El Ministeri de Treball i Immigració ha concedit la Medalla d'Honor a l'Emigració al bisbe emèrit de Sigüenza-Guadalajara, Mons. José Sánchez González, president de la Comissió Episcopal de Migracions fins al mes de febrer passat.

Amb aquest guardó es reconeix la tasca que Mons. Sánchez ha desenvolupat en el camp de les migracions. El seu ministeri sacerdotal el va desenvolupar principalment a Alemanya, a diferents parròquies de la diòcesi de Rottenburg i a Bonn, com a delegat per als capellans espanyols. Després del seu nomenament episcopal va continuar vinculat a aquesta tasca pastoral des de la comissió Episcopal de Migracions, de la qual ha estat president en dues ocasions, de 1988 a 1993 i des del 2005 al 2011. Ha estat membre del Pontifici Consell per a les Migracions (1995-2010) i president (2006-2011)

de la Comissió Pastoral de les Migracions del Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CCEE).

Mons. Sánchez va néixer a Fuenteguinaldo (Salamanca), diòcesi de Ciudad Rodrigo, el 1934. Va començar els estudis eclesiàstics al Seminari de Ciudad Rodrigo per continuar a la Universitat Pontifícia de Salamanca, on va obtenir la llicenciatura en Teologia i en Dret Canònic. Va ser ordenat sacerdot el 1958.

El 1980 va ser nomenat bisbe auxiliar d'Oviedo. El 1991 va ser promogut a la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, de la qual ha estat al capdavant fins a l'abril d'enguany. A més de la tasca desenvolupada en l'àmbit de les migracions, ha estat secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola des del 1993 fins al 1998, president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social del 1999 al 2005 i membre del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials del 1999 al 2009.

Formació en línia de l'editorial Verbo Divino

Ivicon / Madrid

El grup editorial Verbo Divino, pertanyent a la Congregació dels Missioners del Verb Diví, juntament amb la Fundació Bíblica Verbo i l'Estudi Teològic Agustinià de Valladolid convoquen un any més els seus cursos de formació en línia. Es tracta del curs *Introducció a la lectura de la Bíblia*, l'autor és Pedro Yécora, i va destinat a totes aquelles persones que es vulguin endinsar en el coneixement de la Sagrada Escripura.

El curs de formació bíblica per saber donar raó de la nostra fe. També s'ofereixen dos cursos de guies de lectura dels evangelis, concretament de l'evangeli de sant Marc i de sant Mateu.

Tots dos pretenen donar a conèixer el context històric-cultural i els trets teològics dels evangelis, així com afavorir-ne una lectura reflexiva i crítica. Se'n pot trobar més informació a la pàgina web: www.bibliadigital.es.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Autèntica LLAR-RESIDÈNCIA, quatre places disponibles, preu a negociar.

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«La comunitat ha d'animar els seus propis membres a participar-hi activament»

Fritz Lobinger, bisbe emèrit d'Aliwal (Sud-àfrica)

Rosa María Jané Chueca

Mons. Fritz Lobinger, alemany de 82 anys, ha escrit dos llibres (*El altar vacío* i *Equipos de ministros ordenados*, tots dos de Herder Editorial) en què mostra la seva preocupació davant l'escassetat de sacerdots i en els quals proposa una solució: els «ministres ordenats», és a dir, persones amb família i una professió secular, però que treballaran en equip i a temps parcial per a la comunitat. Des de l'any 2008 Mons. Lobinger viu retirat al monestir de Marianhill, a Sud-àfrica, on continua escrivint i participant en trobades internacionals.

Qui pot ser un ministre ordenat? Quin perfil ha de tenir?

Aquells que han demostrat ser bons líders voluntaris d'una comunitat cristiana podrien ser seleccionats com a candidats. Han de ser persones que han servit la comunitat durant molts anys, no només durant un temps breu. Han

d'haver desenvolupat una bona tasca. Ha de ser visible que són ben acceptats per la comunitat; que, quan han dirigit els serveis de pregària, la comunitat ha estat ben assistida. Han de ser persones que treballen en equip, no pas sols. També han de ser provats en la seva família cristiana, com a bons esposos i bons pares dels seus fills.

Quina ha de ser la seva tasca?

Després de ser ordenats poden celebrar la Santa Missa, ungir els malalts i dirigir el consell parroquial. Administraran els sagraments com els sacerdots ho fan avui. Però no podran dur a terme la preparació dels nous candidats, perquè no han estudiat teologia, i no tenen temps per dirigir i guiar els nous ministres ordenats.

L'ordenació de ministres ordenats, no devaluaria la figura del sacerdot?

Si els sacerdots d'avui preparen i orienten els líders voluntaris de les seves parròquies, llavors no seran devaluats.

Però a les parròquies on els sacerdots no fan res més que administrar els sagraments, en aquestes parròquies els sacerdots podrien sentir-se devaluats. Per tant, l'ordenació de ministres només es durà a terme on els sacerdots s'encarreguen de l'orientació i la formació dels líders laics de les comunitats. A les parròquies on no hi ha líders laics actius no hi pot haver una ordenació de ministres.

Quina relació s'estableix entre aquests ministres i els sacerdots?

Prenem la situació àmpliament coneguda d'un sacerdot que serveix no només una parròquia, sinó tres, cinc o més. En aquest cas, el sacerdot no ho pot fer tot ell sol. Treballa amb trenta o cinquanta líders laics voluntaris, i ell és qui els guia i els prepara. En aquesta situació ben coneguda, la relació entre el sacerdot i els líders locals és clara. Treballen en estreta col·laboració. El sacerdot és el guia, el que els prepara, l'amic dels líders locals. Si set o deu d'aquests líders laics són ordenats com a ministres, aquesta relació continuarà. El sacerdot no serà el cap, però sí l'amic d'aquests ministres ordenats.

Hi pot haver «perills» o «riscos»?

El perill més gran seria que alguns d'aquests líders siguin ordenats massa aviat, abans que la comunitat estigui preparada per a aquestes ordenacions. Les comunitats, en primer lloc, han de donar a llum un gran nombre de líders actius. I els sacerdots han de ser els que preparin els dirigents locals.

Quines noves oportunitats s'obren?

Avui els laics sovint són considerats com a «ajudants» del sacerdot, però demà tindran la responsabilitat real. Avui dia els catòlics es consideren sovint com a persones que són passivament «assistides» per l'Església, però demà ells mateixos tindran una responsabilitat real. L'ordenació dels equips dels ministres obrirà les portes a una participació molt més gran en l'Església.

Estem preparats per fer aquest pas?

Arreu del món hi ha milers de parròquies que estan preparades per fer el pas, però també n'hi ha milers que no. Cada parròquia i cada diòcesi s'ha de demanar: estem preparats? El primer pas ha de ser el de convertir-se en una comunitat amb molts líders laics actius. En el seu nou paper, el sacerdot s'asseu entre els líders laics, planifica amb ells, els guia, els educa. Quan això passa, la parròquia està plena.

Es pot extrapolar el model de les comunitats paulines a les nostres?

«Les parròquies dels països de missió demostren que els laics són capaços d'exercir moltes tasques a l'Església»

Sí, milers de parròquies ja han demostrat que això és possible. No és una teoria, sinó que ja està passant. Però hem d'admetre que n'hi ha d'altres en què encara no passa.

Les Esglésies dels països de missió, ens poden ensenyar res sobre això?

Les parròquies dels països de missió han demostrat que els laics hi estan disposats i que són capaços d'exercir moltes tasques a l'Església. Els sacerdots també ens han demostrat que es poden convertir en formadors dels líders laics. És possible. Ningú no hauria de dir: «No tinc temps.»

Quin és el paper de la comunitat?

La comunitat ha d'animar els seus propis membres a participar-hi activament. Si la comunitat diu: «No volem ser atesos pels líders que provenen de les nostres pròpies files. Volem ser assistits per sacerdots que ho fan tot per nosaltres», llavors serà impossible ordenar ministres. La comunitat ha d'estar interessada en la bona qualitat dels líders. S'ha d'evitar l'elecció de dirigents inadequats. Ha d'aprendre a rebutjar, d'una manera amable, els errors dels mateixos líders. S'ha d'aprendre a ser agraïts amb la tasca dels seus líders voluntaris.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 233,11 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 311 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

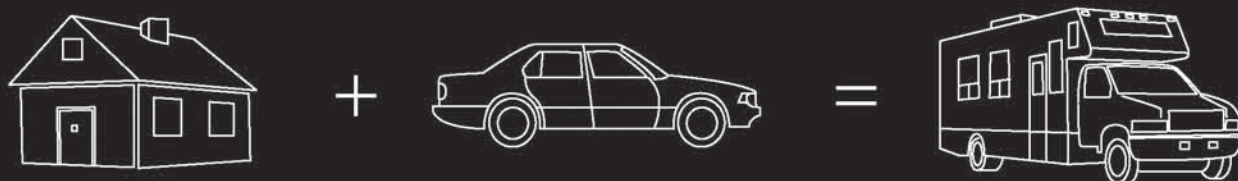
Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca

THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Miriam Díez Bosch

Directora Observatori Blanquerna Comunicació, Religió i Cultura

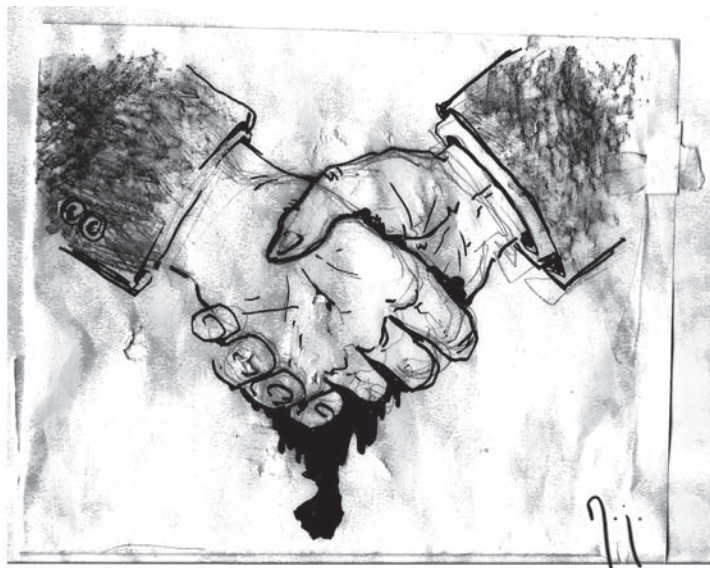
Cinturons blaus i estrets

El blau tenyeix la pell de brau —exceptuant el reducte socialista de Sevilla i el País Basc i Catalunya—. Si l'Estat espanyol fos un avió, ara ens estariem ja estrenyent bé el cinturó per evitar, en cas de col·lisió, turbulències o baixades de pressió. Ens estariem lligant per no sortir malparats. S'han acabat aquells moments plàcids de confiança, entusiasme, canvi, optimisme. Ara s'imposa l'austeritat, la tisora, la prevenció. Ens ho han dit tant, per activa i per passiva, que sembla que si estem contents som beneïts, o que si ens mostrem confiats som il·lusos. No són temps de vaques grasses. Somriures, els justos.

Ara les bombolles que cal controlar no són les del cava de la festa sinó les immobiliàries o les de l'atur i la pobresa. Després d'intents socialistes no reeixits, el timó ha passat a mans de qui haurà de generar llocs de treball pel ja escandalós nombre de milions d'aturats. Rajoy sap que ha obtingut algun grapat de vots de socialistes desencantats —que no és el mateix que militants convençuts i acrítics— que volen solucionar afers de butxaca i que no necessàriament són afins a les directrius del PP.

Les altres forces de l'oposició seran ara l'altaveu per a polítiques socials inajornables i un CiU vencedor és un agent útil a Madrid que amb ERC i ICV-EUA posen el nacionalisme en llums fosforescents davant d'una majoria absoluta del PP, al qual aquesta claror no li interessa.

Mentre veiem com a Itàlia o a Grècia les preses de decisions estan a mans de les urgències dels mercats,

aquí encara podem estar contents: hem dipositat a les urnes la voluntat, ja sigui de canvi, de resistència, de càstig, de reforç o de lluita. I ara és més necessari que mai evocar la rellevància de prioritats socioeconòmiques que tinguin en compte les persones, especialment les més vulnerables.

Caldran pactes que vegin units majoria i oposició, aclarir-se a nivell educatiu, d'immigració, incentivar les polítiques d'ocupació, recapacitar sobre la retallada de despesa pública. I un pacte fiscal —o els eufemismes que es vulguin— que a Catalunya ha sonat molt fort, i que a la resta arriba amb sordina.

Les religions estan a l'aguait. La Conferència Episcopal ha felicitat Mariano Rajoy i els seus. El 2008, quan Zapatero va guanyar les eleccions, la felicitació deia que la CEE estava disposada a «col·laborar amb les autoritats legítimes de l'Estat en ordre al millor servei del bé comú». Són exactament les mateixes paraules, tot i que en aquesta ocasió Rouco hi ha afegit la serenor, l'encert i l'esperit de servei que confia que el PP posarà en marxa.

Algunes entitats musulmanes han demanat al PP que «es revisi» l'actual islamofòbia vigent. D'altra banda, Rajoy s'haurà de pronunciar sobre l'Aliança de Civilitzacions, una iniciativa amb segell de Zapatero i per la qual ja ha manifestat la seva perplexitat.

I és que l'adjectiu *plural* no apareixia al programa, però s'imposarà sense demanar permís a l'agenda de Rajoy i el seu equip.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Dos rellotges

Sempre m'han seduït els rellotges de sol. Tinc una fotografia, de la façana d'una casa, on hi ha una finestra antiga i, al costat, un esplèndid rellotge de sol. El sol hi figura radiant i serè. Un xic impàvid. Amb cara de bona persona. La numeració és romana. S'hi llegeix aquesta inscripció: «Jo sense sol, i tu sense fe, no som res.» Una dita clara. Si el sol no lluu, el rellotge esdevé inútil. L'home, sense la llum que és la fe, està a les fosques i no reflecteix el bell rostre transfigurat per la creació i la redempció.

El Sant Pare ha convocat l'Any de la Fe. Començarà el dia 11 d'octubre del 2012, cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Es clausurarà el 24 de novembre del 2013, en la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers. Benet XVI convoca a viure i proclamar la fe amb intensitat. Heus aquí un repte per a la vida del cristià i de l'expandiment de l'Evangeli.

En efecte, necessitem créixer en la fe. L'hem rebuda

com a do en el baptisme. Però, com una llavor que ha de germinar i arriba a ser un gran arbre. La virtut infosa de la fe ha de ser cultivada. Ha d'adquirir un ritme creixent. La pau, l'alegria i la certesa de la filiació divina ens menen al diàleg confiat amb Déu. A cercar i acollir la seva voluntat. «Massa vegades —em deia un amic— diem que volem fer la voluntat de Déu, però resulta que fem la nostra.»

L'Any de la Fe promou el dinamisme de la nova evangelització. Tal com fan els missioners en terres llunyanes, també nosaltres hem de viure de tal manera que testimoniem la fe. I «que la diguem» sense por i amb naturalitat. Són molts, en la nostra societat, els que cerquen la veritat. Hi ha batejats que no cuiden la seva fe, que l'han abandonada, que la tenen com una realitat innecessària o com una antigalla perniciososa... Altres viuen en recerca espiritual. Que, a través del nostre exemple i de les nostres paraules, el Senyor obri, als uns i als altres, la meravellosa porta de la fe! On trobaran una insospitada i magnífica claror. Com els apòstols, com sant Pau, com els sants...

Hi ha un altre rellotge que veig diàriament a la sagristia de la catedral de Barcelona. És un rellotge ben cuidat i de no gaires anys. Té una digna bellesa i, fins i tot, és puntual en el seu ritme. Al peu hi ha escrit: «Mentre tinguem temps, fem el bé.» Un rellotge evangelitzador!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Ocasió oportuna

Vaig acabar la setmana passada recordant la comunicació que es va fer per megafonia als assistents a la JMJ de Madrid: atesa la impossibilitat de repartir el Pa Eucarístic, com a conseqüència de les inclemències que ho havien impedit, es convidava a fer una «comunió espiritual» aquell matí i que, si fos possible, a la tarda, acudissin a les diverses parròquies madrilenyes per combregar sacramentalment.

Entre els milers d'assistents, alguns pertanyien a Esglésies o confessions no catòliques. Vaig veure alguna jove amb el típic vel islàmic i he conegut alguna noia budista que també va ser-hi. Elles, i moltes altres, malgrat que poguessin tenir coneixements cristians, és lògic que es preguntessin: i què és això de la comunió espiritual? D'on ho han tret? No n'he llegit res la Bíblia. Tenien raó. Que ningú no ho busqui a la Sagrada Escripura. És, doncs, una doctrina capriciosa, sense fonament?

La Santa Mare Església dipositària de l'herència rebuda de Jesucrist, no va ser conscient explícita del patrimoni espiritual immens que posseïa, tot i haver-lo rebut. Amb el pas del temps, descobreix i aprofita tanta riquesa. (Passa amb la Gràcia com en el terreny mineral li va passar a l'home. Coneixia l'asfalt i el va fer servir, segons explica el Gènesi, com a argamassa en l'edificació de la torre de Babel o en la impermeabilització del petit cistell que va salvar Moisès. Avui, d'aquest producte, se'n deriven milers de substàncies desconegudes en aquells temps, però que no per això eren inexistents.)

L'assemblea cristiana aplegada el diumenge que ens descriu sant Justí, com les que fa referència sant Pau en les seves cartes als corintis, considerava l'Eucaristia com un aliment de consum immediat. Aviat la comunitat va ser conscient de la conveniència que es conservés per als presoners, malalts i moribunds. Aquell tresor guardat zelosament en recintes ben protegits, es va veure que era presència que convidava al respecte i l'adoració, i atès que no sempre es podia rebre com a aliment, el fidel va conrear el sincer desig de fer-ho. Va néixer la comunió espiritual, sentiment ben digne, del qual ja parla el Concili Tridentí i l'encíclica *Mediator Dei*.

Van passar els anys i es va permetre la celebració eucarística a qualsevol hora del dia. Aquella pràctica sincera, ingènua i pietosa de la meua joventut, d'anar diàriament a fer la «visita al Santíssim» va començar a declinar, i va donar pas a la comunió sacramental a les misses vespertines.

La Santa Mare Església no ha negat mai el valor de la Paraula Revelada. Però el seu abast durant segles es va veure limitat als que sabien llegir, que eren una minoria i, entre ells, els qui entenien la llengua llatina, encara menys. Els temps han canviat. L'Església se sent satisfeta d'afirmar que la Paraula de Déu proclamada en la litúrgia és aliment per a l'ànima.

Pot costar creure que té una eficàcia sacramental que una locució verbal alimenti l'ànima, però no crec que sigui més difícil d'acceptar que el fet que en un tros de pa, mínuscul i translúcid, que no resistiria cap anàlisi química, ni una cromatografia que descobrís que allà hi ha quelcom més que un comú hidrat de carboni, hi hagi presència divina personal i corporal de Jesucrist, que és salvació i creixement per a qui, en les degudes condicions, el rep. Cal progressar i m'atreveixo a suggerir que, ja que disciplinàriament no existeix prohibició per a situacions personals que sí que ho impedeixen eucarísticament, s'hauria de fomentar. (Continuaré)

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

El dolor i el patiment no es mesuren

I, a vegades, tenim aquesta tendència a mesurar o, si més no, a comparar uns patiments amb uns altres. M'he adonat que sovint aquestes mesures són molt errades. Les causes veritables no sempre guarden relació amb el patiment que la persona sofreix.

Acabava de veure una pel·lícula que em va deixar amb el cor encogit davant el patiment d'alguns pobles i de moltes persones. Patiment, sobretot, provocat per la injusta actuació de tiranies incomprensibles. El film tracta d'una àvia i un nét kurds que passen una veritable odissea cercant el pare i fill desaparegut en una de les terribles massacres d'aquell Iraq del règim de Saddam Hussein. Contemplant aquelles escenes, la pobresa dels pobles, els edificis i els camins devastats per les bombes de la guerra del Golf, aquelles fosses comunes de multituds de soldats arrestats i massacrats per la Guàrdia Republicana de Saddam, vaig pensar que, quan ens arriben les notícies d'aquestes tiranies, les contemplem moltes vegades com la història del moment, certament lamentable, però llunyana i amb dades numèriques anònimes. Quan hom arriba a la intrahistòria d'unes persones concretes, del dolor personal i intransferible d'una mare cercant el seu fill o d'un fill cercant el seu pare, ja és una altra cosa; t'adones del que suposa allò que uns dirigents anomenaran «estratègia militar» i és l'origen de grans patiments i dolors que mai coneixerem. El més terrible del film, i el que de veritat em feia plorar, era que reproduïa una realitat que han viscut i ara encara viuen molts pobles i moltes persones arreu del nostre món.

Encara estava trasbalsada pels fotogrames del dia anterior quan em vaig acostar a un altre tipus de patiment. Una noia, a la qual fa un temps que intentem acompanyar i ajudar, va demanar-me de poder parlar una estona amb mi. Lògicament hi vaig accedir. Ens vam instal·lar en una cafeteria per poder fer-ho amb més tranquil·litat i temps. Després de les primeres frases ja em vaig adonar que tot el que deia estava molt lluny de la realitat. No dic de la veritat, perquè ella no ho deia des de la perspectiva d'enganyar-me. Amb una expressió que no m'està bé de repetir aquí, em demostrava la seva angúnia i la por davant l'assetjament continu que creia patir per part de tothom. Per més esforços que jo feia per captar el que em deia, no ho vaig aconseguir. Una sèrie de frases sense sentit, parlant-me de tot el mal que li feien, el refús que sentia, la injustícia de què es creia víctima... Tot un seguit de situacions inconnexes que em feien molt difícil arribar a entendre quina era la realitat i el rerefons del que patia al seu voltant. Només una cosa era fàcil d'entendre: estava patint moltíssim, fos o no real allò que li passava i que intentava explicar-me. Hi ha malalties mentals —sovint causades per la droga— que fan patir massa. I a elles em refereixo quan dic que no es pot ni mesurar ni comparar la intensitat del patiment humà.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Les eleccions generals han capgirat el mapa polític espanyol; el PSOE ha patit la derrota més severa de la història, mentre que el PP ha assolit una majoria absoluta mai vista. El futur president, Mariano Rajoy, tindrà la difícil missió de governar un país immers en una profunda crisi econòmica. Pel que fa a Catalunya per primera vegada CiU ha estat la força més votada en uns comicis estatals i es consolida com la força hegemònica al Principat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Quin somni tens?

Jason Stevens (Drew Fuller) és un jove egocèntric i superficial. Nét de multimilionaris, Red Stevens (James Garner), rebrà a la mort del seu avi una herència. Per aconseguir-la, haurà de superar una sèrie de proves, fins a arribar al regal suprem, que dona títol a la pel·lícula *The ultimate gift*, dirigida per Michael O. Sajbel el 2006. En una d'aquestes proves, se li diu: «Necessites tenir un somni i fer-lo realitat.» La seva amistat amb la nena Emily (Abigail Breslin), tan encisadora com malalta en fase terminal, i amb la seva mare Alexia (Ali Hilis) l'ajudarà a afrontar aquesta sèrie de reptes.

Hi ha tres menes de somnis. En primer lloc, els somnis propis. Jason pregunta a la nena «quin somni tens?». Ella respon: «Estar amb les persones que estimo, que s'estimin les unes a les altres i que m'estimin a mi.»

Cadascú té els seus: estudiar a la universitat, comprar un pis, guanyar la rifa, trobar feina, casar-se amb la persona que s'estima, créixer espiritualment, participar en un projecte, guanyar les eleccions polítiques, aconseguir molts diners, obtenir un trofeu esportiu, viatjar per molts països...

Els somnis propis tendeixen a l'autorealització. Els riscos: caure en les xarxes de l'egoisme, reduir-se a aspectes materials, tenir somnis de valor escàs. Un mateix no sempre sap quins somnis té perquè viu disposa, vol el que anuncia la publicitat i vegeta sense vida pròpia. La pregunta que Jason formula ressona en l'interior de cada persona: «Quin somni tens?» La resposta depèn de cadascú.

En segon lloc, els somnis dels altres. Ara toca el torn a la nena Emily, que pregunta a Jason: «Quin somni tens?» La resposta: «No ho sé. Només he volgut divertir-me des que tinc ús de raó. Ara no en tinc ni idea.» La nena respon amb la maduresa que dona trobar-se a les portes de la mort: «Està bé. Els homes no tenen la més petita idea de res. Escolta, això sí que ho has de saber. Encara que no tinguis un somni propi, has fet realitat el meu.» Hi ha persones que viuen per realitzar el somni dels altres, sovint sense adonar-se que aquesta opció demana més grandesa que no pas realitzar els propis somnis. Una persona que cuida la sogra, malalta durant anys. Uns pares sense estudis que treballen sense descans perquè els seus fills puguin tenir una carrera. Una religiosa que es dedica als sense sostre o als marginats. Un jove que treballa en una organització per defensar els drets humans. Una doctora o un infermer que es desvien pels seus pacients. Un voluntari que dedica moltes hores per una causa a favor dels desfavorits. Un matrimoni que acull a casa un nen sense sostre. Sempre que tot això es faci des de la llibertat, sense submissió, i des de l'amor, que es transcendeixi a ell mateix.

Hi ha una tercera mena de somnis: fer realitat els somnis de Déu. La pregària, el silenci, el discerniment, l'amor... són els camins per conèixer-los. No es neguen els somnis anteriors, sinó que va més enllà. Es tracta de l'opció de Jesús: «No busco de fer la meua pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat» (Jn 5,30). Tantes persones discernen en la seva vida la voluntat de Déu per respondre a la seva vocació! Cadascuna té el seu camí. Uns són coneguts, com Charles de Foucauld en la soledat del desert o Teresa de Calcuta en el servei als últims. I molts més, d'anònims: una parella, un treballador, una senyora de la neteja, un polític, un sindicalista, un sacerdot, una empresària, una religiosa, un missioner.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Estels de pregària

Pau i Bé!

L'espai i el ritme monàstic afavoreixen la immersió en el cor, aquest lloc íntim de trobada amb Déu i amb els altres que ens permet anar assaborint el goig que neix de viure la vida amb Déu descobrint-lo en els esdeveniments i en tot lloc. Aquesta experiència de trobada amb el Senyor no és exclusiva dels monjos i de les monges, sinó que Déu està a tot arreu quan una l'ha trobat dins seu. Més enllà de la pregària litúrgica cadascú ha de procurar cercar un temps real i un espai que l'ajudi a mantenir una pregària prolongada amb Jesús, esplaïant cordialment el cor amb Ell. Per a mi un d'aquests moments gratuïts que més m'agrada és després de Completes sortir al terrat

i contemplar el firmament, unes vegades ben clar amb la lluna i les estrelles, d'altres emboirat i sempre amb un aire de silenci acollidor, encara que mesclat amb renous del carrer i la gresca del veïnat, principalment de les activitats del pati col·legi dels Salesians, però per a la pregària no molesten sinó que encara ajuden a fer-la, sentint ben a prop la realitat de la vida de la gent. Alçar els ulls i contemplar l'espai infinit predisposa el cor a la lloança: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo dic: Què és l'home, perquè te'n recordis?» (Salm 8). Tot el que he viscut durant la

jornada queda embolcallat per un silenci ple de la Presència de Déu i deixo que brolli amb senzillesa la pregària:

Senyor, gràcies pels teus dons, t'he sentit present en les nostres converses i recerques. Gràcies per aquest dia que s'acaba, gràcies per la lluna, per la quietud del vespre; gràcies per poder recollir-me en el teu silenci i el teu Amor.

Senyor, acompanya el descans de tothom i dona'ns la teva pau per discernir els teus camins en el brogit de les activitats diàries.

Senyor, ajuda'ns a assaborir la llum d'una nova albada i que cada dia sapiguem mantenir viva la teva interpel·lació en les germanes i els germans. Amb confiança et dic: bona nit, Senyor.

Gadi Bosch Pons

Germana clarissa
Ciutadella de Menorca

La sal de la terra

Esperança davant la crisi

Vivim una profunda crisi que neguiteja i preocupa tothom i que fa patir especialment els milions d'aturats. Crisi vol dir canvi ràpid i d'ella se'n pot sortir enfortit o enfonsat. Qui no ha sofert al llarg de la seva vida alguna crisi? Quan s'estan vivint moments dolents sembla que el temps s'hagi aturat i trigui molt a passar. Què podem fer per viure de manera sana una crisi i no ser engolits per la desesperació?

Els cristians tenim Jesús com a exemple de vida. Ell va viure diferents moments difícils al llarg de la seva vida per ser coherent amb la seva lluita a favor dels debils de la societat, guarint malalts, alliberant persones i criticant durament els líders religiosos i socials de l'època que els oprimien, exigint-los coherència, justícia i ser sensibles a les

necessitats de les persones. Ell sabia que si baixava a Jerusalem el poder religiós l'atacaria i posava en greu risc la seva vida, però va decidir anar-hi, denunciant a la capital d'Israel l'opressió dels més pobres, fos religiosa, econòmica o de rebuig social. Sempre procurava la humanització de la societat, la justícia social, amb una predilecció clara a favor dels més debils i necessitats. Quan el van detenir, torturar, jutjar, va quedar sol, ningú no li va donar suport, ni els seus. Va ser condemnat i va morir al patíbul, al costat de dos delinqüents. Algú de nosaltres ha pogut passar mai una pitjor situació crítica?

Jesús ens ensenya que cal tenir esperança, que «encara que matin el cos, no podran amb l'esperit». Ell va ressuscitar el tercer dia ressorgint de la

mort i omplint de goig els seus seguidors. Hi ha sortida fins i tot de les pitjors situacions. Cal donar un sentit a la nostra vida, sortint d'un mateix, deixant l'egoisme i lluitant per la millora de la societat, oberts a ajudar el qui ho necessita. Cal tenir esperança que els mals moments passaran. Potser no serà de la manera que hom desitja, però lluitant, treballant per sortir de la situació de crisi personal i tenint confiança i preguntant a Déu «que vingui a nosaltres el Seu Regne, que es faci la Seva voluntat», demanant «el pa nostre de cada dia», i «no caure en la temptació i que ens alliberi de tot mal». Amb fe les pitjors situacions es poden viure amb pau interior, no apagant el ble de l'esperança que ens dona més força per remuntar la greu situació en què ens trobem.

Joan Viñas

Membre numerari de la Reial Acadèmia
de Medicina de Catalunya

Mirada al món

La pregària ecumènica de Jesús

El Sant Pare, seguint l'exemple de Joan Pau II, ha anat aquest any, el 27 d'octubre a la ciutat d'Assís per a una pregària ecumènica que té molt ressò arreu del món. Enguany es compleixen els 25 anys de la primera convocatòria. Joan Pau II va escollir precisament aquesta ciutat pel seu clima espiritual, per la pau que respiren els turons de l'Úmbria i pel record entranyable de sant Francesc d'Assís, home de Déu i de pregària, d'unió i de benedicció per a tots.

Hi participen els caps religiosos més importants del món: budistes, hindús, jueus, musulmans, xintoïstes, etc. Bisbes i altres autoritats segueixen aquest exemple i reuneixen també diversos caps religiosos per tal de pregar tots junts. Hem de mirar amb simpatia aquestes iniciatives que no sempre són fàcils i són motiu d'aspres crítiques de part d'agnòstics i no creients.

Tenen la seva importància i la seva influència en molts països i són com un reflex, en els nostres dies, de la pregària de la gent que seguia Jesús fa dos mil anys.

Aquest és un aspecte de la vida de Jesús que ens mostra un horitzó més ampli i més autèntic de la seva persona i de la gent que el seguia i és l'origen d'aquestes pregàries dites avui dia «ecumèniques» perquè recullen gent de diverses religions, exacta-

ment com succeïa a l'entorn de Jesús de Natzaret en la seva vida pública d'apostolat i predicació. És un fet del qual parlen sovint els evangelis: les multituds seguien Jesús, admirades per tot el que feia i deia, i lloaven Déu pels seus miracles i guaricions. Jesús no solament pregava o ensenyava a pregar, sinó que era una font de pregària per a la gent. La gent lloava Déu per les coses meravelloses que veia i li agraïa que hagués visitat el seu poble. La gent que seguia Jesús venia de Jerusalem, de la Judea, de Galilea, de la Decàpoli, Idumea, Perea, Tir i Sidó... No tots eren jueus: hi havia també pagans, samaritans, àrabs... però tots sabien lloar Déu a causa de Jesús.

Jesús va suscitar la pregària d'un pagà, el centurió romà: «Senyor, no sóc digne que entreu a casa meua», la pregària agraïda d'un samarità leproso que ell va curar, d'una dona cananea de la qual Jesús va lloar la fe, d'un públicà o recaptador d'impostos: «Oh, Déu, tingueu pietat de mi, que sóc un pecador», del bon lladre clavat a la creu com Jesús: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu regne»... Jesús, home de pregària, creava al seu entorn un ambient de pregària. I una pregària per a tots, sense distincions de pobles o de religions. Avui dia en què veiem tantes divisions, protestes, odis i sublevacions, no deixa de ser edificant una

reacció espiritual i pacífica com aquesta, de pregar Déu públicament, deixant de banda divisions i diferències. Amb humilitat i confiança es demana a Déu que el món es vagi curant de les ferides que el fan sofrir i el divideixen. Amb l'esforç i la bona voluntat de tots els creients aquesta pregària produirà fruits de més respecte, de més tolerància i de millor convivència entre els homes i les dones que habiten una terra dividida i entre les religions que sovint s'enfronten les unes amb les altres.

Els caps d'aquestes religions que il·luminen el món amb els seus principis espirituals, no solament preguen junts, sinó que reflexionen i dialoguen sobre qüestions importants com la pau, la religió, l'esperança, la fraternitat entre els homes que totes les religions ensenyen en diferents graus i matisos.

L'any passat, a la ciutat d'Abidjan (Costa d'Ivori), va haver-hi greus disturbis entre cristians i musulmans a causa de l'incendi d'una església. El rector, el pastor protestant i l'imam de la zona aconseguiren calmar la multitud justament invocant l'«esperit d'Assís» que tots recordaven. I l'«esperit d'Assís» no és altre que l'esperit de Jesús i de l'evangeli. Una petita llavor que comença a donar el seu fruit i prepara la civilització del demà: la de viure, plegats, en pau.

Joan Vernet

Salesià des de
Jerusalem

La societat

La societat no és un grup homogeni i compacte, format per elements idèntics. El que forma i constitueix la societat és el conjunt divers de persones agrupades en famílies, cadascuna d'elles amb les seves característiques pròpies. És la família, per tant, el nucli de la societat, més que l'individu que, per ell mateix, no és cap grup. Els mals que afecten la família (la manca de feina, els problemes de l'habitatge...) marquen de vermell la societat que l'acull.

No hem sabut mantenir el teixit social fort, hem permès que els mals de la política es desplomïn sobre la família i, en conseqüència, la societat trontolla. Aquesta tremolor és contagiosa i amb velocitat de vertigen es propaga d'una punta a l'altra. No és l'euro únicament el que perilla, que ja és molt; és el teixit social que anomenem societat, per no haver donat suport a la família com a institució i a les famílies globalment. Cal reaccionar. La persona humana té el seu hàbitat a la família, tret dels llops solitaris. Cal fortificar la família, el grup social per excel·lència, abans que ens caigui al damunt la teulada.

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

La tasca de l'Església

El diumenge 13 de novembre es va celebrar el Dia de l'Església diocesana, sota el lema «L'Església amb tu, amb tots». I és que l'Església està amb nosaltres en els millors moments (batejos, comunions, casaments) i en els pitjors de la nostra vida, acompanyant-nos, animant-nos i pregant pels nostres éssers estimats. També ens ensenya i alimenta en aquests moments durs de crisi. En aquest sentit, és una de les institucions que més fa a la nostra societat per ajudar a pal·liar els efectes de la crisi econòmica.

Com ens ha dit repetides vegades Benet XVI, el cristià no viu sol i apartat dels altres, sinó que viu en comunitat, celebra la seva fe comunitàriament, comparteix amb els germans i ofereix el testimoni viu. Els catòlics formem comunitats parroquials.

Així com a les nostres comunitats de veïns, associacions, etc. paguem per sostenir les despeses ordinàries comunes (llum, neteja...), en aquest dia privilegiat s'explica a la societat la tasca de l'Església, sovint ignorada o caricaturitzada. També és un dia perquè els que, gràcies a Déu, compten amb uns ingressos més o menys fixos, es comprometin d'una forma seriosa en el sosteniment de l'Església amb el seu temps i els seus diners, i així donin de franc el que han rebut de franc.

PILAR MARISCAL
Màlaga

Encaputxats

Si de veritat volen entrar a formar part del món civilitzat, siguin sincers i destapin-se el rostre. Negociar amb la cara tapada és inadmissible,

Salvar l'euro o el somni europeu

La Comissió Europea vaticina que Espanya no complirà l'objectiu de dèficit imposat per Brussel·les. Els analistes donaven per fet que això succeiria i l'impacte de la notícia queda reduït davant l'expectativa d'un imminent canvi de Govern després del 20-N. En un altre context, Espanya segurament es veuria sotmesa a una pressió com la que ha forçat un canvi de Govern a Grècia i finalment ho ha aconseguit també a Itàlia.

Enmig d'aquesta situació se succeeixen tota mena de rumors sobre l'expulsió d'alguns membres de l'euro o bé l'euro de dues velocitats. La cancellera alemanya desmenteix que això estigui en els seus plans, però el que és evident és que la crisi ha posat tot el pes del govern de la Unió en mans d'un petit directori liderat per Merkel, i que aquest directori exigeixi reformes immediates.

Són reformes comprensibles, que tracten d'assegurar la viabilitat de l'euro davant de governs irresponsables les polítiques dels quals amenacen els altres socis. Així i tot, la gestió actual de la crisi amenaça de provocar una desafecció generalitzada cap al projecte europeu. Aquests mesos s'han posat al descobert moltes mancances a Europa i això podria oferir una bona ocasió per repensar la Unió, que ha de ser molt més que una moneda. Per la via actual hi ha el risc de salvar a curt termini l'euro, però a canvi d'anorrear el sistema europeu. La solució d'aquesta crisi pot tirar per terra els somnis d'uns Estats Units d'Europa.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

anunciar que abandonar les armes «és a l'agenda» és una burla vulgar. Un no es pot asseure a parlar amb algú a qui ni tan sols pots veure; això és tan estúpid que sembla mentida que ens ho haguem cregut.

L'estampa dels tres encaputxats —la mateixa que ha servit per reconèixer l'autoria de molts crims, amb l'esgarriós distintiu en al fons— no val per anunciar que pensen deixar de matar; com una concessió, com un favor, però sense una paraula de penediment per tantes morts causades, sense una petició formal de perdó. És la mateixa estampa de sempre, amb l'horror de sempre.

MÒNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

Els fruits d'una violació

Segons informa el senyor Gennarini, de la Catholic Family & Human Rights Institute, un comitè de l'ONU ha ordenat al govern del Perú indemnitzar una jove a la qual es va denegar un avortament el 2009.

El Centre de Dret Reproductius (CDR), despatx jurídic pro-avortista amb base a Nova York, va adduir que una adolescent havia estat violada repetidament i que, com a conseqüència, havia quedat embarassada. La jove es va intentar suïcidar saltant daltabaix d'un edifici i va sobreviure, però necessitava una cirurgia de columna que els metges no van poder practicar perquè estava embarassada. La van intervenir quirúrgicament després d'un avortament espontani, encara que no van poder evitar que quedés tetraplègica.

L'argument presentat pel CDR davant del comitè assegurava que el patiment era producte d'haver-se-li negat un avortament, i el comitè, suposadament, hi va coincidir. Sempre m'ha semblat qüestionable la tasca de l'ONU en aquests assumptes, però ara que compta amb la «inestima-

ble» ajuda d'Aído, no m'estranya que pretengui intimidar i pressionar el govern del Perú o qualsevol altre en aquest sentit. Esperem que el Perú encara conservi la voluntat política de negar-se a capitular.

Una història trista i lamentable la de l'adolescent, que pel que sembla no va trobar més que dolor i desesperació al seu voltant. I es veu el poc interès de tots dos estaments (CDR i ONU) per exigir també la condemna dels suposats culpables de la violació...

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Sobre la veritat

Tota la veritat, per ser-ne, ha de ser completa. Com les monedes, sempre té dues cares que es complementen. Per apreciar-ne l'autenticitat, ens hem de fixar en totes dues. Si no ho fem, correm el risc d'acceptar monedes falses o veritats a mitges. És preciós que tots busquem la veritat completa en tot el que sentim, llegim o diem. D'aquesta manera «la veritat ens farà lliures».

En el tema religiós trobem força veritats a mitges. En sentir-les o llegir-les caldria un «però» corresponent per no quedar-se, com sol passar, amb mitges veritats.

Sense ànim de ser exhaustiu n'enumero algunes: «El cristià ha de ser progressista», sí, però també conservador del que és essencial; «s'han de canviar les estructures injustes», sí, però també el propi cor; «cal la pregària comunitària», sí, però també la personal; «la fe és el més important», sí, però també les obres; «l'important de l'Església és evangelitzar, sí, però també sacramentalitzar; «s'ha de lluitar per la llibertat de tothom», sí, però també per la responsabilitat de tothom. I així podríem continuar.

MIGUEL RIVILLA SAN MARTÍN
Alcorcón

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Per a què serveixen els padrins?

Una família coneguda meva es va discutir fa poc amb el rector perquè no va voler que fos el padrí de bateig un cosí de la nena que havia de ser batejada. Va al·legar que aquest només tenia 11 anys i no estava confirmat. La veritat és que no sé per què donar tanta importància a l'assumpte quan la majoria dels padrins que conec ho fan com un pur tràmit i després passen de tot. Per a què serveixen els padrins?

És important que no confonguem «el que passa», el que succeeix, amb com haurien de ser les coses en realitat. Vostè te raó: a moltes celebracions de bateig exerceixen de padrins persones que viuen totalment allunyades o alienes a la fe. I això és una aberració greu. Potser aquell noi d'onze anys s'esforça per ser cristià, prega i estima Jesús, més que un adult «batejat» i «confirmat». El rector en qüestió va aplicar la llei de l'Església que, al Codi de Dret Canònic, determina els requisits que ha de complir un padrí de baptisme: estar batejat i confirmat, tenir almenys setze anys i dur una vida congruent amb la fe cristiana. És així i aquesta exigència de l'Església indica una cosa important: que ser padrí de bateig no és qualsevol cosa. Vol dir implicar-se amb els pares, que li fan confiança, en el creixement humà i cristià del nen que serà batejat.

Crec que és de gran urgència pastoral, quan es fan les xerrades preparatòries del baptisme dels nens amb els seus pares, plantejar aquesta qüestió important. Intentar que l'elevada missió que el padrí ha de dur a terme pugui ser raonablement exercida per la persona que la vol exercir. En alguns casos, la missió dels padrins té una funció imprescindible, quan, per no poder-la fer els pares, han de garantir una educació cristiana seriosa del nen batejat, imprescindible perquè el baptisme de nens doni el seu fruit en la vida d'aquella persona. També crec que des del punt de vista pastoral es poden minimitzar conflictes com el que em diu prenent algunes mesures. Per exemple, dispensar fins on es pugui d'algunes de les exigències de la llei eclesiàstica i procurant motivar amb una bona catequesi els que volen ser padrins. Convé i molt que també participin a les sessions preparatòries de la celebració. En el cas que em comenta, la solució és molt fàcil: posar aquest nen amb un altre padrí adult que compleixi els requisits, perquè és costum que hi hagi dos padrins i estrictament només se'n demana un. També hi ha la possibilitat que algú actuï com a «testimoni de baptisme» sense ser padrí. Tot sigui per millorar un assumpte d'importància cabdal: la seriositat i l'eficàcia de la iniciació cristiana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Manifest de la comunitat cristiana de l'Ampolla

Miquel Garcia Bailach
Rector de l'Ampolla

La comunitat cristiana de l'Ampolla ens hem reunit en assemblea per reflexionar junts i compartir l'amistat i el compromís de la fe. En aquest temps de crisi que ens toca viure volíem conèixer com ho viu la gent del nostre poble i avaluar la nostra solidaritat des de l'esperança compartida. Darrere de les notícies i estadístiques hi ha persones concretes.

L'Església s'entén des del servei a tots, i particularment als més pobres, com ho féu Jesús des de la compassió; el terme de la seva mirada és el món, amb les seves llums i ombres, per portar la bona nova de l'amor de Déu i fer sentir la seva acció alliberadora. És el manament de Jesús: «Estima Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima..., i estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,34-40). La caritat és constitutiva en l'Església. I estimar demana informació i compromís. Sentim la crisi a prop? Qui pateix la crisi entre nosaltres? Quines pobres hi descobrim? Quines són les realitats de la nostra solidaritat? Com la valoren els nostres conciutadans? Quins nous reptes se'ns plantegen? Estem en la línia del reconeixement dels pobres? Aquests eren els interrogants que volíem respondre. Informar-nos i prendre'n consciència.

Valorem positivament la tasca ordinària d'assistència de Càritas de l'Ampolla; la campanya anual de Mans Unides és un moment fort de solidaritat en què s'implica gran part del poble; és significativa la recapitació al carrer del dia del Domund; fem unes festes majors solidàries amb l'«ofrena» el dia de Sant Joan; no manca la solidaritat el dia de la Primera Comunió i Confirmació; les campanyes puntuals de solidaritat ens fan sensibles a les emergències que en el món es produeixen; és important l'aportació que fa l'ajuntament; la campanya de Nadal a l'escola, recollint aliments i els mercadets

puntuals durant el curs per recollir diners, mantenen viva la solidaritat al poble. La nostra aportació potser és una gota en l'oceà, però «molt pocs fan un molt».

Una sèrie de reflexions

Les reflexions que férem en veu alta són aquestes:

- Tota la comunitat parroquial de l'Ampolla som responsables de la caritat.
- Quan som solidaris no donem, sinó que restituïm el que per justícia pertoca als qui tenen el dret de tenir el necessari.
- L'acció solidària de la parròquia és la del poble; el poble l'ha fet seva. Un bon espai, camí, per fer arribar la solidaritat de tots.
- La crisi la pateixen els qui són del poble (particularment l'atur), però sobretot els vinguts de fora.
- La crisi és com una cadena. Quan entra en crisi un àmbit de la producció (la construcció, per exemple), repercuteix en tots els sectors de la vida del poble.

«El nostre propòsit és fer de la nostra parròquia una comunitat viva, socialment atenta al món en què vivim»

- Es viu la psicosis de la crisi i això crea un malestar general.
- En crisis anteriors (això ho recordem els qui vam viure la postguerra) se sabia viure amb menys, amb austeritat.
- Costa fer socis per a la solidaritat. En temps de crisi no es vol agafar el compromís d'una quota mensual, anual... de solidaritat.

- En solidaritat no tot es pot quantificar; hi ha una dimensió educativa i de sensibilització que fa bé a tots.
- Hi ha altres tipus de pobres, a més de l'econòmic: d'esperit, la soledat dels ancians, l'emigrant que no parla la llengua, la droga...
- També una mica de crítica: «Ja tornen a venir, ja tornen a demanar...!», «ajuden el qui no haurien d'ajudar...!»

Reptes diversos

Pel que fa a les propostes i els reptes:

- Continuar el que estem fent.
- Incrementar les nostres aportacions en el finançament de les activitats d'assistència i solidaritat que promou la parròquia.
- Ampliar l'equip de Càritas per respondre al seu bon funcionament.
- Promoure les inscripcions de socis de Càritas i Mans Unides.
- Parlar i sensibilitzar més la comunitat en les celebracions dominicals de l'acció solidària de la parròquia; implicar-nos més com a animadors de la caritat.
- En les homilies dominicals posar més atenció en el manament de Jesús de l'amor.
- Cercar moments de diàleg i coordinació amb altres entitats solidàries del poble: Serveis Socials, Creu Roja...
- Visita i atenció als ancians, ja que molts viuen sols.

Esperança compartida

Ja ha passat l'Assemblea parroquial. I n'estem contents, de com ha anat. Al principi d'aquest manifest dèiem que una de les finalitats era avaluar la nostra solidaritat des de l'esperança compartida. Ara, després de l'assemblea, diem que hem salvat l'esperança. Hi tornarem l'any vinent amb el propòsit de fer de la nostra parròquia una comunitat viva, socialment atenta al món en què vivim.

Trenta-tres anys de missionera a Manaus (Brasil)

Josep Nadal Mir

Cada tres anys, la germana Montserrat Vives Vidal torna a la seva Igualada natal per veure la família, saludar els amics i, al cap i a la fi, per descansar. Una de les primeres coses que fa és saludar el grup de la Renovació Carismàtica que hi ha a la capital de l'Anoia.

«La Renovació Carismàtica està molt present al Brasil. No hi ha poblet

on no hi hagi un grup de lloançà. Un jesuïta, el P. Haroldo Rhom, la va portar l'any 1969. Com passa sovint, molts no la van acceptar, però després va arrelar fortament i va escampar-se molt», assegura la germana Montserrat.

Ella coneix sobretot la realitat de la ciutat de Manaus. La germana Montserrat explica el següent: «El 1978, quan hi vaig arribar, n'hi havia un grupet. Ara hi ha noranta grups de

pregària. Hi ha formació per a cada tasca que s'hi du a terme: d'adoració, de música, de dirigents, de matrimonis, de jovent, d'adults... Cal pensar que l'alegria amb què la Renovació viu la fe lliga molt bé amb el caràcter expressiu brasiler.»

Agraïda, també reconeix que «això no treu que els de la Renovació no treballin a la comunitat. Els cants, els ensenyaments, la pastoral de la parròquia... són portats per l'Esperit.

La Renovació Carismàtica està molt ben organitzada al Brasil».

Sempre és alligador i agraït que la germana Montserrat Vives vingui a saludar els igualadins. «És clar —afegeix—, perquè conec els membres de la Renovació des de fa molt de temps. Amb el també igualadí Antonio Elmeua, antic president de la Coordinadora de Catalunya i d'Espanya, vaig anar al Congrés Internacional d'Estrasburg.»

Paraula i vida

Advent, temps d'esperança

El nou any litúrgic s'inicia amb el temps d'Advent, quatre setmanes abans de Nadal. L'escalfor de la festa familiar i entranyable de Nadal manté un clima de renovada esperança en el nostre món; perquè Advent significa precisament això: esperança. En la societat actual l'esperança resulta difícil i fatigosa. Es respira més aviat resignació, desencís i fins i tot s'arriba a la frustració i a la desesperació. D'una manera especial enmig de la crisi econòmica que vivim, més greu i persistent del que semblava a l'inici.

Cada dia són més fortes les veus que ens ajuden a veure que la crisi no és només financera o econòmica, sinó també una crisi de valors, una crisi moral. El cristià cal que sàpiga que els seus valors no són pas els del món i que ha estat cridat a viure la seva fe entre contrarietats i lluites.

Advent és temps d'esperança avui i enmig del nostre món. El Senyor ve contínuament. En la celebració litúrgica de l'Advent coexisteixen tres dimensions històriques: el memorial del passat a Betlem quan el Fill de Déu posà el seu tabernacle

entre nosaltres, el misteri de Nadal que s'actualitza en el present i l'anticipació del futur. Fonamentats en la fe en un Salvador que va venir, ara vivim en l'amor a aquell que per nosaltres es va fer home i està sempre amb nosaltres, i vivim l'esperança que el Crist vindrà a donar plenitud a la seva redempció. Per això, les pregàries de l'Església, sobretot en aquest temps d'Advent, estan amarades d'esperança. I en totes les celebracions de l'eucaristia, quan Jesús torna a néixer a l'altar, li diem: «Esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.»

Aquest any inaugurarem el cicle litúrgic amb el clam d'Isaïes que ens invita a reconèixer i a viure el primat de Déu enmig de temps de crisi, també de crisi religiosa: «Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és des de sempre *el nostre redemptor*.» També avui és una realitat la constatació del profeta: «No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes.»

Tanmateix, Isaïes, tan realista, no és un profeta de

calamitats, perquè confia plenament en Déu, i per això confessa esperant: «Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós el terrisser; tots som obra de les vostres mans.»

Voldria recomanar, com a lectura espiritual per aquest temps d'Advent, la segona encíclica del nostre Sant Pare, dedicada precisament a l'esperança cristiana. El títol, citant sant Pau, és *Salvats en esperança*. En aquest document, Benet XVI ens recorda que «qui no coneix Déu, encara que tingui moltes esperances, en el fons està sense esperança, sense la gran esperança que sosté tota la vida. La vertadera, la gran esperança de l'home que resisteix malgrat totes les desil·lusions, només pot ser Déu, el Déu que ens ha estimat i que ens continua estimant fins a l'extrem, fins al compliment total».

La paraula del Sant Pare, d'aquesta manera, es fa ressò del missatge d'Isaïes: «Però, enmig de tot, Senyor, vós sou el nostre pare.» Aquí recolza l'esperança invencible del creient i especialment del creient cristià: en el primat de Déu.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Gaudí torna la visita

El 7 de novembre de 1982 Joan Pau II va visitar la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, i un altre 7 de novembre, el de 2010, el seu successor Benet XVI va fer el mateix. Tots dos van quedar meravellats de l'art i de l'espiritualitat que transparença l'obra magna d'Antoni Gaudí.

En l'actual mes de novembre de 2011 bé podríem dir que Gaudí els torna la visita, perquè la Fundació Joan Maragall, la Junta Constructora, i Família i Acció Cultural Espanyola han promogut una exposició a Roma amb el títol «Gaudí i la Sagrada Família: art, ciència i espiritualitat».

Quan Benet XVI va ser a Barcelona, va afirmar que, en construir el temple de la Sagrada Família, Gaudí havia realitzat «una de les tasques més importants avui: superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a una vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa».

En aquest recinte —va dir el Papa— Gaudí «va

voler unir la inspiració que li arribava del llibre de la Sagrada Escripura i del llibre de la litúrgia.

Va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergis en la lloança divina, però al mateix temps va treure els retaules a fora, per a posar davant dels homes el misteri de Déu revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist».

Ara, gràcies a aquesta exposició, l'art, la ciència i l'espiritualitat de la Sagrada Família es presenten a Roma, el cor de la cristiandat. Els promotors de la mostra han volgut portar a la ciutat de Pere el missatge gaudinià de la bellesa lligada a l'esperit. El geni va dir alguna vegada: «Per fer les coses bé és necessari primer l'amor, segon la tècnica.» No és aquest un missatge apropiat per al nostre temps, que a vegades deslliga la tècnica de l'amor com si fossin coses alienes l'una de l'altra en l'esperit humà?

Penso que Gaudí, des del cel, contemplarà amb goig aquesta exposició de la seva obra a Roma. I,

posats a imaginar, penso també que es recordarà de sant Felip Neri, l'Apòstol de Roma, fundador de la Congregació de l'Oratori, de la qual l'arquitecte era tan amic. Va ser dirigint-se a l'oratori de Barcelona, al Barri Gòtic, que Gaudí va trobar la mort.

Sant Felip Neri va viure en els temps creatius, però regirats, dels Medici, protectors d'artistes. En aquest sentit hi ha un paral·lelisme: Gaudí és avui qui envia un missatge espiritual potent a la societat, i ho fa a través de l'art. Catalunya ha portat a Roma un símbol de la seva grandesa.

És cert que avui el cristianisme a Europa sembla estar en decadència, però els cristians no basen la fe en les tendències estadístiques, sinó en Déu. En temps de Gaudí un destacat polític el va felicitar per haver construït «l'última de les catedrals», i l'arquitecte, amb la seva grandesa d'ànim, va contestar: «El que és potser és la primera catedral d'una segona etapa.»

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 1)

NOVEMBRE

Comença el temps d'Advent

27. DIUMENGE

Diumenge I d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 63,16b-17.19b;64,2b-7 / Salm 79 / 1 Corintis 1,3-9 / Marc 13,33-37
ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Medalla Miraculosa*. Sants, Basileu, b. i mr.; beat Ramon Llull, rel.

28. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Mateu 8,5-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ruf, mr.; Mansuet, b. i mr.; Jaume de Màrchia, prev.; Santas, Caterina Labouré, rel.

29. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Lluc 18,21-24
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní, b. i mr.; Demetri, mr.; Santes, Il·luminada, vg.

30. DIMECRES

Sant Andreu (F), Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu

4,18-22
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eloï, b.; Edmon Campion i Robert Southwell, prev. i mr.; Naüm, prof.; beats Roger Filcock i Robert Middleton, prev. i mr.; beat Carles de Foucauld, prev. i fund.; Santes, Natàlia, mr.

2. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Bibiana, vg. i mr.; Elisa, vg.; beata Maria Àngela Astorch, rel.

3. DISSABTE

Sant Francesc Xavier (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Sofonies, prof.; Santes, Magina, mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Jo, per la meva part, us dic: vetlleu!

En el marc imposant del temple de Jerusalem, Pere, Jaume, Joan i Andreu formulen a Jesús una doble pregunta sobre quan tindrà lloc la destrucció del temple i quin serà el senyal quan es consumarà tot això. Jesús, després de respondre àmpliament a la segona pregunta, respon secament a la primera: «Pel que fa al dia aquell o l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols *els àngels* en el cel, ni el Fill, només el Pare. Presteu atenció, *doncs*, estigueu desperts, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,32-33). A continuació proposa aquesta paràbola: «És com un home que, en absentar-se, havent deixat la seva casa, després de donar facultats als seus servents —a cada un la seva tasca—, ordenà precisament al porter que vetllés. Vetlleu, doncs, car no sabeu quan ve l'amo de la casa, al capvespre o a mitjanit o al cant del gall o a la matinada, no fos cas que, havent arribat d'improvís, us trobés dormint. *Jo, per la meva part, us dic: "Vetlleu!"*» La darrera variant conté la lliçó que Jesús vol impartir als quatre deixebles i serveix de cloenda de la invitació que els acaba de fer: primer els ha recalcat que «estiguessin desperts», atès que ningú no en sap res, dels futurs esdeveniments; després els insta a «vetllar». La construcció de la frase ressalta la funció del porter de vetllar vigilant l'entrada de la comunitat. Mateu, malgrat que s'hi inspira (cf. Mt 25,14-29), no el menciona. En una església domèstica el paper del porter és de gran responsabilitat: ha de discernir si la persona que hi vol entrar reuneix les condicions requerides. Recordem la portera que, després de les tres negacions de Pere, no es fià d'ell quan aquest trucà tres vegades a la porta de la comunitat (Ac 12,13-16). La comunitat cristiana ha d'estar ben desperta i vetllar per poder interpretar els signes que van sorgint en el moment present davant d'un canvi radical de paradigma. El paper del porter seria avui el del responsable de l'assemblea.

Lectures bíbliques

Diumenge I d'Advent

Lectura primera Is 63,16b-17.19b.64,2b-7
Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu

Lectura del llibre d'Isaïes:

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconciliu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes!

Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses.

Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

Salm responsorial 79

Pastor d'Israel, escolteu-nos.
Vós que teniu querubins per carrossa, desvetlleu el vostre poder, veniu a salvar-nos.

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya que la vostra mà havia plantat i havia fet robusta i forta. **R.**

Lectura segona 1Co 1,3-9
Vivim esperant la manifestació de nostre Senyor Jesucrist

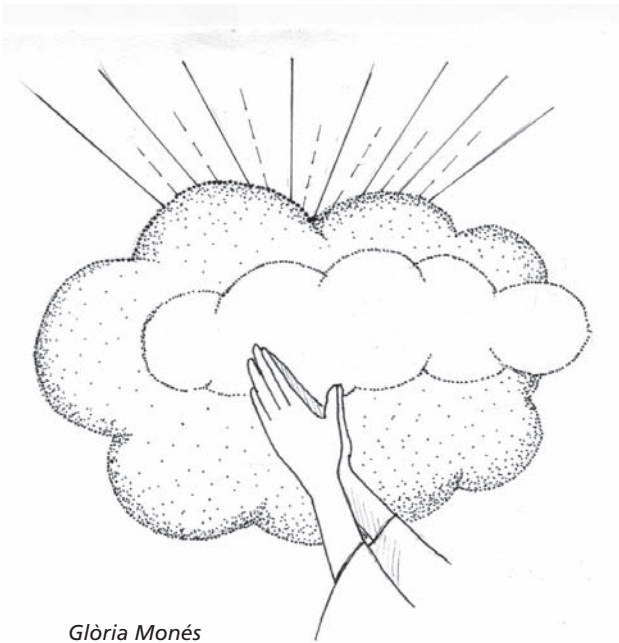
Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

Al·leluia Sl 84,8

Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

Glòria Monés

Evangeli Mc 13,33-37

Vetlleu: no sabeu quan tornarà l'amo de casa

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

La gran pregària de l'any litúrgic

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«A Vós elevo la meva ànima»

Una expressió important de la pregària de l'Església en la celebració eucarística són els cants, siguin els de l'ordinari —*Kyrie, Glòria, Credo, Sanctus, Agnus Dei*— siguin els del propi: entrada i comunió. S'anomenen el «propi» perquè cada celebració, cada festa i cada diumenge, té els seus. En el repertori gregorià, els cants d'entrada —Introït— tenen una força molt significativa per caracteritzar les solemnitats i els diumenges més importants.

Entre tots els cants d'entrada del propi litúrgic n'hi ha un que s'ha convertit en un clàssic intocable: el del primer diumenge d'Advent: «A Vós elevo la meva ànima, Senyor; Déu meu, en Vós confio...» Si hi ha un text que sigui definitori de la pregària —elevació de l'ànima vers Déu— és aquest del salm 24. Els monjos medievals consideraven que sant Gregori el Gran havia determinat l'elecció d'aquest text, i la seva melodia, inspirat per Déu. Sense entrar en el valor de la llegenda, no es pot negar que, començar la primera celebració eucarística d'un nou cicle litúrgic amb una pregària tan explícita, no solament situa l'assemblea en l'actitud que li escau, sinó que recorda a tota l'Església allò que és la missa i tot l'any litúrgic: una gran pregària confiada vers Déu, des de la fe en la Paraula de Déu, que, al llarg del cicle, anirà anunciant el misteri de Crist per la salvació del món.

«Creador, redemptor, llum eterna, Crist...»

Si les paraules del salm 24 introdueixen a la missa com a pregària per excel·lència durant tot l'any litúrgic, l'himne de Vespres de la primera part de l'Advent permet a l'Església orant cantar d'una manera sintètica el misteri de Crist, celebrat al llarg d'un nou cicle litúrgic. Es tracta d'un text menys conegut que el de l'Introït esmentat, però amb més d'un mil·lenni de presència en la litúrgia. Els fidels que reciten la litúrgia de les hores el coneixen bé, i la seva melodia és de les més familiars per als qui tenen present el repertori gregorià. Es tracta d'un himne amb sis estrofes, comptant la doxologia. És un himne a Crist. El seu text conté una gran riquesa de ressonàncies bíbliques i doctrinals, que despenen ja en la primera estrofa, i que il·luminen el sentit de l'Advent des del començament mateix de la celebració d'aquest temps. De fet, aquest himne és el primer text de la pregària de l'Església, a cada cicle.

La primera estrofa dona tres títols a Crist: Creador dels estels, Llum eterna dels creients, Redemptor de tots. Cal subratllar que l'himne s'adreça a «Crist», i que en la penúltima estro-

fa l'anomena «Sant». Dues expressions que donen la perspectiva amb què cantem aquesta pregària: ens adreçem a Aquell que és alhora el Fill de Déu etern, U amb el Pare, fet home per la nostra salvació, i per això mitjancer de la nostra pregària. «Prega per nosaltres com a mitjancer nostre, és pregat per nosaltres com a Déu nostre» (sant Agustí).

Invoquem, per això, Crist com a Creador i com a Redemptor. Així es destaca que el disseny de Déu reuneix les dues coses, i que tant la creació com la redempció són obra de Déu. Els textos litúrgics de Nadal i de Pasqua repeteixen sovint l'admirable relació entre la creació i la redempció: ens heu creat meravellosament, però ens heu redimit d'una manera encara més meravellosa!

Entre els dos títols —Creador i Redemptor— l'himne situa el de Llum eterna dels creients. És un títol que ens porta al pròleg de l'evangelí de Joan: la llum és un símbol diví, la Paraula feta carn és la llum que il·lumina i trenca la foscor. La creació comença amb la llum, i el fruit de la redempció és la llum de la fe en el cor dels creients. Nadal i Pasqua són festes de llum divina. «El poble que caminava a la tenebra ha vist una gran llum...» (Nadal). «La llum de Crist!» (Pasqua).

Al Crist, Creador, Redemptor, Llum, li demanem que escolti les pregàries dels que supliquen, ara, en començar l'Advent, però també durant tot el cicle litúrgic, i sempre. La pregària de l'Església és la gran escola de la pregària cristiana, en la qual nosaltres som actius, sota l'impuls de l'Esperit Sant.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Edmond Campion

- ✓ Nascut a Londres l'any 1540
- ✓ Jesuïta i excel·lent predicador
- ✓ Missioner a Anglaterra per convertir els anglicans
- ✓ Va morir executat a Londres l'any 1581
- ✓ Canonitzat el 1970 per Pau VI

El trencament amb Roma i la creació de l'Església anglicana per part d'Enric VIII va suposar un arraconament, i sovint la persecució i la mort, dels britànics que es van mantenir catòlics. Sant Edmon Campion és un d'aquests nombrosos màrtirs. Va néixer en una família catòlica, però per poder progressar en els estudis va abraçar l'anglicanisme. Així va entrar a la universitat d'Oxford, on va sobresortir com un estudiant brillant, amb un do natural per a l'oratoria, i va començar una prometedora carrera eclesiàstica que l'hauria pogut dur a ser l'arquebisbe de Canterbury. Però interiorment ell es va sentir sempre catòlic i va arribar un moment, el 1569, amb 29 anys, que va sentir la necessitat imperiosa de seguir el que el cor li dictava. Llavors es va declarar obertament catòlic i va fugir a Irlanda, que s'havia mantingut fidel a Roma. Però les autoritats el van perseguir i es va haver de refugiar al continent europeu. A la ciutat de Douai, Països Baixos, avui França, va rebre la comunió com a catòlic i es va llicenciar en Teologia. Acabats els estudis va peregrinar fins a Roma, on va ingressar als Jesuïtes. Després de diverses missions a Viena i Praga va ser enviat a Anglaterra, on va entrar en contacte amb els fidels catòlics i va predicar contra l'anglicanisme. Arrestat per les autoritats, va ser jutjat per un tribunal que el va condemnar a mort per alta traïció.

MÉS DE 400 PERSONES ASSISTEIXEN AL TAST BENÈFIC ORGANITZAT PER

ANA SAURA
Restaurants Sakura-ya / Icho

«Tant de bo que ningú hagués de passar gana. La realitat actual ens colpeix a tots. La nostra presència aquí vol aportar un granet de sorra en aquestes iniciatives solidàries tan lloables que donen resposta a les necessitats d'avui.»

✓ *Sushi: menjar molt saludable, molt net i còmode per menjar a tot arreu.*

ANTXON ARRIBILLAGA
Restaurant Ous i Vins

«Tinc el meu negoci a prop del menjador i des de l'inici col·laboro en tot el que puc. En la situació en la qual ens trobem, amb tanta gent necessitada i patint, la solidaritat és gairebé una obligació. Estem per ajudar i pel que calgui!»

✓ *Pasta de full amb xistorra amb una mica de pebrot verd i una reducció de vi negre.*

MONTSE ESTRUCH
Restaurant El Cingle

«El que està passant és realment dramàtic! Estic disposada a col·laborar amb aquestes iniciatives les vegades que calgui. És el mínim que podem fer! Res més bonic que ajudar els altres amb el que sabem fer i ens guanyem la vida!»

✓ *Pa de formatge amb botifarra negra de Vacarisses, amb aromes de les herbes del bosc.*

CARLOS TEJEDOR
Restaurant Via Veneto

«S'haurien de fer més actes com aquest! És un orgull poder ajudar la gent, arrencar-los un somriure, amb el millor que sabem fer, que és cuinar. El món de la gastronomia és solidari. Estem encantats de col·laborar amb la gent necessitada!»

✓ *Mil fulls de botifarra de perol i patata, plat típic de Via Veneto, amb gust i tradició.*

Xefs solidaris al menjador social Emmaús

Samuel Gutiérrez
Barcelona
Fotos: Agustí Codinach

Des de la seva obertura, el mes de maig passat, la Margarita és una de les usuàries més fidels i entusiastes del menjador social Emmaús. En pocs mesos el projecte impulsat des de les parròquies de Nostra Senyora del Pilar i Sant Eugeni de Barcelona ha esdevingut una gran família on tothom s'hi troba ben a gust. A la Margarita, amb dificultats de mobilitat, cada dia un voluntari la va a buscar a casa seva i després la hi torna.

EDUARD AROLA: «Aquesta iniciativa no és només per recaptar fons per al menjador, sinó també per donar a conèixer una realitat que ens ha d'avergonyir»

«Estic realment encantada —manifesta contenta—, el servei i l'atenció és immillorable!» La Margarita explica, a més, amb orgull, que fins i tot els ha visitat el bisbe Sebastià Taltavull, menorquí com ella, amb qui va poder intercanviar, tot dinant, notícies de la terra.

L'exemple de la Margarita Sintès, feliç de la parròquia de Sant Eugeni i Papa, posa en relleu el clima d'afecte i bona empatia que es viu en el dia a dia del menjador social Emmaús. «Els voluntaris, que ja són vora vuitanta —explica Mn. Nino Rodríguez, rector de Sant Eugeni i impulsor del projecte—, són molt vocacionals i es troben molt implicats en la seva feina de servei. Es dediquen als usuaris amb seriositat i respecte a la seva dignitat com a persones, especialment quan es troben en circumstàncies difícils o de dependència.» Aquesta iniciativa interparroquial es va posar en marxa fa cinc mesos adreçada sobretot a gent gran del barri de l'Eixample amb dificultats físiques, psíquiques o socials, amb pocs recursos i de vegades en situació de solitud, desemparament i precarietat. En poc

LES PARRÒQUIES DE NOSTRA SENYORA DEL PILAR I SANT EUGENI I PAPA

ANTONIO SAEZ
Restaurant Lasarte

«Els nostres restaurants són dels millors de Barcelona, i no precisament barats. Què podem fer sinó ajudar els qui tenen menys recursos! Al mateix temps apropem la nostra cuina a la gent del carrer i ajudem a la fundació a oferir un millor servei.»

✓ *Sopa de carbassa i taronja, molt calenta, especialitat absoluta de la casa.*

CARLES ABELLÁN
Restaurant Comerç24

«Tinc consciència de la situació que vivim i per això no em costa gens ajudar la gent que ajuda. És molt important, per a nosaltres, poder estar aquí, servir la gent i ajudar econòmicament amb el menjador social.»

✓ *Cap i tripa, plat de tradició catalana, fàcil de fer per a tanta gent, molt agraït durant la tardor.*

MEY HOFMANN
Restaurant Hofmann

«Quan vaig conèixer aquesta iniciativa no vaig dubtar a participar-hi. Fan una tasca impressionant. Aquests projectes solidaris tenen molt de valor i estic contenta de col·laborar-hi. Els cuiners estem molt sensibilitzats amb el tema!»

✓ *Cremós de xocolata blanca amb mousse de iogurt grec, i macarons de maduixetes i xocolata.*

ANDRÉS CONDE
Restaurant Tickets

«Els que podem ajudar ho hem de fer! És gairebé un deure moral! El fet d'aplegar-nos aquí és signe de l'interès que tenim els xefs per ajudar. Tant de bo tirin endavant més iniciatives com aquestes!»

✓ *Tiramisú servit en un got, d'elaboració senzilla i tradicional, per a tots els gustos.*

temps, però, la demanda s'ha disparat i cada vegada són més les famílies que necessiten ajuda. «Vam obrir el menjador conscients de la necessitat que hi havia però no ens pensàvem que en tan poc temps la demanda creixeria tant —afirma Joan Orriz, membre de l'equip emprendedor—. Actualment atenem 60 persones cada dia i ja ens plantejem la possibilitat d'oferir un segon torn.»

Èxit rotund d'assistència

Amb l'objectiu de recaptar fons i al mateix temps sensibilitzar sobre una realitat cada vegada més manifesta, un dels col·laboradors del menjador social, el xef Eduard Arola, va proposar fa uns mesos fer una degustació gastronòmica solidària que comptés amb la participació d'alguns dels xefs més reconeguts de casa nostra. No va ser gens difícil convèncer els seus amics i engrescar-los en una aventura solidària que el 17 de novembre passat va aplegar a la parròquia de Sant Eugeni de Barcelona més de 400 persones. Carles Tejedor, Antonio Saez, Montse Estruch, Carles Abellán,

Mey Hofmann, Ana Saura, Andrés Conde o Antxon Arribillaga van fer les delícies dels assistents oferint una petita mostra de les seves especialitats gastronòmiques. «Ha estat un èxit rotund —reconeix Eduard Arola—. Aquesta iniciativa, però, no és només per recaptar fons per al menjador social, sinó per donar a conèixer una realitat tangible que ens ha d'avergonyir. Els menjadors socials no haurien d'existir perquè això significaria que no hi ha gent que els necessita.» I afegeix: «És trist que la gent gran que ara passa gana sigui la mateixa que va viure l'època difícil de la postguerra. Sembla que no haguem après res! És realment injust! No podem deixar de posar el nostre granet de sorra perquè millorin la seva situació...»

Des que es va iniciar el menjador social Emmaús s'han servit prop de 6.000 àpats. Es calcula que el cost diari d'una persona és de 6 euros, que es financen gràcies a les aportacions de socis col·laboradors i benefactors, així com d'empreses privades i entitats públiques. Al mateix temps, també col·laboren econòmicament els usuaris del

centre amb possibilitats. El repte ara és «continuar amb el mateix esperit de servei als més necessitats», afirma Mn. Nino Rodríguez, «afrontant també la possibilitat d'oferir un segon torn per servir més àpats diaris». «Creiem,

a més —acaba dient l'impulsor de la iniciativa—, que aquest model, modest però efectiu, podria ser perfectament exportable i extensiu a altres barris i parròquies amb el mateix esperit de servei als més necessitats.»

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2011
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Barcelona

La Sagrada Família resplendeix al Vaticà

Gaudí, ambaixador de primer ordre de la cultura catalana

Carme Munté
Barcelona

Tret del temple, per motius obvis, tota l'essència de la basílica de la Sagrada Família ha desembarcat per primera vegada al Vaticà, i amb ella la persona d'Antoni Gaudí i l'aportació de l'Església catalana a la configuració de les arrels cristianes de Catalunya.

És una fita històrica que només es pot entendre per la relació directa que des de fa uns anys s'ha establert entre Catalunya i la Santa Seu, i que també va fer possible la històrica visita de Benet XVI fa un any amb motiu de la dedicació de la Sagrada Família.

«Considero que estem vivint una època daurada en aquestes relacions que desitgem mantenir i intensificar», ha reconegut el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i ha recordat que la relació personal amb el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de Cultura, ha estat clau perquè la cultura catalana, de la mà del seu ambaixador Antoni Gaudí, hagi pogut desembarcar al Vaticà.

Fins al dia 15 de gener el Braccio di Carlo Magno, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, ofereix de forma gratuïta un tast esplèndid sobre la Sagrada Família gràcies a l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, organitzada i produïda per la Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família de Barcelona, la Fundació Joan Maragall i Acció Cultural Espanyola; amb el suport financer d'entitats públiques i privades.

En paraules del comissari de l'exposició, Daniel Giralt-Miracle, l'objectiu és clar: atreure els visitants, despertar-ne

La fotografia de la Sagrada Família, en el seu context urbà, dona la benvinguda al visitant a l'exposició.

l'interès i seduir-los perquè vinguin a Barcelona a visitar la Sagrada Família, que d'ençà de la dedicació ha augmentat en un 40% el nombre de visites.

«És el monument més visitat d'Espanya», ha dit el cardenal Martínez Sistach. Es calcula que en acabar aquest any, fins a 3 milions i mig de persones hauran visitat el temple. Si ho sumésim a les persones que fins al gener visitaran al Vaticà l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, les xifres serien espectaculars.

Antoni Gaudí: art, ciència i espiritualitat

L'exposició, al llarg de 800 metres quadrats, permet situar històricament i artísticament la figura d'Antoni Gaudí i la seva obra, i d'una manera especial la Sagrada Família, de la qual s'analitzen els aspectes tècnics i artístics, i també el missatge religiós que conté.

«Gaudí ens ajuda a obrir portes, d'una banda, cap a l'interior, perquè des de l'art ens permet arribar a l'espiritualitat, i, de l'altra, cap a l'exterior en esdevenir ambaixador de primerísim nivell de l'aportació cristiana a la construcció de Catalunya», ha destacat Joan Rigol, organitzador de l'exposició juntament amb el prevere Antoni Matabosch. Segons Rigol, Gaudí és exemple de l'estil propi de l'Església catalana, «que no demonitza ningú sinó que és constructiu i propositiu».

El testimoni d'Antoni Gaudí, a través de l'art, la ciència i l'espiritualitat, es farà un lloc a la Santa Seu a partir d'aquesta exposició. Potser així es farà realitat el desig manifestat en més d'una ocasió pel cardenal Lluís Martínez Sistach: que arribi ben aviat la beatificació de l'arquitecte, si bé per això seria necessari un miracle. El cardenal, en la roda de premsa celebrada a Barcelona per presentar l'exposició, també ha manifestat un altre desig en

veu alta: veure la Sagrada Família enllestida l'any 2026, amb motiu dels cent anys de la mort de l'arquitecte.

La mostra, dividida en cinc àmbits, permet conèixer qui va ser Gaudí i com la Sagrada Família va ser el punt culminant de tota una trajectòria d'art al servei de la fe; descobrir altres edificis de l'arquitecte com el Park Güell o la Casa Batlló; entendre la tecnologia que es fa servir a la Sagrada Família per donar origen a les creacions de Gaudí; copsar la simbologia cristiana que transmet el temple, i arribar fins al moment actual. De fet, el recorregut, acompanyat pels cants de l'Escolania de Montserrat, finalitza

amb un audiovisual de l'acte de dedicació del temple.

Una altra presència destacada de l'exposició instal·lada a la Santa Seu és la de les obres originals i, a través d'elles, dels seus autors. Així, a banda de les maquetes originals, han viatjat fins a Roma dibuixos de Josep M. Subirachs i el seu bust d'Antoni Gaudí, així com objectes litúrgics de l'època del genial arquitecte, com canelobres, un faristol o bé una cadira presbiteral.

De fet, l'obra de Subirachs és molt present en la mostra com un homenatge a aquest escultor que, malgrat viure una situació de salut molt delicada, continua supervisant l'elaboració de les portes de bronze del portal de la Glòria. El mateix Jordi Bonet, arquitecte en cap, ha dit a *Catalunya Cristiana* que es preveu col·locar la sisena porta abans de Nadal i la setena i darrera amb motiu de la Pasqua.

Actes paral·lels

De forma paral·lela a l'exposició s'han organitzat un seguit d'activitats institucionals i acadèmiques. El 12 de desembre tindrà lloc un col·loqui entre el cardenal Gianfranco Ravasi i l'arquitecte Mario Botta sobre *Arquitectura: símbol i sagrat. Un segle després de Gaudí*. Dos dies després, el 14 de desembre, se celebrarà una sessió acadèmica sobre *L'època de Gaudí a Catalunya i a Itàlia*, amb la intervenció de Giovanni Maria Vian, director de *L'Osservatore Romano*, i Ricard Torrents, assagista i crític literari. Finalment, i com a cloenda de l'exposició, el 13 de gener l'Escolania de Montserrat oferirà un concert a Santa Maria in Trastevere. Aquest colofó servirà per posar punt final a la primera exposició organitzada al Vaticà sobre la Sagrada Família i Antoni Gaudí, un esdeveniment històric amb què l'Església de Barcelona i de Catalunya vol tornar la visita que el Papa li va fer el 7 de novembre de l'any passat

ARBRE CATALUNYA CRISTIANA
ORIGEN 100% GARANTIT

FSC

RECICLATGE

AQUEST NADAL DECOREU CASA
VOSTRA COMPRANT L'ARBRE SOLIDARI
DE CATALUNYA CRISTIANA

UN PETIT GRAN GEST
PER AJUDAR L'ESGLÉSIA

3 MIDES A ESCOLLIR

PREUS DE 35€ A 50€

ARBRE NATURAL I D'ORIGEN 100% CATALÀ

CULTIU RESPONSABLE AMB EL MEDI AMBIENT

TELÈFON DE COMANDES:
93 409 27 70

Barcelona

Criteris ètics per sortir de la crisi

Els jesuïtes presenten el document «Crisi prolongada, solidaritat reforçada»

Joan Piñol

Barcelona

La Companyia de Jesús ha volgut aprofitar les eleccions generals del 20 de novembre per presentar els criteris ètics i les propostes cristianes per sortir de la crisi. El document du per títol *Crisi prolongada, solidaritat reforçada* i es va presentar al Casal Loiola de Barcelona el dimecres 16 de novembre.

Aquest document és el resultat de les reflexions de l'apostolat social dels Jesuïtes de tot l'Estat espanyol que han treballat en conjunt per elaborar-lo. El delegat de l'apostolat social dels Jesuïtes a Catalunya, Quim Pons, va destacar que les propostes són fruit de la vida compartida de la Companyia amb els més pobres i necessitats i també del treball de totes les entitats que lluiten per la justícia social. En total, hi han col·laborat una trentena d'entitats vinculades als jesuïtes que han aportat les seves experiències i propostes en diversos àmbits.

Per als jesuïtes, en l'actual crisi econòmica hi ha dues dimensions que no poden ser tractades igual: hi ha una crisi estructural del sistema i una de conjuntural fruit de la situació del moment. «En els temps de bonança ja hi havia una pobresa estructural i teníem una crisi latent en el sistema des de fa anys», va dir Santi Torres, membre de Cristianisme i Justícia. En aquest sentit, van remarcar que si no se soluciona la crisi estructural del sistema econòmic no s'atacaran les arrels dels problemes actuals. Per als jesuïtes, gran part dels problemes s'expliquen perquè durant els anys de creixement econòmic (entre 1998 i 2008) no hi va haver un bon repartiment de la riquesa.

El diagnòstic de la situació actual respecte de la crisi conjuntural és desolador perquè les entitats dels jesuïtes veuen com es posen en dubte valors com la justícia, la solidaritat, l'estat del benestar, la fraternitat, l'acollida als immigrants i altres principis ètics fonamentals. Davant els dubtes que això genera, el document presentat aposta per reforçar les polítiques socials i millorar el sistema econòmic en multitud d'àmbits que es troben en l'origen de la crisi.

Com a pauta central de l'acció social situen la prevenció per tal d'evitar que en el futur s'hagi d'ajudar més gent. «Cal posar l'accent en la prevenció i això només es pot fer atacant els problemes estructurals ja que ara l'únic que estem fent és tancar forats», van advertir durant la presentació.

Tot i que l'anàlisi de la situació resulta pessimista, els jesuïtes van posar sobre la taula moltes propostes i accions encaminades a millorar l'economia i la justícia social. Experts en àmbits sensibles com la immigració, la cooperació internacional i la fiscalitat van presentar les iniciatives del document i van mostrar-se esperançats ja

Agustí Codinach

El document es va presentar al Casal Loiola de Barcelona.

que, per a ells, la col·laboració entre el tercer sector i l'administració pot oferir un tractament efectiu davant la pobresa.

La recepta que van presentar és clara: canviar el sistema fiscal per fer que els rics paguin més i finançar així les polítiques socials. La fiscalitat és un element central del document perquè van admetre que cal cercar més recursos econòmics per tal de finançar les diferents propostes socials que van fer. Així doncs, proposen encaminar el sistema fiscal cap a una major concentració en els impostos sobre el capital, el patrimoni i les transaccions financeres. En aquest sentit, volen una redistribució de la riquesa que sigui vertical (dels rics cap als pobres) i no horitzontal com ara, ja que són les classes mitjanes les que sostenen el sistema.

Aquests majors recursos s'haurien de destinar a la integració dels immigrants i a les capes més pobres de la

«No sabem si aquestes retallades serviran per salvar el sistema de benestar social o bé ens encaminaran a un sistema pitjor que l'actual»

societat. L'establiment de més i millors rendes mínimes és una de les propostes juntament amb un major esforç en l'àmbit de l'habitatge públic i social.

Partint de la Doctrina Social de l'Església i els diversos documents de Benet XVI, els jesuïtes centren les polítiques socials en la persona, objectiu de totes les propostes que fan. És per això que relacionen els drets socials de la persona amb un major esforç econòmic en ajudar a la promoció de la justícia social. A l'entorn d'aquesta justícia social, els jesuïtes també van tenir un especial esment per la cooperació internacional. En aquest sentit, Josep Miralles, que va ser president d'Intermon Oxfam durant 16 anys, va defensar la solidaritat amb els països més pobres. Miralles va insistir que no es pot reduir la solidaritat a un tema numèric i centrar-se només en quants recursos econòmics es destinen als països del sud. «Hem de fer una cooperació millor i ser més eficients en administrar els diners», va afirmar Miralles.

El document presentat de la Companyia de Jesús és un exercici seriós d'anàlisi de la situació que vol presentar unes guies morals per sortir de la crisi. Davant dels durs reajustaments del dèficit públic, els jesuïtes van alertar de la inquietud que plana sobre els serveis socials. «No sabem si aquestes retallades serviran per salvar el sistema de benestar social o bé ens encaminaran a un sistema pitjor que l'actual», va reconèixer Miralles. Les diferents entitats dels jesuïtes van expressar la seva comprensió davant l'ajustament públic però van afirmar amb contundència que el sistema de justícia social s'ha de preservar per sobre de tot. La inclusió de propostes fiscals en el document reforça el realisme del treball presentat que assumeix que calen nous recursos econòmics per afrontar el finançament de les polítiques socials.

«Ningú sense menjar ni habitatge»

El Col·lectiu de Capellans Obrers dels Països Catalans, que viu els sofriments diaris de les persones que pateixen més fortament les conseqüències de la crisi, reunits a la Selva del Camp en la seva 34a trobada anual, ha expressat la seva protesta més ferma davant la progressiva destrucció dels drets socials i laborals, concretada en retallades de les prestacions. «Són moltes ja les famílies que no tenen cap ingrés», diu una nota de premsa feta pública el 6 de novembre. «La mateixa Conselleria de Treball ha manifestat que, en un breu termini, el 70% dels que tenen subsidi d'atur es quedaran sense. Paral·lelament els beneficis de les grans empreses han augmentat un 20% i no s'ha pres cap mesura contra el permanent frau fiscal. D'aquesta manera la crisi recau, fonamentalment, en les classes populars.»

El Col·lectiu de Capellans Obrers dels Països Catalans demanen que es posin les mesures econòmiques i legals necessàries per complir el que diu l'article 24.3 del nou Estatut de Catalunya respecte del salari ciutadà: «Cap ciutadà sense menjar ni habitatge.»

Barcelona

La JMJ, una oportunitat pastoral de primer ordre

Col·loqui sobre els fruits de la Jornada Mundial de la Joventut

Redacció
Barcelona

Els joves, els Dies d'Acollida, la mateixa Jornada Mundial de la Joventut o les paraules del Sant Pare adreçades als joves van ser alguns dels temes tractats en la xerrada-col·loqui *Els joves en l'Església. El ressò de la JMJ 2011*, que va tenir lloc el 10 de novembre. En aquest acte, emmarcat dins el programa d'activitats que la Fundació Claret organitza els dijous, hi van participar delegats de pastoral de joventut i membres del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ).

La presentació de l'acte va anar a càrrec del P. Màxim Muñoz, provincial dels claretians a Catalunya, que va donar pas als diferents ponents. En primer lloc es va presentar l'experiència viscuda des del SIJ, tant en l'acollida de l'11 al 15 d'agost com després en la JMJ del 17 al 21 d'agost a Madrid, partint d'un vídeo realitzat amb diverses fotografies de l'acollida prèvia a les diferents diòcesis amb seu a Catalunya i les Balears, del dia conjunt a Barcelona i de la participació a Madrid.

«La JMJ ha estat una oportunitat pastoral de primer ordre que referma aquella intuïció inicial dels delegats i delegades de Joventut del SIJ», va constatar Anna Robert, responsable de comunicació del SIJ.

Robert va destacar els valors evangèlics que s'han posat en joc en aquesta acollida, l'important paper de la comunicació i les xarxes socials i el treball conjunt del Secretariat visible en el dia conjunt a Barcelona, entre d'altres aspectes.

L'experiència del SIJ es va concretar amb la vivència d'un jove. El Sergio Fernández, jove del bisbat de Terrassa

«Es va destacar l'important paper de la comunicació i les xarxes socials i el treball conjunt del Secretariat»

i pelegrí en diferents JMJ, va destacar que les millors experiències que ha viscut mai s'han donat en una d'aquestes trobades d'Església universal amb el Sant Pare. Fernández va remarcar que després d'haver viscut una JMJ «valores més el que tens ja que durant uns dies no disposes de les comoditats del dia a dia». En Sergio ja des d'ara veu possible assistir a la propera JMJ que es farà a Rio

de Janeiro, al Brasil. El delegat de Joventut de Barcelona, Mn. Bruno Bérchez, centrant-se en els missatges que el Sant Pare va dirigir als joves durant la JMJ, va destacar les paraules més significatives a través d'una presentació molt visual que va tenir com a punt de partida les paraules de sant Pau als Colossencs i alhora lema de la passada JMJ: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe».

Finalment, Mn. Carles Muñoz, delegat de Joventut de Sant Feliu de Llobregat, va oferir als assistents unes pistes de cara el futur per al SIJ com la recerca de noves eines pastorals i evangelitzadores en les tecnologies 2.0, el treball en comunió, la importància de l'itinerari diocesà i refermar el compromís dels acompanyants vers els joves com a pont de l'amor de Déu cap a ells. L'acte va concloure amb un distès col·loqui amb reflexions i experiències aportades per part dels assistents.

Girona agraeix el servei de voluntaris

Víctor Gay / Sarrià de Ter

Més de 400 voluntaris i famílies acollidores que van participar en diferents serveis en les jornades precedents a la JMJ, es van aplegar en un dels actes no inclosos en el programa oficial de les Fires de Sant Narcís. Va ser a la parròquia de Sarrià de Ter on el bisbe Francesc Pardo i l'equip organitzador de *Girona acull* van voler agrair aquest servei.

Els participants van rebre un obsequi simbòlic: un bolígraf amb la paraula *Gràcies*. També es va projectar un DVD amb imatges de les jornades i de la participació diocesana en la trobada amb el Papa a Madrid.

El bisbe va presidir la celebració de l'Eucaristia, i en la seva homilia també va valorar l'esforç, la feina i la dedicació que joves, grans i famílies van dur a terme aquells dies, que va definir com a «moment de comunió a l'entorn del bisbe, més enllà de les diferències de pensar, d'actuar i de servir a l'Església».

Manuel Irurita (i 10)

Va ser integrista el bisbe Irurita?

I tant que sí! I de la ceba, com ho van ser, crec, tots els navarresos de la Navarra alta i els bascos guipuscoans. Com a mínim.

Va haver-hi una escissió en la comunió tradicionalista. D'una banda, va quedar el carlisme oficial, que a Navarra estava representat a la premsa local per *El Pensamiento Navarro*, i de l'altra els qui, seguint Ramón Nocedal (1845-1907), s'anomenaven «integristses», ja que no havien acceptat les insinuacions de Lleó XIII buscant orientar tots els catòlics vers un front comú per defensar valors cristians per damunt de les diferències concretes en la manera d'entendre la política als respectius països. Uns i altres acataven la monarquia espanyola constitucional, no organitzaven noves guerres carlines, però per a ells Alfons XIII, rei d'aquella monarquia constitucional, no era el monarca desitjat ja que miraven Don Jaume, pretendent al tron, com el que representava la tradicional monarquia catòlica espanyola sense Constitució d'un «poble sobirà» sinó amb el Furs dels antics regnes de les Espanyes... I els

«integristses» se sentien recolzats per religiosos de prestigi com el P. Remigio Vilariño, de la Companyia de Jesús. Els integristes havien fundat un altre diari: *La Tradición Navarra*. Hi havia a més a Pamplona *El Eco de Navarra*. *Diario Independiente*.

Les oposicions del jove Manuel Irurita a cantor salmista de la catedral van tenir lloc al voltant de la festivitat de Sant Ildefons. Vegem els diaris de l'època. Dimarts 24 de gener del 1899. *El Eco de Navarra* no parla del jove Irurita. *El Pensamiento Navarro* tampoc no en diu res. *La Tradición Navarra*. *Diario católico político, con censura eclesiástica, año VI*, del diumenge 22 de gener: «Amb veritable satisfacció diem als nostres lectors que la plaça de sotsxantre d'aquesta catedral ha estat adjudicada al nostre estimat amic D. Manuel Irurita, de Larrainzar. Segons diuen, la capella i el cor de la catedral han fet una gran adquisició amb Irurita, la veu i els coneixements musicals del qual li donen molt valor. La nostra enhorabona al nostre estimat amic.»

Era el 1899. Després passen moltes coses. Al si

mateix de la comunió tradicionalista es reagrupen forces. Irurita segueix el camí que hem recordat en l'article anterior. I arribarà l'any 1926 amb aquella qualificació que li donava el nunci de Sa Santedat Pius XI: «Capellà aliè a tota política», quan promovia el canonge del capítol valencià a bisbe de Lleida. Qualificació que hem recordat en l'article primer d'aquesta sèrie, alhora que recordàvem les formes polítiques possibles per a un catòlic dels anys vint. Irurita va ser sempre un capellà aliè a tota política. Fins a la mort.

Aliena a tota forma política amb una base ètico-filosòfica que no s'oposa a l'ordre natural-diví. Però no podia, en canvi, ser indiferent com a capellà que era conductor espiritual del poble cristià, un poble que es troba immers en una batalla que es lliura —com va deixar escrit Vázquez de Mella— «ara més que mai contra els qui afirmen íntegrament l'ordre natural i el sobrenatural que el perfecciona i explica, i els que després de negar el segon han barrinat el primer per acabar sepultant en un abisme tots dos».

P. Antonio
Sospedra
Buyé,
cp.cr.

Barcelona

«L'homilia és un exercici de caritat pastoral»

El bisbe Sebastià Taltavull acaba de publicar «La crida de la Paraula» (CPL)

Samuel Gutiérrez

Sebastià Taltavull és un home apassionat. Apassionat per Déu i apassionat per l'home. Així ho posa, novament, de manifest a *La crida de la Paraula* (Centre de Pastoral Litúrgica), llibre que tot just arriba ara a les llibreries. El bisbe auxiliar de Barcelona ofereix en aquesta obra una recopilació d'homilies dominicals i festives del cicle B de l'any litúrgic sota el prisma de la Doctrina Social de l'Església. Les seves intuïcions esdevenen especialment adients per als moments actuals.

«On hi ha caritat i amor, allà hi ha Déu.» Pot ser aquest un bon resum de l'estreta relació que hi ha entre Paraula de Déu i Doctrina Social de l'Església?

Certament, la Doctrina Social de l'Església és la verificació pràctica en el temps d'una Paraula de Déu que és proposta i alhora resposta respecte a la situació de les persones en la seva dimensió social, tant pel que afecta a comportaments personals com a estructures de convivència. L'amor sempre ha de presidir aquestes relacions humanes i impregnar-les d'Evangelí. Vet aquí la relació entre Paraula de Déu i Doctrina Social. Per això, crec que l'homilia és un exercici de caritat pastoral.

Com ha estat el procés creatiu de l'obra que ara es presenta? Ha suposat per a l'autor un més gran aprofundiment de la Doctrina Social de l'Església o es tracta més aviat d'una matèria que ja tenia ben coneguda i estudiada?

El procés ha durat el temps que correspon als tres cicles de l'any litúrgic i arran d'un encàrrec que em va fer el president del Pontifici Consell Justícia i Pau, el cardenal Renato Raffaele Martino. Les homilies s'han publicat cada setmana a la pàgina web del Pontifici Consell en castellà i italià. No hi ha dubte que, encara que ja havia fet alguns estudis i treballs en relació amb la Doctrina Social de l'Església, aquesta proposta de les homilies ha estat per a mi una nova oportunitat d'aprofundiment tant en el missatge bíblic com en el pensament social. El repte ha estat fer-ho cada setmana i experimentar-ho en la predicació. Ara, apareix com a llibre, un per a cada cicle i en català, castellà i italià. Enguany, el cicle B de l'any litúrgic, i l'any que ve i l'altre, els cicles C i A.

S'ha dit sovint que la Doctrina Social de l'Església és un tresor de l'Església encara no prou conegut...

Aquest llibre vol ser una resposta a aquesta necessitat de coneixement tant per part del clergat com del laïcat. Les vegades que he donat cursos de Doctrina Social de l'Església he pogut copsar dels qui hi participaven la seva sorpresa pel que deia l'Església sobre la qüestió social, fins a fer aquest comentari: «I tot això diu l'Església?, no ho hauríem imaginat!» Aquest llibre vol ser un subsidi litúrgic per als clergues en la preparació de la predicació, una ajuda que necessitarà ser concretada a partir d'aquelles preguntes que hem de tenir sempre present: què diuen les lectures proclamades?, què em diuen

a mi personalment?, què he de dir a la comunitat que escolta, tenint en compte la seva situació concreta?...

La passió per Déu implica necessàriament passió per l'home? Des de la Paraula de Déu, el món d'avui seria més digne i just?

Crec que la Paraula de Déu és el gran referent per fer avui un món més digne i just. Ho pot ésser per a tota persona que està disposada a escoltar-la, meditar-la, convertir-la en pregària i estil de vida mitjançant la caritat. Benet XVI diu que la caritat és el camí mestre de la Doctrina Social de l'Església i que és la que dona vertadera substància a la relació personal amb Déu i amb el proïsme; no és només el principi de les microrelacions, com en les amistats, la família, el petit grup, sinó també de les macrorelacions, com les relacions socials, econòmiques i polítiques. Per això, insistirà molt en la caritat social i política.

La relació entre Paraula de Déu i Doctrina Social de l'Església, pot aportar alguna llum nova davant de la crisi econòmica actual?

Al llarg dels tres cicles de l'any litúrgic són moltes les ocasions en què veiem que hi ha molta resposta a la crisi econòmica, tant en la proposta de noves actituds personals que neixen de l'Evangelí, com en la d'una nova projecció de les relacions socials i econòmiques. La proposta és obrir cors i magatzems. La Doctrina Social de l'Església diu que qui té les riqueses només per a ell no és innocent; en canvi, donar-les a qui passa necessitat significa pagar un deute. En la Doctrina Social de l'Església tenim una llum indiscutible per veure amb ulls d'amor la realitat de precarietat que ens envolta i actuar en conseqüència. Aquest és el programa del cristià.

Per la seva formació i experiència en el camp pastoral, es troba el bisbe Taltavull especialment a gust amb el gènere homilètic?

L'homilia sempre dona l'oportunitat per a dos tipus de comunicació: el primer, el contacte amb Déu mateix, amb Jesús, a través de la seva Paraula i, en segon lloc, la relació amb el grup de cristians del qual un forma part i enmig del qual

vi que ajuda a la pregària, a l'experiència de Déu i a assaborir el resultat d'una comunitat que estima i es desvetlla per fer el bé a tothom.

A més de la lectura del seu llibre, quins consells bàsics donaria als joves capellans (i no tant joves) que volguessin preparar les seves homilies des d'una perspectiva social?

El llibre és sols un subsidi, una ajuda. L'homilia l'ha de preparar i elaborar cadascú a partir de la lectura, meditació i pregària personal, sempre amb la convicció que som uns instruments en mans del Senyor perquè la seva Paraula arribi al cor dels qui l'escolten. L'homilia ha de sensibilitzar respecte de tot allò que ha de ser bona notícia, veritat que allibera, comunicació que crea comunió fraterna i obre a fer realitat la dimensió social de l'Evangelí, sempre des d'un testimoni de proximitat i d'encarnació en la situació real que la gent viu. Amb aquesta publicació voldria també contribuir humilment a tot l'esforç que es fa per aprofundir en el coneixement de la Doctrina Social de l'Església, més quan enguany els preveres i diaques de Barcelona ens ho hem proposat com a matèria de formació permanent per dur a terme en les nostres trobades.

www.catalunyareligio.cat

Tota l'actualitat religiosa des de Catalunya

 catalunya
religio.cat

Tarragona

Tarragona celebra el bicentenari del naixement del beat Francesc Palau

Es va inaugurar l'exposició «Compartim els records»

Joan Boronat
Tarragona

La ciutat de Tarragona ha celebrat la festa dedicada al beat Francesc Palau Quer, amb especial solemnitat, en coincidir enguany el 200 aniversari del seu naixement i els 150 anys de la fundació de les congregacions de les Carmelites Missioneres Teresianes i de les Carmelites Missioneres.

Entre els actes organitzats figura l'exposició que es va inaugurar el dia 7 de novembre, titulada *Compartim els records*, a l'auditori de Catalunya Caixa a Tarragona. D'altra banda, a la mateixa sala d'actes, el dia 15 va tenir lloc una conferència sobre el pare Palau, a càrrec de la germana Josepa Pastor, historiadora de la congregació de les Carmelites Missioneres Teresianes i autora de diversos llibres sobre el beat.

L'acte central de la commemoració va consistir en la solemne eucaristia que el dia 7 de novembre va presidir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pels pares carmelites descalços i preveres diocesans, a l'església de Sant Joan de la ciutat. A l'acte litúrgic van assistir representacions de les diferents comunitats religioses vinculades amb el Carmel, així com diverses autoritats civils. El Cor Jove de la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral es va encarregar dels cants.

«L'Eucaristia es va celebrar a l'església de Sant Joan perquè aquí va tenir lloc l'enterrament del beat el 20 de març de 1872»

En l'homília, Mons. Jaume Pujol va fer un repàs a la trajectòria vital del P. Palau, fins a arribar a la seva mort, víctima del seu zel per atendre els empestats. Va recordar que el motiu pel qual l'eucaristia se celebrava a l'església de Sant Joan «és perquè aquí va tenir lloc l'enterrament del beat el 20 de març de 1872». Més endavant el prelat es va referir a la voluntat de servei del pare Palau l'Església, «des de la predicació, la catequesi, l'apologètica o el periodisme, amb un objectiu prioritari: servir tothom que patia».

L'arquebisbe Jaume va exhortar les filles espirituals del pare Palau, a l'abandonament en Déu, la fidelitat i l'obediència i a esdevenir «flames vives», l'esperit que, malgrat les dificultats, va fer tirar endavant les Carmelites Missioneres Teresianes. Així mateix va posar l'accent en quatre punts al voltant dels quals va girar la vida del P. Palau: estimar Déu i l'Església; estimar el proïsme i el necessitat; la contemplació, l'evangelització i, finalment, el gran amor envers Maria.

Abans d'impartir la benedicció final, l'arquebisbe, els preveres i autoritats es van traslladar al baptisteri de l'església on Mons. Jaume Pujol va beneir un quadre, obra de l'artista José Luis Méndez «Mempo», representant el P. Palau, lloc on es va poder contemplar una reproducció de l'acta baptismal del beat.

ROMIATGE A MONTSERRAT PRESIDIT PEL SR. CARDENAL AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Benvolguts Amics,

Ens complau comunicar-vos que el romiatge a Montserrat d'enguany se celebrarà **dissabte dia 3 de desembre.**

Tindrem el goig de gaudir de la presència del Sr. Cardenal i a la tarda anirem a pregar al monestir de Sant Benet (monges benetes).

Confiem comptar amb la vostra assistència.

PROGRAMA:

- 8.30h Sortida en autocar de la plaça de Catalunya (davant del Hard Rock Cafè)
- 9.30h Arribada i acolliment a la plaça de Santa Maria (tocant al claustre gòtic)
- 9.45h Inici de l'acte a càrrec de Mn. Jaume Aymar, director
Salutació del Sr. Cardenal
Salutació del Pare Abat, Josep M. Soler
- 11.00h Missa Conventual
- 12.00h Trobada - col·loqui amb el Sr. Cardenal
- 13.30h Dinar de germanor
- 16.00h Pregària al monestir de Sant Benet
- 17.00h Comiat i tornada

Club⁺amics

Per reservar la vostra plaça cal que ens truqueu al **934092770**, i feu el pagament abans del 30 de novembre, de **25€** per persona (dinar) o bé **35€** per persona (autocar+dinar), a través d'una de les següents formes:

Transferència al compte corrent:
Caixa Penedès: 2081 0100 12 3300010800
La Caixa de Pensions: 2100 1334 91 0200076078

Xec bancari a nom de

En efectiu a les nostres oficines

«Mai no s'havia afrontat la revisió de les obres de Ramon Llull»

Gabriel Ramis, postulador de la causa de canonització

Cristina Sánchez

Mn. Gabriel Ramis Miquel és el postulador de la causa de canonització de Ramon Llull. És el primer postulador que ha respost a la demanda de la Santa Seu de compilar i oferir per a l'estudi l'obra íntegra del Doctor Il·luminat. Gràcies a això, la «pesada llosa» de l'heterodòxia sobre Llull ja és història.

En quin punt es troba el procés?

La causa ha salvat un gran escull, que és el de l'heterodòxia, aquesta sospita que com una llosa pesava al llarg de segles damunt Ramon Llull. Tant és així que arran del Concili Vaticà II, quan es refeien els calendaris, les diòcesis del nord d'Àfrica demanaren per inserir al seu calendari la festa del beat Ramon Llull. I la resposta de Roma va ser: «No, fins que no se n'examinin les obres.»

La revisió d'obres és una constant en la història d'aquest procés.

La Santa Seu sempre ha demanat als postuladors el mateix: catàleg i revisió de les obres. I mai no s'havia afrontat aquesta qüestió. En honor de la veritat, val a dir que en el segle XVII o XVIII no hi havia un catàleg d'obres autèntiques; ha estat amb el lul·lisme del segle XX que s'han pogut definir exactament les obres espúries de les autèntiques. Els postuladors cal reconèixer que es veien molt aclaparats. Aquesta llosa ja està llevada.

Així, què és el que ha canviat?

Doncs que la Santa Seu va nomenar dos censors teòlegs perquè examinassin la seva obra. Vàrem fer un acte a la Capella de la Casa de l'Església a mitjan juny en el qual vàrem segellar totes les obres per duplicat. Se n'anaren cap a Roma dues caixes grosses. Allà les donaren als dos censors teòlegs que l'han examinada durant anys. Aleshores la conclusió és que Ramon Llull és ortodox.

I ara?

Estam a l'espera que la Santa Seu ens indiqui el camí cap a on hem d'anar. Perquè hi ha diverses possibilitats d'afrontar el procés de vida i virtuts. Per exemple, pot ser per culte immemorial, per fama de santedat i de miracles o per procés sobre virtuts.

En la parla popular parlam del beat Ramon Llull. Ho és, realment?

És un beat per permissió de la Santa Seu. Supòs que quan arribi a bon port el procés farem una confirmació de culte, perquè ja és beat i hi ha culte a la diòcesi de Mallorca. És beat per aclamació popular, present en el calendari de la diòcesi de Mallorca, i dels quatre ordes franciscans: els frares conventuals menors, caputxins, terciaris i clarisses.

Que no ho celebren el mateix dia...

El més lògic seria que Mallorca ho celebrés, com ho fan els franciscans, el dia 30 de juny. Per una simple raó: perquè els sants i beats celebren el dia de la mort, i la tradició diu que

Ramon Llull va morir el dia de Sant Pere. Aquest dia no es pot celebrar perquè és solemnitat, i el més proper és el 30. Més antigament se celebrava el dia 3 de juliol.

Com se celebrava?

Ben solemnement, amb una novena; record, de seminarista, que es feia una processó del Santíssim. Se sortia pel portal lateral de Sant Francesc, anava pel carrer Troncoso i entrava per la plaça de Sant Francesc. Això ha decaigut i intentam una altra vegada recuperar la devoció popular a Llull.

Ha existit mai aquesta devoció popular al beat?

La devoció popular i la fama de miracles és òbvia en tota la documentació processual que tenim. De fet, la relíquia que veneram el dia del beat, que el document diu que «són les barres», és a dir, l'os hioide, els frares la duïen de casa en casa quan hi havia un malalt. A la capella de la Puritat, on està enterrat Ramon Llull, hi havia unes reixes, amb una llàntia amb oli que cremava davant el sepulcre de Ramon Llull. Aquesta llàntia estava a l'abast de la mà. La

«Estam a l'espera que la Santa Seu ens indiqui el camí cap on hem d'anar. Perquè hi ha diverses possibilitats d'afrontar el procés de vida i virtuts»

gent hi anava, hi mullava un mocador i duïen als malalts aquest oli.

Per què no continua aquesta devoció?

Ve la desamortització i tot això es destrueix. El bisbe Campins vol recuperar a principis de segle XX la seva devoció. Al museu de Cura es conserva un projecte d'un gran centre d'estudis lul·lians. I també volia passar la seva tomba a la cripta de Sant Francesc. A davall el presbiteri hi ha una cripta i allà hi volia posar el sepulcre, que tengués una capella pròpia. Però el bisbe Campins va morir molt prematurament.

Com intentau recuperar aquesta memòria?

L'any passat vàrem imprimir una novena en honor del beat que va ser distribuïda a totes les esglésies. Esper i desig que els rectors facin aquesta novena o almenys un tridu. Que celebrin la festa del beat Ramon Llull. Per recuperar la devoció que ha existit, i molt forta.

Avui dia la figura de Ramon Llull és actual, però des d'un punt de vista intel·lectual.

Els primers lul·listes veïen un Ramon Llull global, no distingien el sant de l'home de ciència. En els darrers temps només hem vist l'intel·lectual, sense veure el sant. I si Llull és un intel·lectual és perquè hi ha hagut una conversió i una opció cristiana per predicar la fe als infidels. Si tenim Llull és perquè tenim un convertit, un sant. Perquè, si no, no s'entendria.

Què ofereix el seu exemple a l'home d'avui?

La santedat no va per èpoques, sinó que és única. Perquè en el fons és la consciència de la participació en la vida de Déu pel misteri de la iniciació cristiana. I això duit fins a l'extrem. Ara bé, segons les èpoques la santedat adquireix diferents tonalitats. Si ho hagués de resumir, Ramon Llull excel·leix per evangelitzar els infidels, que vol dir aquell que no és cristià. Evangelitzar amb tot respecte, tal com feia Ramon Llull. No es pot imposar la fe a cop de decret o a cop d'espasa.

Catalina Serra deixa la presidència del Patronat Obrer després de setze anys

C.S. / Palma

El 7 de novembre va ser un dia especial per a la Fundació Patronat Obrer de Sant Josep. Catalina Serra deixava la presidència, després de setze anys de treball ininterromput. Catalina Serra, amb l'emoció continguda, va fer un discurs molt sentit, en què va destacar, en primer lloc, la seva gratitud «per totes aquelles persones que han fet que dia a dia el Patronat Obrer realitzi en cadascuna de les seves àrees aquest treball meravellós, reconegut per la nostra societat mallorquina». En aquest sentit Serra va fer esment de l'última mostra de reconeixement de la societat mallorquina, la medalla Jaume II concedida pel Consell de Mallorca.

Catalina Serra va remarcar l'esperit del Patronat en l'àrea assistencial donant aliment als que no tenen menjar

i acollint als pisos tutelats aquells que no tenen sostre. A l'àrea de formació ajuda immigrants i exclosos de la societat. A l'àrea d'esport, no només ensenya a jugar, sinó que inculca valors. A l'àrea de la gent gran destaca acompanyant els nostres majors, donant-los afecte i atenció. A l'àrea religiosa és important la confraria i un llarg etcètera d'activitats col·lectives basades en actituds particulars.

Serra va acabar el seu discurs presentant la futura presidenta del Patronat, Marga Ferragut. Tot seguit el bisbe de Mallorca, Jesús Murguì, va tenir unes paraules de gratitud per tots aquests anys de treball desinteressat. Va parlar de la importància de la Fundació, va fer un repàs de tots aquests anys de lliurament generós i va descriure Serra amb una precisió exacta, destacant-ne la senzillesa, la humilitat i l'actitud generosa.

El consiliari diu...

Llegint l'evangelí de Marc... amb entusiasme

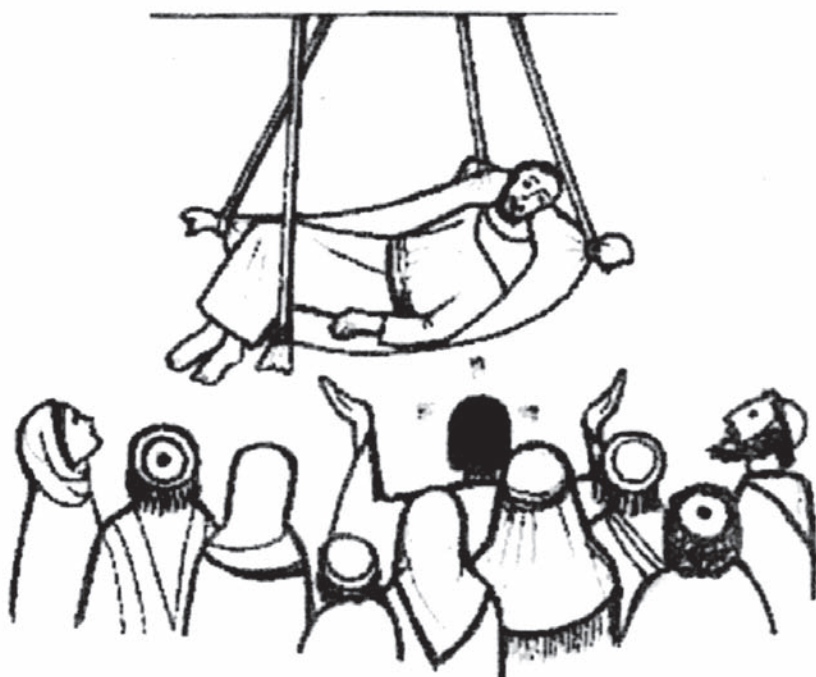

Miquel Bada, *pvr.*
Consiliari de Catalunya

Comencem aquest mes un nou any litúrgic, el cicle B de sant Marc, que ens vol presentar especialment la persona de Jesús, perquè ens entusiasmem i el vulguem seguir amb totes les conseqüències.

Molts diumenges d'aquest any litúrgic ens acompanyarà i ens il·luminarà aquest relat evangèlic. La presència de Jesucrist és sempre engrescadora i alliberadora. Per exemple, la guarició d'un paralític demostra el poder que té de perdonar pecats i, per tant, el Fill de Déu ha vingut a aquest món per guarir, però també i sobretot per salvar íntegrament l'home.

Jesús, en un primer moment de la seva vida, crida un cobrador d'impostos, un públicà, un pecador públic en aquell temps, perquè el segueixi i formi part del seu grup de deixebles; Leví respon ple d'agraïment i es disposa a seguir-lo amb tant d'entusiasme, que vol celebrar-ho amb un àpat, al qual convida amics seus i al mateix Jesús, cosa que provoca un fort escàndol dels fariseus. Malgrat la nostra feblesa i el nostre pecat, el Senyor ens

crida i es refia de nosaltres, homes i dones, perquè ens perdona els pecats i ens dóna confiança per col·laborar amb ell en tota obra de bé.

Jesús també cura un malalt en dissabte, cosa que sembla una malifeta en la mentalitat dels dirigents del poble d'Israel, perquè no respecta el descans sabàtic, dedicat a Déu, segons la llei de Moisès. Però Jesús també vol demostrar que allibera de l'esclavitud de la llei perquè fa el bé en una persona malalta. Provoca un gran entusiasme en les persones senzilles perquè el veuen autènticament lliure i, volent per damunt de tot acomplir la voluntat del Pare, aprofita tota ocasió per guarir i salvar, per demostrar que aquest és el manament fonamental per a tot cristià.

Aquests dies, com he dit, entrarem en el temps litúrgic de l'Advent, temps de preparació per a la festa de Nadal, record de la primera vinguda històrica del Fill de Déu a la humanitat. Que la lectura i la reflexió de l'Evangeli, de la Paraula de Déu, ens porti a preparar-nos amb entusiasme per rebre el Senyor que ve cada dia, per revelar-nos l'amor del Pare, volent ser germà de tots nosaltres, pecadors, perquè ens obrim a la salvació que ens ve a portar Jesucrist.

Bisbat de Vic

Elaborar la vocació

Montse Font

Coordinadora diocesana

Durant aquest mes de novembre s'està fent la «Cadena de pregària per a les vocacions» a totes les diòcesis de Catalunya.

Quan parlem de *vocació* quasi sempre ho atribuïm a l'àmbit de l'Església: la vocació de prevere, a la vida consagrada a Déu (sigui home o dona)...

Entenc per vocació allò que fa entrar en el compromís i que a poc a poc es va formant en la persona, per mitjà de l'estudi, la formació, un estil personal de vida que un escull, sigui la que sigui, amb llibertat pròpia i digna de tot ésser humà.

Està clar que arribem a aquest món amb la nuesa i fragilitat més absolutes i és gràcies als nostres progenitors que amb més o menys dedicació, ens han alimentat, format i acaronat amorosament el temps necessari per a la nostra «independència com a individu» quan ja podem o sabem decidir per nosaltres mateixos.

La vocació resulta fascinant si es té clara, fins i tot és romàntica, perquè un ha d'estar enamorat o enamorada per a una autèntica vocació. Enamorat de la vida, la natura, l'ésser humà, en definitiva de Déu.

Vist com a creient i havent rebut el Baptisme en el si de l'Església catòlica crec que la vocació que va

impregnada de la pregària és un regal que fa Déu a qui la cerca, està dotada de fe, esperança, respecte i amor, desposseïda d'egoïsmes i d'egocentrismes. Per tant, la vocació és servei, és vàlida per a tots els estaments de la vida humana. Però, cal saber descobrir-la, interpretar-la i cal saber elaborar amb molta pràctica i dedicació de cara a allò que un es proposa ser i fer sense trair-se un mateix ni els ideals que es proposa seguir (malgrat que els atacs de la feblesa humana que poden influir en el fet que aquella vocació sigui més o menys reeixida).

Tot i així, tal com ho veig jo, el principal protagonista que funda, concedeix, controla i sosté la vocació en el si de l'Església formada de batejats, no és altre que el Senyor. I com si res, «només cal» correspondre a la crida, acceptar i atènyer-se a les conseqüències que tota vocació comporta, i sense abdicar.

Des d'aquestes línies aprofito per felicitar els nostres companys de Vida Creixent del Bages, Manresa en concret. Aquest any celebren 25 anys de treball pel nostre moviment. L'enhorabona a tots ells per la seva ferma vocació al servei dels germans. També recordem especialment aquest mes de novembre els amics i companys de Vida Creixent que ens han precedit a la casa del Pare, perquè ells ens ajudin amb la seva intercessió.

La meua vocació laïcal

M. Dolors Serradell

M'han demanat unes ratlles per parlar de la vocació i el paper del laic dins l'Església. He decidit reflexionar en veu alta sobre la meua vocació laïcal dins de l'Església i que m'ha portat al compromís de servei. La paraula «servei» és per a tots els cristians i ens recorda que en la nostra vida tot el que fem ho hem de fer amb aquest esperit, com Jesús, que va venir no pas a ser servit sinó a servir.

Déu es revela en la humilitat i senzillesa de la nostra vida, enmig dels nostres afers i les nostres preocupacions i nosaltres reconeixem Déu o hauríem de reconèixe'l en el germà, en tots, i en especial en el més feble.

Llegim a Efesis: «Ja abans que existís, el Pare ens va escollir en la persona de Crist per ser sants en l'amor i ens va destinar, en Crist, a ser els seus fills.»

El Pare ens ha escollit, ens ha cridat. Tota vocació és crida... A què estem cridats? El document del Concili Vaticà II *Lumen gentium* (LG 38) ens en fa memòria: «Cada laic ha de ser davant del món testimoni de la resurrecció i de la vida de Jesús i un senyal del Déu vivent.»

Els cristians tenim un programa de

vida que ens dóna Jesús mateix: les benaurances i viure segons les benaurances ens exigeix també renunciar a totes les seguretats que ens lliguen i que són un obstacle per al seguiment de Jesús i el creixement del regne de Déu.

Avui llegia en l'homilia de Montserrat del P. Carles Gri (corresponent al diumenge XXXIII de durant l'any A): «Estem en ruta vers l'eternitat. No sabem ni el dia, ni l'hora, en què el Senyor ens cridarà per examinar-nos sobre l'amor. Això implica que hem de viure vigilants, deserts i amatents en el camí de l'amor. Aquest, tal com ens ensenya el Mestre, no consisteix solament en paraules, sinó també i sobretot en fets reals, concrets i compromesos.» Em recorda el manament de l'amor «estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat».

Animem-nos, doncs, a fer aquesta ruta, fem el nostre camí juntament amb els altres. Ens posem al servei de la nostra Església i recordem que aquí no hi ha jubilació. Lluitem i anem fent camí, juntament amb la nostra mare Maria, tot fent Església, estimant i sent testimonis d'aquest Déu vivent, fins que arribem a la fita de tot cristià: la trobada amb el Pare.

AGENDA

DESEMBRE

Dijous 15: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema IV: «Cinc escenes reveladores (Mc 2,1-3,6 [II]).» Celebració del Nadal.

Donar a conèixer la realitat dels «sense sostre»

Objectiu del projecte de recerca «Diagnosi de Persones al Carrer 2011»

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La nit del 8 al 9 de novembre va tenir lloc un recompte nocturn de persones que dormen al carrer a Barcelona. Es tracta d'una iniciativa de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL), amb la col·laboració de l'Obra Social de "la Caixa", que s'emmarca dins del projecte de recerca «Diagnosi de Persones al Carrer 2011». La informació recollida s'analitzarà properament per elaborar un informe sobre la situació i evolució d'aquest col·lectiu, que es publicarà a començaments de l'any 2012.

La XAPSLL, integrada per 27 entitats de la ciutat de Barcelona, es va constituir el novembre del 2005 amb la finalitat d'enfortir la capacitat d'organització de la ciutat per acompanyar persones sense llar en un procés de recuperació de la màxima autonomia personal. I, alhora, incentivar la vinculació d'aquestes persones als recursos existents, tot establint i ampliant el treball conjunt i la col·laboració entre el sector públic i les entitats socials.

«L'objectiu de la realització d'aquesta diagnosi és doble. D'una banda, donar a conèixer la realitat de les persones en situació de sense llar entre la ciutadania, sensibilitzar i mobilitzar la societat, i donar a conèixer el treball que ja es realitza envers aquest col·lectiu. De l'altra, recollir dades i informació que seran de gran utilitat per tal de millorar la tasca de la XAPSLL en un futur immediat», explica Maria Sureda, coordinadora de l'Equip Diagnosi 2011.

La tasca del voluntariat

Els voluntaris que van fer aquest recompte nocturn es van distribuir en equips d'unes quatre persones. Cada equip es responsabilitzava d'una de les 158 zones, distribuïdes al llarg dels deu districtes barcelonins; cadascun comptava amb el suport de dos o tres coordinadors. La setmana del 24 al 27 es va convocar tots els voluntaris per presentar la iniciativa i el funcionament de la nit del recompte.

«Els voluntaris portaven una carpeta amb tots els materials necessaris (mapes de la zona, dades de contacte, instruccions sobre les tasques a realitzar, les fitxes que havien de completar per a cada persona observada i una enquesta de valoració). Després d'una primera trobada conjunta que va tenir lloc a les Cotxeres de Sants, els equips es van dirigir cap al districte i zones assignades. Van recórrer fil per randa tots els carrers i racons de la seva zona. Posteriorment, van lliurar als coordinadors les fitxes completes amb la informació de les persones localitzades», informa Sureda.

«Un dels inconvenients amb què es van enfrontar els voluntaris —recorda Maria Sureda— va ser precisament l'horari en què es va fer el recompte. Van iniciar la prospecció vora mitjanit fins al voltant de les dues de la matinada. Això no obstant, era un element imprescindible, ja que es tractava d'identificar

La primera trobada conjunta dels voluntaris es va fer a les Cotxeres de Sants.

quanta gent dormia al carrer aquella mateixa nit. Tot i que les zones es van reduir respecte al recompte del 2008, alguns grups comptaven amb una zona extensa; per tant, va suposar un esforç significatiu recórrer tots els carrers. Al llarg de la nit no es van produir incidències.»

La coordinadora de l'Equip Diagnosi 2011 comenta que «a diferència del recompte anterior, aquest cop la iniciativa no incloïa fer enquestes a les persones que es trobessin, ja que va representar una de les dificultats del 2008. Cal esmentar que un altre obstacle era assegurar a priori la composició completa de tots els equips, atès que fins a darrera hora es van produir canvis en les inscripcions i la mateixa nit es van efectuar ajustos puntuals entre

«Amb la informació recollida s'elaborarà un informe que es publicarà a començaments del 2012»

voluntaris d'una zona a una altra per assegurar un nombre mínim de persones per cobrir cada zona».

En total, hi van participar 753 voluntaris, la majoria de les quals eren dones (69%) que ja col·laboren actualment amb alguna entitat social (66%). La mitjana d'edat se situa en els 38 anys i més de la meitat dels voluntaris (53%) tenien entre els 20 i 39 anys. Es va comptar amb la col·laboració de persones d'entre 16 i 77 anys. Un 19% d'ells van participar en el recompte realitzat l'any 2008 i un 56% ja tenien experiència amb el col·lectiu de persones sense llar. Més de tres quarts parts dels voluntaris

(79%) tenen estudis universitaris. La majoria (61%) treballa actualment, tot i que també hi havia un gruix important d'estudiants (31%), seguits de persones a l'atur (12%) i jubilats (10%).

«Pel que fa a la gent que no té llar i dorm al carrer, sabem que encara hi ha molts tòpics. Per això, un dels propòsits de la XAPSLL és la sensibilització i la conscienciació ciutadana sobre aquest col·lectiu. Cal tenir present que s'arriba a aquesta circumstància per diferents motius, sovint combinats, i el fet de dormir al carrer és només la part visible d'un fenomen molt més complex. El procés per poder superar aquesta situació és llarg i compta amb diverses fases», assenyala Sureda.

Testimoni

Viure una experiència molt enriquidora

Rosa Varela
Voluntària d'Arrels Fundació

Ja fa cinc anys que col·laboro amb una entitat que treballa amb persones en situació de sense llar. La nit del 8 de novembre passat, mentre participava en el projecte «Diagnosi de Persones al Carrer 2011», se'm va fer evident per què ho faig, i em vaig sentir feliç de veure tanta gent motivada en aquesta iniciativa.

A les Cotxeres de Sants ens vam reunir molts voluntaris. Alguns hi anaven per primer cop; altres, que tenim més experiència amb el col·lectiu, ja vam participar en l'anterior recompte del 2008. Però tots teníem una cosa en comú: les ganes de col·laborar. Hi havia joves i gent gran; estudiants, jubilats i treballadors; gent ja vinculada amb les entitats i altres que no coneixien la iniciativa; familiars i amics de gent de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar de Barcelona, etc. Nosaltres vam recórrer una de les zones de Sarrià-Sant Gervasi, un districte tranquil. Vam començar animats, amb una barreja d'expectatives i emocions. Teníem ganes de recórrer els carrers i fer la nostra feina, però què esperàvem que passés? Sabíem que la millor notícia era no trobar ningú, com va passar en alguns equips del districte. Però per als voluntaris d'aquests equips la sensació era estranya, contradictòria. Es que-

daven amb el regust d'haver aportat poc. Nosaltres, malauradament, vam veure dues persones dormint en un caixer.

Durant la nit, vam aprofitar per compartir experiències. Jo els vaig explicar què fa l'entitat on col·laboro, per què vaig cada dimecres a compartir el temps amb gent que mostra una nova realitat que abans desconeixia. Els companys preguntaven què podien fer ells. Una jove estudiant d'Educació Social estava contenta de conèixer de més a prop la realitat que li expliquen a les aules. Implicar-se aquella nit, amb la gent que va conèixer, ja és un pas més.

El recompte va ser només una activitat puntual. És cert que tenia elements no gaire gratificants: l'horari era complicat i la majoria vam haver de matinar l'endemà, després de plegar tard; va ser força estona de caminar pels carrers i racons de la ciutat, amunt i avall, i realitzar només observació no és enriquidor per si mateix. Però això és un mal menor quan veus tanta mobilització i les ganes que hi havia, així com compartir l'experiència amb gent nova. I em quedo amb la il·lusió i l'esperança que, per a molts, la implicació no es quedi aquí, els generi ganes de continuar col·laborant amb alguna causa social i vegin que ser voluntari no és només aportar-hi temps, sinó també aprendre i viure una experiència molt enriquidora.

«La dona africana és l'arrel de la família»

Montserrat Corbi impulsa un projecte solidari al Senegal

Rosa María Jané Chueca

Si hem d'assenyalar un tret característic de la Montserrat Corbi és que és una dona inquieta. I aquesta inquietud la porta a donar-se als altres. Ella és voluntària a l'Hospital de Sant Joan de Déu. Però Barcelona li ha quedat petita. Ja fa gairebé 20 anys que va fundar una ONG a Costa d'Ivori. Va ser allà un temps, després va tornar a Catalunya, va tenir una filla... i ara que ja la té gairebé criada, com diu ella, torna a mirar a l'Àfrica. Ara, la Montserrat ha decidit posar en pràctica un projecte, que fa anys que madura, al servei de la dona. Només cal el finançament per dur-lo a terme...

En què consisteix el projecte?

Una cosa que tinc claríssima és la importància de l'educació. Sense educació, cap poble no pot tirar endavant. L'únic camí per sortir de la pobresa és l'educació. És un petit projecte, la idea clau del qual és l'educació. En aquest cas, es tracta d'impartir un curs d'uns 10 dies, del qual es podran beneficiar unes 400 persones. Principalment, el que es vol tractar és la salut en totes les vessants, però tot a nivell molt bàsic: prevenció en salut i prevenció en nutrició, en totes les etapes, des de nadons fins a gent gran. Coses que, per a nosaltres són molt bàsiques, com, per exemple, el fet de rentar-se les mans, però que per a aquella població no ho és.

I per què al Senegal?

Jo sóc voluntària de l'Hospital de Sant Joan de Déu, en un programa que es diu «Cuida'm». A través d'aquest programa es porten nens de països en via de desenvolupament per guarir-los. Jo els faig un acompanyament perquè vénen molt perduts. En un d'aquests

«L'únic camí per sortir de la pobresa és l'educació»

casos que acompanyo vaig coincidir amb una cuidadora, la Fatimata, que venia del Senegal. La Fatimata i jo ens vam fer amigues. Ella és una persona inquieta, culta... i així va sorgir la idea de començar aquest projecte al Senegal.

Com s'estructura aquest projecte?

En dues parts: una de sanitària, que la impartiria jo, i una altra d'informàtica. Mentre la Fatimata va ser aquí, jo li vaig ensenyar informàtica. Així que ella s'encarregarà de la part informàtica, juntament amb les seves filles. Això li aportarà una certa estabilitat econòmica a ella i la seva família. La idea és molt senzilla: un petit local amb dos o tres ordinadors per fer classes d'informàtica. La Fatimata és una

dona molt intel·ligent, amb moltes ganes d'aprendre. És molt competent i sé que puc comptar amb ella, que me'n puc refiar. Ara ella treballa al seu país, com a infermera, gràcies a tots els coneixements que va adquirir a Catalunya durant l'any que va ser aquí. La idea és que el projecte el sentin com una cosa pròpia i que siguin els mateixos senegalesos els qui es responsabilitzin del projecte. Sé que la gent s'hi entusiasmarà.

Les dones són les principals destinatàries del programa. Per què?

El problema de com estan és la ignorància, perquè ningú no els n'ha ensenyat. I de ganes d'aprendre, en tenen moltes! És un projecte pensat per a dones perquè tenen més inquietuds que els homes, tenen més capacitat per obrir-se a més coses. La dona africana és l'arrel de la família. La dona és la més conseqüent, la més coherent... i també la més necessitada, la més marginada... ara que vaig a un país amb majoria musulmana, sé que em trobaré amb pedres, però no em fa por.

Quants diners necessita per posar-lo en marxa?

Jo calculo que el projecte pot costar uns 6.000 euros. És increïble tot el que es pot fer amb tan poca cosa! És un projecte totalment viable. Quan reflexionem sobre el segle XX, no ens semblarà que el més dolent és la dolenteria dels malvats, sinó el silenci escandalós de les bones persones.

MÉS INFORMACIÓ

Tel. 679 382 699

corbipu7@hotmail.com

Recollida d'aliments a la cavalcada de Reis

Redacció / Barcelona

La cavalcada de Reis dels barris de Sant Andreu i de la Sagrera, de Barcelona, tornarà a ser diferent per a molta gent del districte. Enguany els Reis tindran un seguici molt solidari: al mateix temps que els Reis recullen les cartes directament dels nens i nenes, uns camionetes recolliran arròs, sucre, pasta, llegum, oli, conserves o llet que cada infant porti. Amb aquesta acció es pretén recollir prou

aliments bàsics per satisfer mínimament les més de 300 famílies del districte que necessiten temporalment aquest ajut, i que estan avalades pels serveis municipals o per Càritas. El mateix dia 5 de gener, durant el matí, s'instal·laran una sèrie de carpes arreu dels barris de Sant Andreu i la Sagrera per recollir el menjar d'aquells que no puguin esperar al vespre per donar-lo al seguici dels Reis.

Per a més informació: cavalcadadelaliments2012@gmail.com.

Sant Joan de Déu organitza una «flashmob» per Nadal

Redacció / Barcelona

L'Hospital Maternoinfantil de Sant Joan de Déu prepara una *flashmob* per aquest Nadal i per penjar-la a la xarxa perquè circuli: cançó, coreografia i moltes ganes de participar-hi... L'objectiu és regalar una festa als nens de l'hospital i recollir diners a partir de les visites a Youtube per als programes de l'hospital destinats als nens (pallassos, músics, tallers d'art, gossos...). El dia 14 de

desembre, a les 17.30, es convoca tothom que vulgui participar a la plaça principal de l'hospital. Està obert a alumnes, professors i personal de l'escoles i instituts amics i els professionals de l'hospital. La idea és arribar a les 800 persones. Per participar es demana dedicar unes hores per aprendre's la coreografia, assistir a un assaig general a les primeres setmanes de desembre i voler anar a ballar el dia 14 de desembre. Per a més informació: tel. 936 009 767, mjplanas@hsdjbcn.org.

La bona notícia

Un patró per als discapacitats

Francesc Gamissans

Ignacio Segura Madico, vicepresident de l'Associació de Cecs Catòlics d'Espanya (CECO), és un capdavanter a recollir signatures per tal que el bisbe de Jaén designi el beat Manuel Lozano Garrido —«Lolo», com és conegut popularment— patró celestial de tots els discapacitats d'Espanya. Nascut a Linares (Jaén) el 1922, «Lolo» fou un seglar que es prengué seriosament l'Evangeli; com va dir Martín Descalzo, «es va dedicar a ser cristià, a creure». Lozano era membre d'Acció Catòlica. Als 22 anys, una paràlisi progressiva el va deixar assegut en una cadira de rodes per sempre. La seva immobilitat fou total. I per acabar-ho d'adobar, quedà cec durant els darrers anys de la seva vida. Va morir el 3 de novembre del 1971.

Manuel Lozano fou un entusiasta comunicador de l'alegria. L'encomanava a tothom, a centenars de joves i no tan joves que acudien a ell en la recerca de consells. Fou un enamorat de la bellesa i de l'esport, malgrat no veure-hi, ni poder practicar cap joc. Periodista i escriptor, va escriure —va dictar— més de vint llibres, alguns dels quals han obtingut un gran ressò.

La CECO és una associació erigida canònicament el 2008 per la Conferència Episcopal Espanyola. Dedicada a persones amb discapacitat, sobretot visual, va sorgir per iniciativa d'un grup de cristians compromesos. En una entrevista, Ignacio Segura explica que «creure en Déu no depèn de la vida física, sinó de l'espiritual».

Seria una bona notícia que un discapacitat com «Lolo» fos declarat patró de tots aquells i aquelles que pateixen una disminució en el cos, però que han viscut amb una rica i exuberant salut l'esperit.

Reivindicació de la figura de Raimon Panikkar

Barcelona acull les primeres jornades dedicades al teòleg indocatalà

Eduard Brufau
Barcelona

Un any després de la mort de Raimon Panikkar, la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona (UB), la Fundació Vivarium Raimon Panikkar, l'Institut d'Humanitats de Barcelona i Casa Àsia van organitzar les primeres jornades dedicades a aquest prestigiós pensador. Entre el 16 i el 18 de novembre diversos experts representants dels diferents àmbits de la intel·lectualitat van dissertar i reflexionar sobre la persona, l'espiritualitat i l'obra de Panikkar. Tots van coincidir en la necessitat de reinventar el seu pensament en un món esclau de la buidor, la superficialitat i la intranscendència. Entre les personalitats que van intervenir en les ponències i debats hi havia Agustín Pániker, escriptor i nebot del pensador, el filòsof Francesc Torralba, el professor Xavier Serra, el jesuïta Xavier Melloni, Mn. Jaume Angelats, la professora Àngels Canadell, el filòsof Jordi Pigem o l'editor Ignasi Moreta.

Les obres completes

L'editorial Fragmenta, especialitzada en les diferents tradicions religioses, du a terme una tasca de primer ordre: la traducció al català i la publicació de les obres completes de Raimon Panikkar. La vastíssima i complexa obra escrita de Panikkar inclou més de cinquanta llibres i més de 1.500 articles, escrits en diferents llengües: català, castellà, anglès, francès, italià i alemany.

La col·lecció Opera Omnia Raimon Panikkar va veure la llum l'any 2009 i actualment ja compta amb quatre títols publicats que han tingut una acollida excel·lent pel rigor de l'edició: *Mística, plenitud de vida; Mite, símbol, culte; Pluralisme i interculturalitat; Visió trinitària i cosmoteàndrica: Déu, home, cosmos*. Segons l'equip de Fragmenta les obres completes «constitueixen la gran oportunitat de disposar de tot el pensament de Raimon Panikkar per escrit, de manera ordenada, actualitzada i en català, amb les últimes correccions de cada text i amb nombrosos escrits que no havien estat mai difosos entre nosaltres».

FRAGMENTA EDITORIAL:
Plaça del Nord 4, pral. 1a
Barcelona
Tel. 93 217 20 31
fragmenta@fragmenta.cat
www.fragmenta.cat

Un savi per al món contemporani

El teòleg Francesc Torralba va dissertar sobre la pacificació del món en el pensament del filòsof indocatalà. Torralba va citar i desenvolupar un seguit de principis, o *sutras* en llenguatge panikkarià, dels quals dependria la pau a la terra: la pau interior de cadascú com a condició de la pau exterior; la pau com a do i tasca; el respecte de l'harmonia de totes les parts del món creat; el desarmament cultural (totes aquelles actituds que afavoreixen la violència); la religió com a via cap a la pau; i el perdó com a condició indispensable per a un renaixement espiritual.

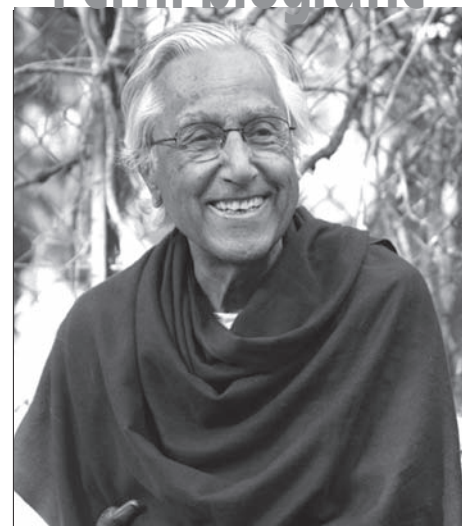
Torralba va remarcar la coincidència d'aquests principis de Panikkar amb aspectes concrets del pensament d'altres personalitats cristianes del segle XX, com ara Pau VI o el filòsof Emmanuel Mounier. El professor de la Universitat Ramon Llull (URL) també va fer notar el contrast d'aquests principis amb la situació del món contemporani. Més concretament va fer referència a una frase ben significativa de Raimon Panikkar: «Veig Déu en totes les realitats del món, menys en la tecnologia.» El savi de Tavertet veia en la nostra societat cada vegada més tecnificada, la «tecnocràcia», un risc evident, perquè accelera el ritme natural de la vida. Les altres ponències van versar sobre la dimensió mística del pensament de Raimon Panikkar, a càrrec del jesuïta i expert en mística Xavier Melloni; el diàleg, a cura de Mn. Jaume Angelats; o la consciència del temps, a càrrec

«Tots els aspectes que Panikkar va tractar interpel·len l'home contemporani i les seves contradiccions»

d'Àngels Canadell.

Les jornades —que es van celebrar a l'auditori de la biblioteca de la Facultat de Comunicació de Blanquerna (URL), a l'Aula Gran de la Facultat de Filosofia de la UB i a la sala Tagore de Casa Àsia— van tenir una acollida molt favorable, com es va poder comprovar pel nombrós públic assistent. Aquest èxit va fer que Norbert Bilbeny, membre del comitè organitzador, anunciés unes segones jornades per continuar difonent el llegat espiritual de Raimon Panikkar. Tots els aspectes de la realitat que el filòsof de Tavertet va tractar (el diàleg interreligiós, la relació Orient-Occident, la pau, la vida humana com a realitat transcendent) interpel·len d'una manera extraordinàriament lúcida l'home contemporani i les seves contradiccions. D'aquí la importància que es reconegui i es difongui el riquíssim pensament d'un savi exemplar com Raimon Panikkar.

Perfil biogràfic

Fill de pare indi i mare catalana, Raimon Panikkar i Alemany va néixer a Barcelona l'any 1918. Format als jesuïtes, va cursar els estudis universitaris entre la capital catalana i la ciutat alemanya de Bonn. De nou a l'Estat espanyol, després de la guerra civil, es va doctorar en Filosofia, va ingressar a l'Opus Dei, que abandonaria al cap d'uns anys, i va ser ordenat prevere l'any 1946.

Mogut per una gran inquietud intel·lectual, es va interessar per les religions orientals, especialment l'hinduisme, i l'any 1955 es va traslladar a l'Índia, on va ingressar com a investigador a diverses universitats i va aprofundir en les cultures orientals. Posteriorment es va traslladar als Estats Units, on va exercir de professor d'estudis religiosos a prestigioses universitats nord-americanes.

A partir dels anys vuitanta va tornar a Catalunya i es va instal·lar al poble de Tavertet, on va crear la Fundació Vivarium, dedicada al conreu de la vida interior i la trobada interreligiosa. Va morir en aquesta població del Collsacabra el 26 d'agost de l'any passat.

Raimon Panikkar és autor d'un pensament religiós, filosòfic i cultural ric, profund i molt extens que el converteix en un dels grans savis contemporanis. Els seus eixos de pensament han estat la relació Orient-Occident, el diàleg ecumènic i interreligiós i la pau. Panikkar sempre va reivindicar l'home com a ésser cridat a la transcendència, reivindicació que en un món dominat pel materialisme i la buidor és més necessària que mai.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Nova edició de la campanya Reis per a Tothom

S'hi recullen joguines noves per a infants i obsequis nous per a la gent gran

Miquel Àngel Codina
Barcelona

En aquestes dates, la solidaritat és una de les paraules que més se sent arreu. Una paraula que només s'omple de veritable contingut quan algú du a terme una acció generosa envers el proïsme més necessitat. Un any més, el Centre Cristià dels Universitaris (CCU), de la Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona, organitza la campanya Reis per a Tothom, amb la col·laboració del Museu Diocesà de Barcelona, *Catalunya Cristiana*, Ràdio Estel i Club+Amics. Es tracta d'una iniciativa per recollir joguines noves per a infants i obsequis nous per a la gent gran, dos dels col·lectius més vulnerables de la societat.

«L'objectiu fonamental de la campanya és fer que la nit de Reis els infants, adolescents i gent gran de les parròquies i centres que ens demanen joguines puguin rebre aquest obsequi i sentin la solidaritat del Nadal. Alhora, volem que la campanya serveixi com a retorn a l'origen principal nadalenc: el naixement de Jesús i l'entrega de presents per part dels mags d'Orient. Nosaltres pensem que la figura de Jesús està encarnada en cadascun dels infants, joves i gent gran de la campanya, i és ara a ells a qui cal oferir aquests presents», explica Glòria Barrete, coordinadora de la campanya i responsable de Comunicació de la Pastoral Universitària de la diòcesi de Barcelona.

El CCU és el punt neuràlgic de tota la campanya. S'encarrega de gestionar íntegrament les comandes de joguines i obsequis que fan les parròquies i les entitats. També és punt de recollida d'aquests regals. Per la seva banda, Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana* i el Club+Amics actuen de punt de recollida i són difusors de la campanya. El Museu Diocesà de Barcelona és el segon any que hi participa; és punt de recollida i fomenta la campanya entre els seus visitants i patrocinadors.

Glòria Barrete comenta que «la principal novetat d'enguany és que la campanya s'ha avançat. Altres anys la campanya finalitzava el 5 de gener, però aquest any hem vist la necessitat de començar la recollida de joguines i obsequis l'1 de novembre i acabar-la el 22 de desembre per afavorir l'entrega a

Fes-te voluntari!
TRUCA al 619 628 919
euliamuntane@dpuniversitaria.org

REIS per a Tothom

Campanya de recollida de joguines noves per a infants i adolescents, i obsequis per a gent gran

Punts de recollida:

Centre Cristià dels Universitaris: C/Villarreal, 81, baixos
1 de nov. al 22 de des.: Dt i Dj de 16h-20h
Dmc 30 de nov. i 14 de des.: de 10h-14h
Dj 1 i 15 de des.: de 12:30h-16h
21, 22, 23, 27, 28, 29 i 30 de des.: de 10h a 14h i de 16h-20h
24 de des.: de 10h-14h

Ràdio Estel: Comtes de Bell-lloc, 67-69
1 de nov. al 22 de des.: de 8h-20h

Museu Diocesà de Barcelona (Pla Almoina): Av. Catedral 4,
1 de nov. al 22 de des.:
de Dt a Ds de 10h a 14h i de 17h a 20h
i Dg de 11h a 14h

APORTACIONS:
c/c: 2081-0401-71-3300001312
"Caixa Penedès"

Per a més informació:
93 487 63 63 (màti: de 9h-14h)
comunicacio@dpuniversitaria.org

Organitzat per: Club+Amics, CatalunyaCristiana, RàdioEstel, CCU, Museu Diocesà de Barcelona, Pastoral Universitària.

«La sensació de saber que a la nit màgica molts infants, joves i gent gran rebran un detall en què has participat és el millor regal de Nadal que es pot rebre»

les parròquies i centres. Serà llavors quan l'equip organitzatiu, juntament amb els voluntaris, realitzin les comandes fins al 30 de desembre».

I afegeix que «l'altra novetat és que comptem amb un romanent de joguines d'infants petits (0-3 anys) molt gran. Per això, ara centrem més els esforços a demanar joguines per a infants a partir de 4 anys, regals per a adolescents i joves i, sobretot, obsequis per a la gent gran. Tots els regals han de ser nous i sense embolicar per facilitar la feina de l'equip de voluntaris».

Segons la coordinadora de la campanya, una altra de les finalitats de Reis per a Tothom és «servir d'experiència de voluntariat». «Durant la campanya —assegura Barrete—, són molts els voluntaris provinents d'escoles,

parròquies, centres d'esplai... que ens ajuden en les comandes. És un moment puntual de voluntariat on es treballa pedagògicament el sentit de la solidaritat, el servei als altres, l'apostolat i la generositat.»

El voluntariat és un element imprescindible per al bon funcionament de la campanya. Per col·laborar com a voluntari no es demana cap requisit especial, només tenir ganes de dedicar temps i sentir el goig d'ajudar els més necessitats a través d'una tasca altruista. Tothom hi té cabuda. El requisit únic que es demana és tenir com a mínim 15 anys. Les tasques que duen a terme els voluntaris són diverses: oferir el transport per anar a recollir les joguines, omplir les comandes al centre, fer difusió al carrer de cartells i potenciar la recollida de joguines, etc.

«Animem tots els centres d'esplai, parròquies, etc. que vinguin a fer de voluntaris en grup, acompanyats pel catequista o el monitor, ja que l'experiència d'altres anys ens indica que és un bon exemple de treball en equip i facilita la posterior interpel·lació als voluntaris», afirma Glòria Barrete.

El millor dels regals

«En temps de recessió econòmica —argumenta Glòria Barrete— és quan ha d'aflorar la solidaritat per damunt de tot. Som conscients que una donació econòmica és difícil, però sempre hi ha altres maneres de col·laborar. Per exemple, aportant el temps que tenim als altres. Hem de pensar que la crisi afecta tothom i que no se sap mai quan un de nosaltres passarà de ser voluntari a ser receptor d'aquesta campanya. La sensació, en finalitzar la campanya, de saber que a la nit màgica molts infants, joves i gent gran rebran un detall en què has participat és el millor regal de Nadal que es pot rebre.»

«La solidaritat no es compra ni es paga; es dona altruísticament. És realitzant aquests petits detalls quan es compleix l'evangelí de Mateu: "Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm", subratlla Barrete.

Gent nostra

Sança d'Aragó, noble dama virtuosa

Entre els fills de Jaume I i Violant d'Hongria hi ha dos beats. Un és Sanç d'Aragó i d'Hongria, sense culte oficial, però sí que acceptat dins de l'orde de la Mercè. Quart fill dels reis, va néixer a Barcelona cap a l'any 1247. Va ser frare mercedari, ardiaca de Belchite, abat a Valladolid i bisbe de Toledo. El 1275 fou detingut, portat a Martos i allà degollat pels musulmans. Enterrat a la catedral de Toledo, la seva diada s'escau el 21 d'octubre.

La seva germana Sança d'Aragó i d'Hongria, filla també de Jaume I i Violant d'Hongria, era la setena en ordre de naixença. Com en el cas an-

terior, és beata només en culte intern dins de l'orde de la Mercè. La seva festivitat s'escau el 19 d'octubre.

Nascuda a Barcelona cap al 1239, tot i que algunes fonts retarden la data entre tres o cinc anys, havia estat promesa de petita al rei Teobald II de Navarra i cinquè comte de la Xampanya i de Brie. En desfer-se el compromís i amb una forta inclinació religiosa, va obtenir el permís del pare per ingressar com a monja a l'orde mercedari, que el seu pare havia contribuït a fundar.

Passats uns anys al convent, en una data posterior al 1262 però anterior

al 1275, Sança va fer un pelegrinatge a Terra Santa. Va poder arribar a Jerusalem, però, greument malalta, moria a la ciutat santa un 19 d'octubre d'any incert. El cos de Sança d'Aragó i d'Hongria va ser traslladat en aquells temps des de Jerusalem fins a Vallbona de les Monges, on està enterrada juntament amb la seva mare, l'esposa més estimada de Jaume I; la princesa que des d'Hongria vingué a Catalunya i es convertí en la millor consellera del rei Jaume.

Actualment el monestir de Vallbona és objecte de visites i algun acte se celebra en honor a la reina hongaresa

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Violant per part de les autoritats i representació diplomàtica d'aquell país que, malgrat el pas del temps, no ha oblidat la noble dama.

El sepulcre de Sança, a l'absida de Vallbona, evoca la seva vida i ens parla de la religiositat d'aquella Catalunya en els moments clau de la seva expansió i ens fa entendre que la família reial no n'era una excepció.

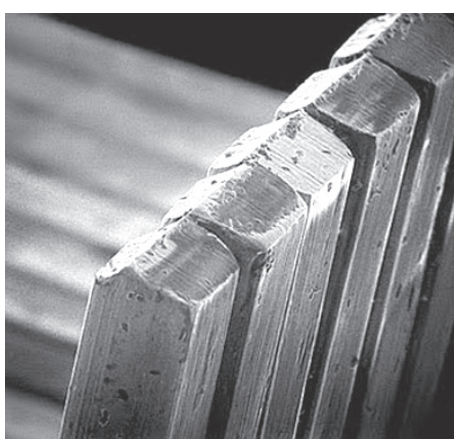
• Per saber-ne més: *Vallbona. Guia històrico-artística*, de J. M. Sans i Travé i Gener Gonzalvo i Bou (Editorial Milenio, 1998)

La realitat quotidiana des d'una nova perspectiva

L'Albergueria acull una exposició del fotògraf Albert Lleal

M.A.C.
Vic

La Sala Romànica de l'Albergueria, centre de difusió cultural del bisbat de Vic, acull l'exposició *Petits mons quotidians*, d'Albert Lleal (Badalona, 1970), emmarcada dins de la programació «Remirar». Fotògraf i naturalista especia-

litzat en temes mediambientals, científics i d'història natural, Lleal combina la tecnologia científica per aconseguir unes imatges que s'encaminen a oferir una mirada amb una nova filosofia. Una mirada que converteix petits elements en mons fantàstics, dotats de vida pròpia.

L'artista fa servir un procediment innovador per a l'obtenció d'imatges mitjançant un microscopi electrònic de

rastreig, que permet obtenir imatges d'objectes que han estat banyats amb una fina capa d'or i que es col·loquen en una campana de buit mentre un feix d'electrons bombardegen la superfície que, una vegada rebotats, impressionen la pel·lícula. S'obtenen així imatges en blanc i negre que posteriorment s'acolorixen.

«La feina de l'Albert ens obre la porta de mons nous. Però també ens fa adonar que, molt sovint, només cal que mirem amb una mirada nova —lenta, inquisidora, reflexiva, sincera— el món que ens envolta —persones, cases, festes, arbres, queixes, planys, crits— perquè ens aparegui al davant una realitat desconeguda, profunda, emocionant, que havia estat sempre al nostre costat però que no l'havíem vista mai», es llegeix en el catàleg de la mostra.

Albert Lleal explica que «sovint caldria fer l'exercici de prendre consciència que l'escala humana és la "nostra" frontera, la que separa allò gegantí del que és minúscul, i que dins de les quotidianes, petites i "insignificants" coses que ens envolten, hi ha mons tan rics i diversos com els que podem veure a ull nu». L'exposició es pot visitar fins al proper 27 de novembre i, posteriorment, del 2 de febrer al 9 d'abril del 2012.

Més informació: L'Albergueria, carrer de l'Albergueria, 1 - 08500 Vic, tel. 938 891 857, web: albergueria.blogspot.com.

Presentació del poemari solidari «Els temps del temps»

Joan Boronat / Tarragona

El farmacèutic tarragoní Joan Domingo Saigó acaba de publicar el seu primer llibre de poesia, titulat *Els temps del temps*, escrit en català i castellà i sobre el qual l'autor puntualitza que no es tracta d'una traducció literal, sinó de dues versions que es complementen. Les vendes d'aquest recull poètic es destinaran a ajudar a sufragar el cost de la construcció d'un centre de formació i assistència social que l'arquebisbat de Tarragona realitza a Kampanga (Rwanda), on treballa Mn. Josep Cabayol Magriñà, missioner de la Riera de Gàia.

En la presentació del llibre, que va tenir lloc el divendres 21 d'octubre al Palau de la Diputació de Tarragona, hi van assistir el seu president, Josep Poblet; Ramon Garcia Mateos, que l'ha prologat; l'editor Manuel Rivera

i el mateix autor. El president de la Diputació va qualificar *Els temps del temps* com «una eina intel·lectual al servei de la transformació social», alhora que destacava la iniciativa de Joan Domingo pel «doble regal que suposa aquest llibre: la paraula i el fet solidari».

Acompanya el volum un DVD amb la interpretació dels poemes, a càrrec de l'autor i del poeta Jaume Rocosa, i l'acompanyament musical d'Evelio Tíeles al violí i Anton Dexeus al piano. Precisament aquests dos músics van oferir, en un breu concert, algunes de les peces que s'inclouen a l'audiovisual per tal de tancar l'acte de presentació del poemari.

El preu del llibre és de 15 euros i es pot trobar a les llibreries de la ciutat i també a l'arquebisbat de Tarragona, concretament a la delegació de Missions i Cooperació entre les Esglésies.

El món dels goigs (10)

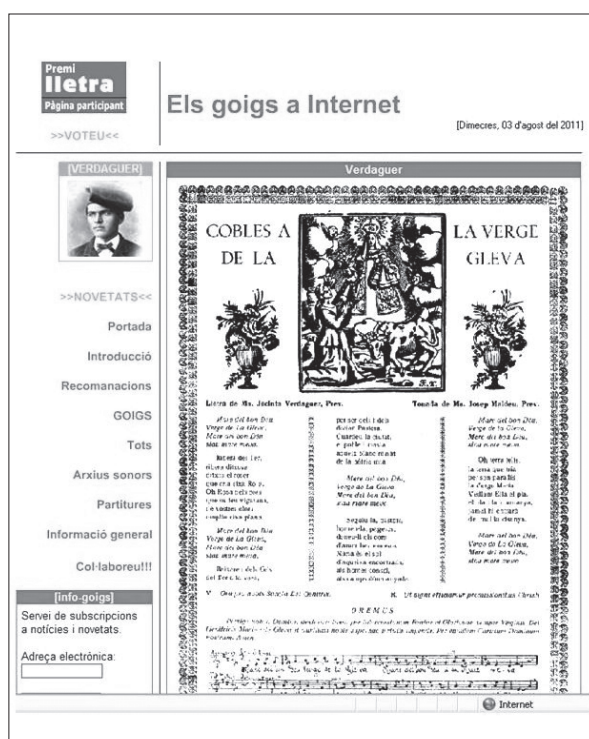
<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

Els goigs a internet

La presència dels goigs a la xarxa és un fet des dels inicis del segle XXI. Per tractar el tema podríem partir de dues premisses: una d'escrita i una altra d'icònica. La primera seria la informació literària que, sobre goigs, podem trobar a internet, i la segona estaria representada per les imatges dels goigs presents a la xarxa. O dit d'una altra manera: escrits sobre goigs i facsimils dels goigs. I en tots dos casos ens referirem a aquells recursos textuais i icònics accessibles a text complet i de franc en la navegació per internet.

Des de bon començament el ritme de difusió de les imatges dels goigs per internet va anar paral·lel a la seva informació escrita en articles de revistes i similars. Accedir i veure de forma completa, llegible i gratuïta goigs i articles va ser possible a mesura que els mitjans tècnics van permetre de fer-ho amb una certa facilitat. Les pàgines web i els blocs van sorgir espontàniament quan la navegació per als gogistes va ser assequible; i quan obtenir publicacions d'articles a text complet va ser viable des del moment en què autors i editors van autoritzar-ne la difusió per la xarxa. Però aquestes dues vies, la icònica i l'escrita, que sovint s'interrelacionen i es complementen, no sempre viatgen separades perquè la globalitat de la informació d'internet és polièdrica i «infinita»!

Per citar algunes dades interessants: la pàgina web titulada *Els goigs a internet*, de Carles Lindín,

present a la xarxa des del 2002, és possiblement de les més antigues. En aquest moment tres institucions ofereixen les seves col·leccions de goigs

catalogades i digitalitzades de forma exemplar: la Universitat de Lleida, que ha difós el Llegat Romà Sol-Carme Torres, de sis-cents goigs; la Universitat de València, que ofereix més de sis-cents vint goigs de la seva Col·lecció digital Somni, i la Médiathèque de Montpellier, que ha fet quelcom de paral·lel amb els més de tres mil tres-cents goigs del Llegat Charles Vallat, diplomàtic francès (mort el 1884) destinat a Catalunya que va cedir el seu fons documental d'impresos catalans a aquest centre. Altres institucions amb notables col·leccions de goigs s'han limitat de moment a catalogar-los en línia, però la consulta ha de fer-se *in situ*.

Les associacions de gogistes disposen de webs i de blocs des d'una època bastant recent. El més interessant de les seves pàgines són els enllaços que s'obren a tot un món de recursos, tant si són articles, imatges o arxius musicals, és a dir, amb so. Als blocs d'Amics dels Goigs o de Gogistes Valencians es poden trobar els vincles amb tot aquest món de pàgines webs i blocs personals magnífics, que exhibeixen els facsimils dels seus goigs amb comentaris i enllaços documentals. Col·leccions privades totes focalitzades a través dels respectius interessos particulars, quelcom de semblant a allò que són les col·leccions de sempre.

És el món virtual, que no real: la fabulosa xarxa informàtica que difon també el coneixement dels goigs i la seva estimació.

Nora Vela

Llibres

Guies i mestres

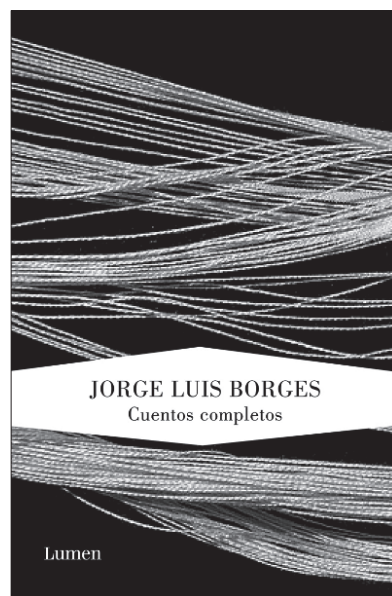
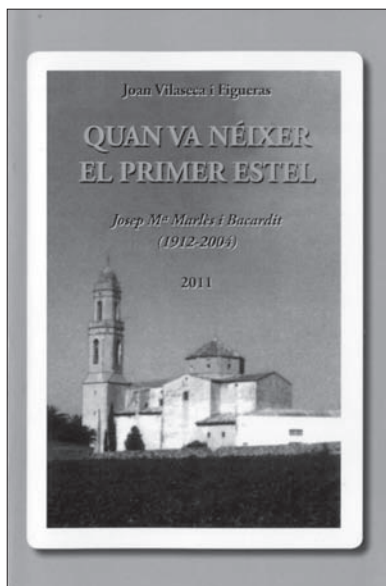
Aquest llibre és un entramat d'experiències personals que han dut l'autora a una lectura del cos des de l'experiència dels estats superiors de consciència. Els místics de totes les tradicions espirituals es fan presents al llarg d'aquestes pàgines amb els seus ensenyaments i els seus escrits. És un pensar que ens pertany com a humans i en el qual santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, des del que van poder viure, són guies i mestres.

Lola Poveda, *Conciencia energía y pensar místico*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, 2011, 318 pàg.

Un gran poeta

Donar a conèixer als lectors la vida i l'obra del poeta Josep M. Marlès i Bacardit (1912-2004), una persona profundament humil i cristiana. Aquest és l'objectiu d'aquest volum. Aquí es recullen vivències seves i una biografia, escrites pel protagonista, fill predilecte de Bonastre (Baix Penedès), i una sèrie d'apunts a cadascun dels llibres publicats per Marlès, a càrrec del professor i historiador Joan Vilaseca, així com articles i poesies inspirats en ell.

Joan Vilaseca i Figueras, *Quan va néixer el primer estel*. Romanyà Valls, 2011, 152 pàg.

Univers enlluernador

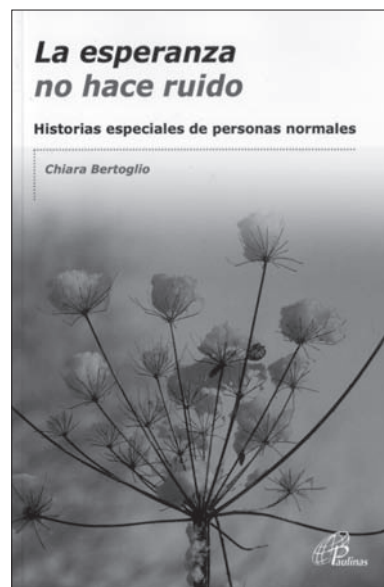
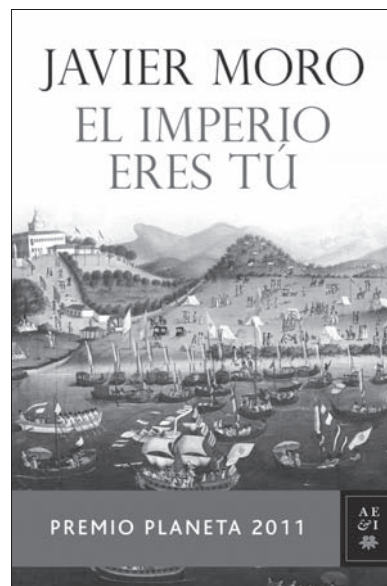
Poeta, assagista i narrador, Jorge Luis Borges és una de les figures primordials de la literatura universal. Ara, per primer cop, s'apleguen en aquest volum tots els seus contes, un dels llegats més influents i enlluernadors de la literatura occidental. L'univers borgià, amb els seus miralls, laberints, tigres, biblioteques, gautxos o màscares, ja és un dels paisatges fonamentals del segle XX. Llegir aquests contes suposa rellegir la història de la humanitat.

Jorge Luis Borges, *Cuentos completos*. Editorial Lumen, Col·lecció Palabra en el Tiempo, 2011, 554 pàg.

Prodigiosa epopeia

Convertit en emperador del Brasil als 23 anys, Pere I, desmesurat i contradictori, va marcar amb la seva empremta la història de dos continents. Quan el Brasil se li va fer petit i el poder li va deixar d'interessar, va posar la seva vida en joc per allò que creia just. I va assolir la glòria. Amb la bellesa exuberant del tròpic com a teló de fons, Javier Moro narra la prodigiosa epopeia del naixement del país més gran de Sud-amèrica. Aquesta novel·la va obtenir el premi Planeta 2011.

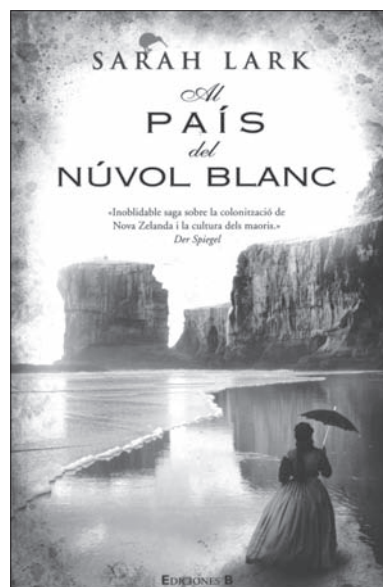
Javier Moro, *El imperio eres tú*. Editorial Planeta, Col·lecció Autores Españoles e Iberoamericanos, 2011, 558 pàg.

Testimonis de vida

Persones que han patit malalties o sofriments de tot tipus ens conviden a descobrir les petites coses de cada dia, tantes vegades ocultes, que ens poden proporcionar espais de serenitat, ocasions per al goig, ple sentit a la vida i il·lusió per viure-la. Són el millor testimoni de la veritat d'una trobada que, com a deixebles d'Emmaús, ens fa «abrusar el cor» d'alegria, malgrat tot. Són persones que porten en elles mateixes alguna cosa especial.

Chiara Bertoglio, *La esperanza no hace ruido*. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, 2011, 144 pàg.

Nissaga familiar

Londres, 1852. Dues noies emprenen la travessia en vaixell fins a Nova Zelanda. Per a elles significa el començament d'una nova vida com a futures esposes d'uns homes als quals no coneixen. Gwyneira, d'origen noble, està promesa al fill d'un magnat de la llana, mentre que Helen, institutriu de professió, ha respost a la sol·licitud de matrimoni d'un granger. Podran assolir totes dues l'amor i la felicitat en l'extrem oposat del món?

Sarah Lark, *Al país del núvol blanc*. Ediciones B, 2011, 736 pàg.

El do de la caritat

La identitat essencial dels cristians és la caritat. En què consisteix aquest amor, com el manifestem, de quina manera ha existit aquest sentiment al llarg de la història? Aquestes són algunes de les grans preguntes a les quals mira de respondre aquest llibre. S'hi fa un repàs de la història de la caritat des dels grans fundadors d'institucions eclesiaàstiques fins a les persones anònimes que treballen per fer una societat més fraterna.

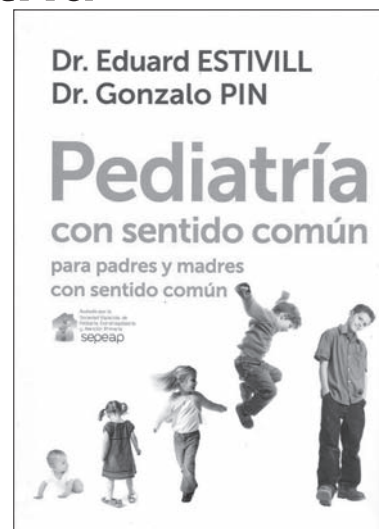
Juan María Laboa, *Por sus frutos los conoceréis*. Editorial San Pablo, Col·lecció Frontera, 2011, 382 pàg.

Manual de pediatria

Criar un fill és un repte bonic però difícil, perquè demana determinades dosis de reflexos i recursos personals que no s'aprenen en cap escola. Aquest llibre és una obra rigorosa, directa i molt amena que es divideix en tres blocs: guia mèdica, guia educativa i fitxes i resums. Exposa cada etapa del creixement del nen, l'alimentació, les actituds i els possibles problemes de salut. També parla de l'autoestima, els valors, la disciplina o els estudis.

Dr. Eduard Estivill i Dr. Gonzalo Pin, *Pediatría con sentido común para padres y madres con sentido común*. Editorial Plaza&Janés, 2011, 528 pàg.

Crítica literària

La muntanya de Déu

Publicacions de l'Abadia de Montserrat ens obsequia amb l'edició facsimil d'*El Sinaí* que reproduceix la del 1955. La primera edició data del 1913 amb pròleg de Mn. Jaume Collell i nombroses fotografies fetes pel mateix autor, esgotada en poc temps. El 1955 PAM en publica una segona edició amb la descripció d'un segon i tercer viatge a la mateixa zona els anys 1928 i 1932. És una narració en primera persona de tal manera que hom se sent interlocutor privilegiat de l'autor com si l'acompanyés pels indrets que descriu amb precisió: «Prop d'una hora ens hem anat gronxant damunt el camell dins l'espaiosa rambla de sorra que forma aquest uàdy, vorejat sempre de dues marjades calcàries, i tenint per fons una curiosa muntanya...» (p. 121); essent el text bíblic la seva guia de viatge.

El proppassat 18 de setembre, en aquesta mateixa secció, comentava el *Dietari d'un viatge per les regions de l'Iraq (1922-1923)* del mateix autor i editorial (2009) recomanant, ara, la lectura acurada i tranquil·la d'ambdues obres fent-me ressò de les paraules del mateix P. Ubach al pròleg de la segona edició: «Realment estàs a punt d'emprendre un viatge de gran importància bíblica: aniràs al Sinaí, a la muntanya de Déu, a aquella muntanya santa des del cim de

BONAVENTURA UBACH

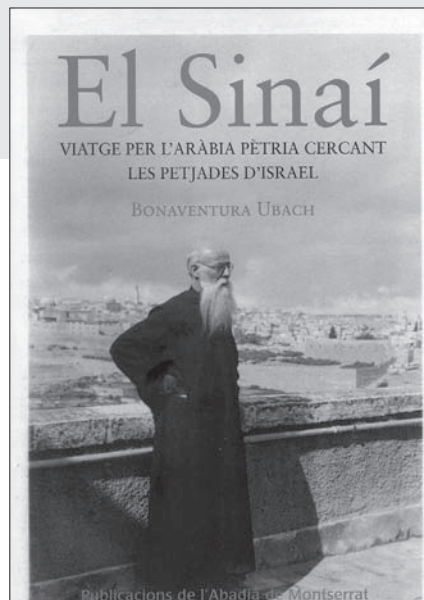
El Sinaí. Viatge per l'Aràbia pètria cercant les petjades d'Israel (3a ed.). PAM, 2011, 412 pàg.

la qual foren promulgats solemnement a la faç de tot el món els deu manaments de la llei de Déu.»

El Sinaí és el lloc clau de l'alliberament del grup de l'Èxode amb un abans i un després: el pas de la mar Roja sota el guiatge de Moisès, i el camí cap a Canaan (en aquest viatge l'objectiu del P. Ubach és la regió del Sinaí, no va més enllà). Els fets de les narracions sobre el Sinaí són la compilació de diverses tradicions religioses antigues que plasmen l'experiència específica viscuda pel poble d'Israel (pels hebreus) on no solament s'estableix una relació peculiar entre el poble i Jahvè, sinó que també es configura l'ètica i el culte amb clara projecció històrica i social. No es tracta d'una narració de tipus mític sinó enquadrada, inserida, en una situació real d'opressió: els hebreus designen un grup de baixa condició social que lluita pel seu dret a l'existència, a la dignitat de vida: Jahvè és el seu Déu, el Déu dels oprimits i desvalguts. El marc històric, i vivencial, s'extrapola fàcilment

a l'actualitat. Però tal alliberament no es dona sense el compromís i la col·laboració humana: hi ha una relació de reciprocitat entre l'actuació de Jahvè i el comportament humà, l'exigència es dona quan hom accepta tal relació i el que suposa. Es tracta d'una lleialtat a dues bandes desiguals que, al llarg de la història, està farcida d'infidelitats per part humana i d'incògnites, de qüestionaments, pel que fa a la comprensió-coneixement de la divinitat.

El 13 d'abril d'enguany s'inaugurà a Barcelona, a la Capella Reial de Santa Àgata, una exposició intitolada *Viatge a l'Orient Bíblic* organitzada per l'Institut Europeu de la Mediterrània, l'Abadia de Montserrat i el Museu de Montserrat: s'hi van presentar els viatges que va fer el P. Ubach a Palestina, Babilònia, Alexandria, Egipte i la península del Sinaí durant la primera meitat del segle XX per tal de ser testimoni en primera persona de la geografia, cultura, els costums, la llengua... del món bíblic i

recollir material i documentació per al Museu Bíblic de Montserrat inaugurat el 1911. L'anunciada publicació de la vida del P. Ubach per part de Publicacions de l'Abadia de Montserrat és una bona notícia que esperem que es dugui a terme ben aviat.

Crítica cinematogràfica

La veritat us farà lliures

CRIADAS Y SEÑORAS

DIRECTOR: Tate Taylor.

INTÈRPRETS: Viola Davis, Bryce Dallas Howard, Octavia Spencer, Emma Stone.

Drama. 146 minuts.
EUA, 2011.

El tema del racisme davant les persones negres ha estat moltes vegades portat al cinema. El director Tate Taylor ha adaptat una novel·la homònima de Kathryn Stockett per fer una pel·lícula sobre l'*apartheid* de forma humana, optimista i esperançada. El que és veritablement original tant del film com, òbviament de la novel·la, és que la història és gairebé exclusivament femenina; tot el drama del segregacionisme serà protagonitzat per unes dones amb un tarannà i una humanitat molt marcades.

La pel·lícula, emmarcada al sud del Mississipi els anys 60, explica la història de tres d'aquestes dones. Skeeter, una jove que ha tornat a casa en finalitzar la Universitat. Comença a treballar en un diari mediocre escoltant cada dia els retrets de la seva mare que vol veure-la aviat casada. Asibilen, una criada negra, sàvia i bona que ha criat disset nens blancs. A més, arrossega la tragèdia d'haver perdut un fill per una negligència ocasionada pel racisme. Minny,

excel·lent cuinera, amb un tarannà indòmit. Perd la feina a causa d'un caràcter fort i acaba contractada per una senyora extravagant que necessita tant una bona cuinera com una bona amiga. Les tres dones uniran les vides per tirar endavant un projecte literari secret ple de perills: escriure les històries de vexació i humiliació permanent que viuen

les criades negres al servei de famílies blanques. L'escriptura clandestina d'un llibre esdevé aleshores l'eix narratiu en què es van articulant les diferents històries. D'una forma un xic maniquea, el film presenta el contrast entre dos tipus de vides: les dones blanques, que fumen permanentment, amb aires de grandesa, organitzen sopars benèfics i són incapaces de dedicar-se als fills... i les dones negres: que són lluitadores, bones, treballadores, sofertes i amb una capacitat extraordinària d'amor als nens. A aquestes tot els dona l'esquena: la llei, la policia, les mestresses... fins i tot viuen la tragèdia de criar els fills de les altres, sense temps de tenir cura dels seus, tot i sabent que aquells nens blancs que cuiden i estimen esdevindran el dia de demà racistes que prolongaran aquest estil de vida que les condemna.

Però entre els contrastos entre blanques i negres, el més interessant sens dubte és el de la seva concepció de Déu. Les blanques utilitzen Déu per justificar el seu estil de vida còmode i, més encara, per justificar el racisme: «Déu no dona caritat als ineptes», dirà una mestressa blanca a la criada negra que necessita diners per a l'educació del seu fill. Però per a les dones negres Déu

és el seu company en la pena, el consol en el dolor («Déu em va ajudar a superar la pèrdua del meu fill») i l'espero per la lluita per la dignitat. Serà precisament en l'Església quan Aibileen superi la por i es decideixi a explicar la veritat dels seus patiments perquè sigui revelada en un llibre. El pastor els diu: «El valor no és només ser valents, és fer el correcte malgrat les dificultats. Déu ens diu, ens mana, ens insta a estimar. Estimeu. Estimeu a l'estil de Crist. Estigues sempre disposat a comprometre't pels teus amics. I estima els enemics, perquè si els estimes, ja tens la victòria.»

I és qui on trobem el motor de la revol·ta: a dir la veritat amb valor, malgrat les dificultats; dir la veritat, no únicament per un mateix sinó també pels amics. Les vides de les tres dones canviaran: Aibileen serà acomiadada en un acte de dignitat llibèrrim, Mini s'asseurà a la taula amb els senyors i Skeeter, que ha perdut amigues per haver dit la veritat, es reconciliarà amb la seva mare, que afirmarà: «El valor de vegades se salta una generació. Gràcies per haver-lo retornat a la nostra família.»

Pel·lícula entranyable, bonica, profundament humana i espiritual. L'extens metratge (gairebé dues hores i mitja) es gaudeix amb comoditat amb el suport d'un tractament de comèdia dramàtica i sobretot per unes actrius excepcionals. *Criadas y señoras* ens parla del valor de la veritat, de la dignitat humana i la força de la bondat. Podem demanar més?

Rosa M. Boixareu
Vilaplana

Col·labora amb la FCS
Blanquerna-URL i amb l'ISCREB

Josan
Montull
Educador

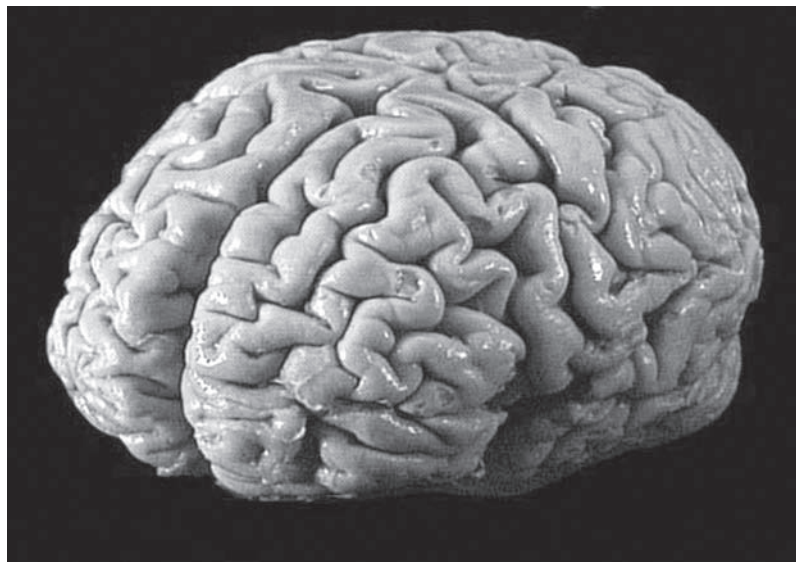
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El 2012 serà l'Any de la Neurociència a Espanya

Així ha estat declarat. Coincidirà amb el Fòrum de Societats de Neurociència d'Europa (FENS) que se celebrarà a Barcelona. Per què s'ha triat Barcelona? Perquè és un dels llocs on més es treballa en aquest camp. A Vall d'Hebron, a Sant Pau, a Can Ruti, a Sant Joan de Déu, i als Campus de Bellvitge, Diagonal, Mar i Casanova, a més de les Universitats Internacional i Autònoma, tenim un total de més de 80 grups que es dediquen a la Neurociència. Aquest Fòrum es deu, doncs, al fet que l'estudi del cervell a casa nostra manté un paper destacat en el panorama científic internacional.

Però no podem oblidar que la ciència del sistema nerviós és de les que es troben en els seus inicis. Hi ha encara tantes coses per investigar! La seva complexitat és descomunal. Certament passen de 100.000 milions les neurones que tenim al nostre cervell (alguns afirmen que potser cal multiplicar per 10 aquesta quantitat). I les connexions (sinapsis) que

tenen entre elles i després amb les que intercomuniqueu totes les altres del sistema nerviós poden arribar a cent milions de milions. Hi ha molta més complicació en el nostre ésser que la que presenta la diversitat d'estrelles de tota una galàxia, encara

que en contingui més de 200.000 milions.

Ara bé, quin és el mecanisme de les emocions? Com ens vénen? Quins orígens tenen les malalties mentals? On és la seu de la consciència? Per què es perd la consciència en certes dolences? Són preguntes que encara no tenen resposta, per molt que s'hagi investigat i aclarit ja, sobretot pel que fa a malalties, bona part dels processos. Però es comprèn que és difícil trobar el fil de tot. Cada vegada que realitzem una acció, com ara posar-nos a llegir o a realitzar un treball, s'activen milions de reaccions químiques entre milers i milers de neurones gràcies als petitíssims canvis de potencial elèctric que produïm (voluntàriament!) en les connexions neuronals quan prenem una decisió.

Tota aquesta complexitat és la que investiguen i estudien els centres de Barcelona que hem dit. Això fa que Espanya, gràcies principalment al que es realitza a la Ciutat Comtal, es trobi superior a la mitjana en el conjunt europeu dels estudis de Neurologia, i per això no és estrany que es faci a casa nostra el fòrum que hem dit. Nosaltres només hi hem d'afegir que els desitgem que tot vagi bé. El progrés de la ciència és volgut també per Déu i el sistema neuronal humà és una de les grans obres divines!

L'univers de les galàxies

47. La matèria dels espais interestel·lars

Podria fer decantar la balança cap a fer minvar l'expansió còsmica la matèria que hi ha en els espais interestel·lars? Quan hem parlat, al capítol anterior, de la possibilitat del valor 1 per a la raó entre la densitat del cosmos i la densitat crítica, no hem mencionat la matèria que es troba fora de les estrelles. I és clar que també importa conèixer la contribució que hi pugui tenir.

Fins a començaments del segle XIX els científics tenien per segur que entre els astres no hi havia gens de matèria ponderable. Només es tenia per certa l'existència de l'«èter», substància fluida, estàtica i imponderable, que ho havia d'omplir tot, suport de les ones lluminoses i de les electromagnètiques en general (i que, com sabem, Einstein va bandejar, i la va declarar inútil). Entre planeta i planeta, o entre estrella i estrella no hi podia haver res de matèria. Així es deia. Per això va costar tant d'admetre l'existència dels meteorits en la ciència oficial d'Europa. Lavoisier (1743-1794) va morir convençut que totes les històries de pedres caigudes del cel eren meres llegendes. No va ser fins al 1803 quan els savis europeus es rendiren a l'evidència davant la comprovació feta per Jean Biot de la caiguda d'un meteorit prop de Laigle (Orne, França) que aconseguí convèncer l'Acadèmia de Ciències de París de l'existència de materials extraterrestres, que ens poden caure del cel.

Però una cosa són els meteorits, que provenen de la nebulosa que originà el nostre sistema solar, i una altra la matèria que hi ha entre estrella i estrella, que costa més de detectar. De moment se seguí pensant que en els espais interestel·lars era pràcticament impossible que hi hagués matèria, almenys apreciable, i, si n'hi hagués, com

es podria arribar a descobrir-ne l'existència? La troballa arribà més tard.

Amb l'ajuda de l'espectroscòpia

Va ser a partir del 1911 quan V. F. Hess (1883-1964) amb els seus globus-sonda proveïts d'espectroscopis va descobrir l'existència dels raigs còsmics: hi ha partícules ionitzades, principalment protons, que portadors de gran energia, ens arriben de més enllà, procedents del món de les estrelles. La troballa li valgué el Premi Nobel de 1936. Això demostrava que l'espai exterior no era tan buit com hom creia.

Però la detecció de matèria interestel·lar a gran escala no començà fins al 1930 quan alguns astrònoms començaren a posar atenció al fet que a l'espectre visible de la llum que ens arriba de les estrelles hi ha, de vegades, mancances en alguns colors. Què hi passa? Només hi ha una explicació possible que sapiguem. Pel camí hi ha d'haver alguna cosa que els ha absorbit. I contrastant amb els coneixements adquirits en els laboratoris es pogué afirmar que la llum pel camí havia trobat calci, sodi, ferro, potassi, titani... i fins i tot algunes molècules i radicals químics, com CH, CH⁺, CN... Això mostrava que no eren tan sols els protons els que anaven errants pels espais còsmics.

A partir del 1957 els radiotelescopis, capaços de captar radiacions diferents de les de la llum visible, prengueren part en la recerca d'altres interferències provocades per molècules en les ones emeses per les estrelles. El 1969 ja se n'havien identificat tres de noves: aigua, amoníac i formaldehid. Aquest nombre augmentava a dotze el 1971 i avui ja han sobrepassat la vuitantena les descobertes. No es pot dir,

doncs, que hi hagi el buit en els espais interestel·lars.

Però, fent el càlcul, es troba que encara és molt minsa la densitat de la matèria que ocupa aquests espais: la que omple uns quants milions de metres cúbics reunida equival a la d'un dels nostres cabells. Ara bé, per poca que sigui es pot dir que arriba a un 10% de la massa de totes les estrelles visibles de la nostra galàxia, que és com dir uns 5.000 milions de vegades la massa del nostre Sol, cosa que no es pot pas considerar menyspreable, per molt que no es pugui comparar amb la matèria obscura que supera almenys en sis vegades el conjunt de la matèria observada, en la qual caldrà incloure aquesta interestel·lar.

El problema de la química còsmica

Aquestes molècules presenten un problema a la ciència coneguda: a la temperatura de la superfície de qualsevol estrella que és sempre de milers de graus no es poden sintetitzar les molècules que s'han anat trobant, cosa que vol dir que s'han hagut de compondre a l'espai, lluny de la calor estel·lar. Com ho han pogut fer?

La major part, un 99%, són de gas, però hi ha també pols sòlida. Deixant a part les del gas hidrogen, que són les més abundoses, en les altres hi trobem molècules que en un 60% són ben conegudes però en el 40% restant força exòtiques, és a dir, són de les que només amb dificultat sabem compondre en un laboratori. I, cosa ben interessant, en un 75% intervé el carboni de component. Vol dir que aquest element abunda molt! Pel que fa a la part sòlida, que consta de granets petitíssims de diàmetre inferior

a la deumil·lèsima de mil·límetre, no fa com el gas que és transparent sinó que és opaca i no permet deduir-ne la composició química. Es conjectura que pot estar formada per silicats, carboni en forma de grafit, carburs i òxids metàl·lics.

Quan el gas i la pols es condensen en algun punt per atracció gravitatòria poden arribar a formar nebuloses intragalàctiques ben visibles amb telescopi, difuses o denses, bressol de noves estrelles, com la Gran Nebulosa d'Orió (ja en vam parlar al cap. 3). Però el problema de com s'han format aquestes molècules i pols còsmica que les originen continua, perquè les nebuloses pressuposen, és clar, l'existència prèvia del gas i la pols. Què dir-hi?

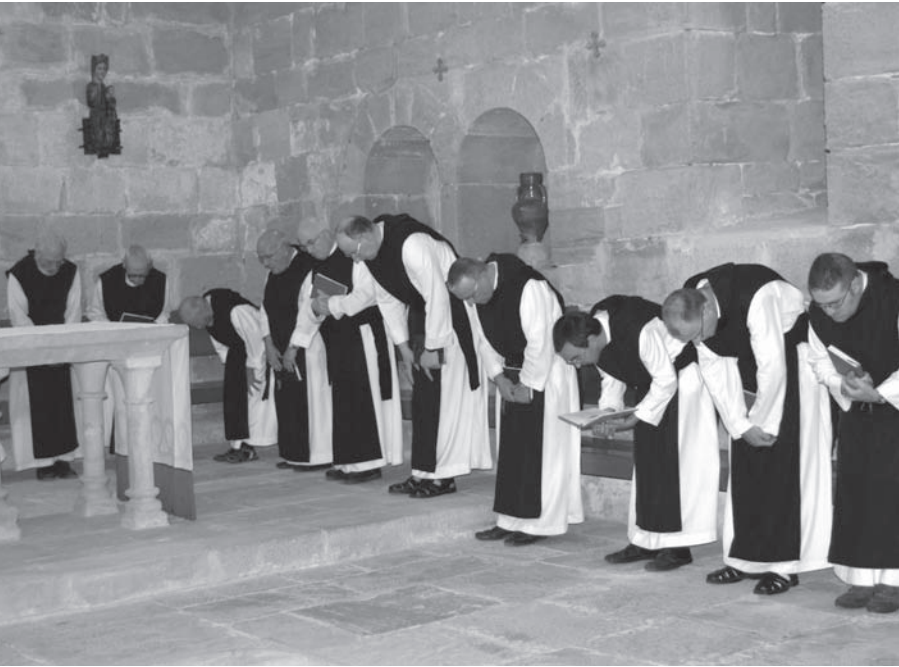
Els entesos ens diuen: és cert que a l'espai còsmic la situació per realitzar-s'hi reaccions químiques ha de ser molt rigorosa, per la baixíssima densitat de matèria i per la pobresa d'energia que hi regna, però cal tenir presents dos factors que poden possibilitar la síntesi d'elements dispersos: el temps i els raigs còsmics. Com que l'escala temporal de l'univers és de milers de milions d'anys, és temps suficient per esdevenir-hi el que al laboratori es faria en unes hores o uns minuts. I com que hi ha radiació còsmica d'energia, pot actuar fàcilment com a detonant de la química interestel·lar.

Aquest estudi ha fet progressar en el coneixement del que passa a l'interior de les galàxies, ja que si bé això es basa només en l'estudi de la nostra, podem presumir raonablement que passa el mateix en les altres galàxies. Però hem d'acabar dient que el que hem exposat ara no soluciona el problema del futur del cosmos que explicàvem al capítol anterior. Tot queda igual. La poca massa d'aquest gas i pols no afecta pràcticament gens el resultat.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

www.radioestel.cat

Ben aviat a Ràdio Estel comptarem amb la presència dels monjos de Poblet.

Montserrat, Solius, Vallbona de les Monges... i ben aviat Poblet

L'espiritualitat que emmarca el dia a dia dels monestirs de Catalunya, es projecta més enllà de les parets de cadascun d'ells a través de Ràdio Estel. Ja fa temps que la seva presència forma part també del dia a dia de la nostra programació que, en directe en alguns casos, o en diferit, connecta amb l'activitat que s'hi desenvolupa.

Així, connectem tres vegades al dia, de dilluns a dissabte, amb la basílica de Montserrat per tal d'emetre en directe les laudes (7.30 del matí); la Salve (13.00) així com les vespres,

a tres quarts de set de la tarda. I just a la mitjanit, quan el calendari assenyalava l'inici d'una nova jornada, els monjos de Solius ens fan arribar les completes. Moments de profunda espiritualitat i de gaudi per als esperits més sensibles a la música religiosa. En algunes ocasions durant l'any, també ens arriben els càntics de les monges del monestir de Vallbona, i ben aviat comptarem amb les veus de Poblet, que s'incorporaran també a la programació de la nostra ràdio, en una col·laboració que serà més extensa.

La pàgina web de Ràdio Estel s'ha renovat. Des de fa unes setmanes el nostre contacte digital amb l'audiència s'ha enriquit amb nous serveis que el fan molt més atractiu. Les últimes notícies d'Església, les declaracions dels personatges que visiten cada dia *El primer cafè*; el santoral, l'agenda del dia, el recordatori de les properes emissions especials; la programació, les freqüències; la possibilitat d'accedir a tots els programes emesos a través de la ràdio a la carta i una selecció de blocs d'importants personalitats que mereixen la nostra atenció, són només part de l'oferta de www.radioestel.cat, a través de la qual es pot escoltar l'emissió en directe des d'arreu del món.

Això és només un primer pas que a poc a poc anirà incorporant noves eines d'informació i contacte amb tots els que volen compartir la nostra manera d'interpretar el món de l'Església i de la societat.

La nova pàgina web ofereix moltes possibilitats.

L'Albada

Després d'una nit plena de música per escoltar i pensar, combinada amb petits espais de serveis i curts missatges de caire humà i cristià, cada dia arriba *L'Albada* quan els rellotges marquen les sis del matí. Peces brillants de música clàssica i contemporània inviten a afrontar el dia amb energia i optimisme, i petits espais informatius situen la nostra audiència davant de la jornada que ens espera.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Tribut a un mestre

★ **Marina Rossell, Marina Rossell canta Moustaki.** Harmonia Mundi

m'ha donat, En el Mediterrani...) han estat adaptats al català, sota la direcció musical d'Eduard Iniesta. Gran admiradora de la prolífica obra musical de Moustaki, Rossell ja havia col·laborat amb ell en alguna ocasió.

Projecte original

★ **Inma Shara, La isla de los sonidos. Vol. 2.** Sony Music

iniciar els més petits en la música clàssica d'una manera amena. Al capdavant d'aquesta iniciativa (un conte il·lustrat acompanyat d'un CD amb obres clàssiques) hi ha la directora d'orquestra Inma Shara.

La dama del jazz

★ **Billie Holiday, Complete studio masters.** Universal Music

i Ella Fitzgerald. Tots els temes han estat posats al dia en edicions remasteritzades. A més, s'hi inclou material fotogràfic i un assaig sobre la cantant. Per als grans aficionats al jazz.

Català a l'Alguer

★ **Franca Masu, 10 anys.** Aramúsica

dels temes més rellevants dels seus tres discos en català. A través d'aquestes composicions repassa els seus deu anys de carrera musical, que l'han portat a ser considerada l'exponent més important de la cançó en català a l'Alguer.

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

BARCELONA

• **L'ESPIRITUALITAT DE L'ADVENT.**— A la parròquia de Sant Llorenç (c/ Entença, 109-111 – Barcelona), cada **divendres d'Advent**, a les 20.00, breu catequesi sobre l'espiritualitat d'aquest temps, a partir dels textos litúrgics de la missa del diumenge següent.

• **IV SETMANA BÍBLICA «VERBUM DOMINI-LA PARAULA DEL SENYOR».**— Parròquia de la Mare de Déu la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona): el **dissabte 26 de novembre**, a les 12.00, missa solemne de la Medalla Miraculosa; a les 18.00, activitat infantil; a les 21.30, concert *Centinelas de la Aurora*, amb Ana Belén Gómez; el **diumenge 27**, a les 11.00, conferència *¿Entiendes lo que lees? (Hch 8,30)*, per Juan Chapa. Més informació: tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es.

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 27 de novembre** a l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Ad te levavi* de White; comunió: *Bone Pastor* de Moncalp; sortida: *Rorate caeli* de Jacob Handl.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dilluns 28 de novembre**, a les 19.30, cicle «Llibres que marquen època» (organitzat conjuntament amb Cristianisme i Justícia): *Dialèctica de la Il·lustració*, de Theodor Adorno i Max Horkheimer (1944), a Cristianisme i Justícia. Obra presentada per Jaume Botey. Es prega confirmar l'assistència: tel. 934 880 888, fjm@joanmaragall.org, www.joanmaragall.org.

• **FORMACIÓ CARMELITANA.**— El **dilluns 28 de novembre**, a les 21.30, *Capítol 3: Fundació de Medina del Campo i primers moviments per a la fundació de frares*, a càrrec de

Xavier Miró (laic de Badalona) a la Sala del Carme (Sant Miquel, 44 – Badalona).

• **FUNDACIÓ BALMESIANA.**— El **dilluns 28 de novembre**, a les 19.00, presentació del cinquè i darrer volum de l'edició crítica de *Relecciones y opúsculos de Domingo de Soto, o.p.*, en la qual intervindran fra Ricardo de Luis Carballada, o.p., Sixto Sánchez-Lauro i Jaume Brufau; el **dijous 1 de desembre**, a les 19.30, conferència de Pere Montagut sobre *El beat Pere Tarrés: de l'ofrena sacerdotal a l'amor eclesial*. Serà al carrer Duran i Bas, 9 – Barcelona.

• **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— Trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina cada dilluns de mes (pregària i reunió), dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió: **dilluns 28 de novembre**, a les 18.15; aquest mateix dia comença la novena de la Immaculada: a les 20.15, Mn. Ramon Corts (comerços i associacions de l'Eixample), Coral Veus Vives; el **dimarts 29**, a les 19.00, Mons. Joan Godayol (Associacions Marianes), Coral Atzavara (SCIAS); el **dimecres 30**, a les 19.00, Mn. José Rodríguez (Vida Creixent i Pastoral de la Salut), Coral La Sedeta; el **dijous 1 de desembre**, a les 19.00, paraules de Glòria Pulido, mestra (nens), missa de nens dirigits per Esther Maulini, solista Marc Arenas; el **divendres 2**, a les 19.00, P. Jordi Cassà, teatí (religiosos/as), música Lumen Dei; el **dissabte 3**, a les 18.00, Mn. Joan Bladé (joves), música a càrrec dels joves de la parròquia; el **diumenge 4**, a les 13.00, Mn. Ramon Corts (famílies), missa de nens dirigits per Esther Maulini; el **dilluns 5**, a les 19.00, P. Jordi M. Gil, o.carm. (Mercat de la Concepció), solistes de la Concepció. C/ Llúria, 70 – Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El **dilluns 28 de novembre**, a les 17.00, cicle de conferències sobre Beethoven *Etapas de maduresa*; el **dimarts 29**, a les 19.30, xerrada *Aigua i vida, la trajectòria d'un riu ple d'història: l'Ebre*, a càrrec de Margarida Genera (prehistòria i arqueòloga del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya); el **dimecres 30**, a les 19.30, cinema sobre «Violència migratòria» amb *Amerrika*; el **divendres 2 de desembre**, a les 19.30, dansa filmada *La*

(des)consagració de la primavera; del **dimarts 6 al diumenge 11**, a les 13.00, espectacle familiar d'arts de carrer *L'home que perdía els botons*. Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— Organitza el cicle de conferències «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La darrera conferència serà el **dimarts 29 de novembre**, a les 18.30, sobre *Els blàzars i altres galàxies actives molt especials*. Sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **FECC.**— La Fundació Escola Cristiana de Catalunya organitza el **dimarts 29 de novembre**, al Seminari Conciliar de Barcelona, la VI Jornada sobre l'escola multilingüe i Fira 3M. Més informació: tel. 933 027 013, comunicacio@escolacristiana.org.

• **SERVEIS FUNERARIS DE BARCELONA, S.A.**— El **dimecres 30 de novembre**, a les 19.30, convoca a la missa funeral en record i pregària per totes aquelles persones que han mort enguany. Serà a la basílica de Santa Maria del Mar (pl. Santa Maria, 1 – Barcelona), presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 841 700, confirmacioactes@sfbas.es.

• **IMPULS A L'ACCIÓ SOCIAL.**— El **dimecres 30 de novembre**, a les 19.30, presentació del llibre *Josep Castaño i Colomer. La responsabilitat i el compromís el portaren al cooperativisme (1931-2000)*. Serà a l'Ateneu Barcelonès, c/ Canuda, 5 – Barcelona.

• **ECUMENISME.**— El **dimecres 30 de novembre**, a les 19.30, XXVII Assemblea general del Centre Ecumènic de Catalunya a Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

• **COSMOCAIXA.**— El **dijous 1 de desembre**, a les 19.00, conferència *Química de la llum*, a càrrec de Marta Segura (cap del Departament de Física i Química de l'Escola Pia Nostra Senyora) i Josep M. Valls (professor

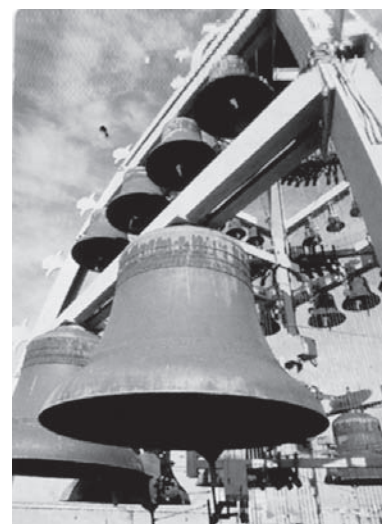
emèrit de Física i Química de l'Escola Pia Nostra Senyora). C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **LLIBRERIA CLARET.**— El **dijous 1 de desembre**, a les 19.00, conferència sobre *Fer el pessebre té sentit en una societat multicultural i secularitzada?*, amb Enric Benavent, pessebrista i educador. C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 1 de desembre**, a les 20.00, trobada sobre *L'Església i les ONG: Càritas...* Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona, tel. 932 092 388 (fra Josep Gendrau) i 630 360 219 (fra Josep M. Massana).

• **HISPANIA MARTYR.**— El **dissabte 3 de desembre**, a les 12.00, se celebrarà el 75è aniversari de la immolació martirial de Mons. Manuel Irurita, amb una eucaristia, a la capella del Santíssim de la catedral de Barcelona; a les 17.30, al Tibidabo, sessió en homenatge al bisbe màrtir amb el títol *Mons. Irurita y el templo del Tibidabo*.

• **CARLES DE FOUCAULD.**— El **dissabte 3 de desembre**, a les 18.00, la família espiritual del germà Carles de Foucauld de Catalunya s'aplega a la parròquia Mare de Déu de Lourdes del Poble Sec (c/ Mare de Déu del Remei, 38 – Barcelona) per celebrar el 95è aniversari de la mort del beat Carles.

• **CARILLÓ.**— El **diumenge 4 de desembre**, a les 12.00, concert *10 peces clàs-*

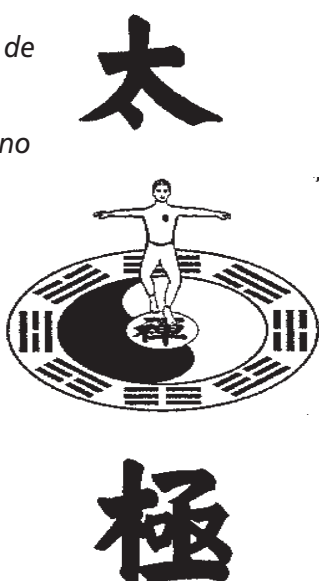
取天下常以無
事及其有事不
足以取天下

Per conquerir el món has de
practicar la renúncia.

El que persegueix l'acció no
conquerirà mai el món.

CONVIVÈNCIES
AMB PETER YANG

Del 2 al 8 de DESEMBRE
VALLADOLID

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

PURÍSSIMA CONCEPCIÓ 2011

✓ DIMECRES, DIA 7 DE DESEMBRE

A les 17.30 h Celebració Comunitària de la Penitència
A les 18 h MISSA DE VIGÍLIA. Solistes de la Concepció
A les 19 h PRIMERES VESPRES SOLEMNES

✓ DIJOURS, DIA 8 DE DESEMBRE

A les 11 del matí MISSA SOLEMNE. Predicarà el M.R.P. fra GIL PARÉS, provincial dels caputxins de Catalunya. MESSE BRÈVE de Charles-François Gounod. COR MADRIGALISTA, dirigit per JORDI GURI.
A les 19 h SEGONES VESPRES SOLEMNES

BASÍLICA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ

Aragó, 299 - 08009 Barcelona
www.concepciobcn.com

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

MONTSERRAT UNTERLÖHNER SALVAT, NOVÍCIA AL MONESTIR DE SANT BENET

«Si hi ha vocació, la vida a Sant Benet no és gens avorrida»

Samuel Gutiérrez

Amb dues carreres universitàries i amb una llarga trajectòria d'activitat pastoral a la parròquia de Sant Pere del Masnou i a l'associació d'Amics de Joan Roig i Diggie, poca gent podia imaginar que aquesta noia alegre i simpàtica del Maresme amagués dins seu la vocació contemplativa. Després de dos anys de noviciat al monestir de Sant Benet, Montse Unterlöhner (El Masnou, 1976) sembla haver trobat en la vida monàstica «el seu lloc en el món». «És un regal de Déu —afirma convençuda— poder seguir la seva crida! Viure a la muntanya de Montserrat, a prop de la Moreneta és tot un privilegi!»

Què et va portar ara fa dos anys fins al monestir de Sant Benet?

Quan vaig presentar-me a Sant Benet, no coneixia la comunitat ni havia estat mai al monestir, però, anys enrere, havia sentit una xerrada de la mare abadesa i em va agradar tot el que va explicar. Em va impressionar molt que a Sant Benet hi hagués noies amb carrera, fins i tot una que era metgessa i havia estudiat a Harvard! Vaig dir-me: si mai tens vocació, aquest pot ser un bon lloc. D'altra banda, el desig fort de ser religiosa va sorgir en un grup de discerniment de la parròquia. Vaig adonar-me que la idea de fer-me monja em feia esclatar interiorment d'alegria i felicitat!

Com ha estat el teu camí de recerca vocacional?

A casa em van transmetre la fe, després em vaig implicar a la parrò-

quia, sobretot en l'esplai parroquial. Al 2003, una experiència eucarística intensa durant la visita de Joan Pau II a Madrid em va posar sota la direcció espiritual de bisbe Joan Carrera. I va ser el novembre de 2007 quan vaig sentir amb tota l'ànima que volia fer-me religiosa. A partir d'aquí, tot m'anava portant cap a Sant Benet de Montserrat... Pocs dies després de

sentir la crida, una amiga em trucava per pujar a Montserrat —precisament amb els Amics de Catalunya Cristiana. Hi venia el bisbe Joan i vam veure un vídeo de la carmelita Cristina Kaufmann on parlava de la vida contemplativa. Em va agradar el que deia i m'hi veia realitzada, això va enfortir la idea d'anar a Sant Benet. A més, Montserrat és un lloc emblemàtic, m'il·lusionava viure a la muntanya, prop de la Moreneta, ho considero un privilegi, una crida molt especial.

Segur que molta gent encara es deu estranyar: una noia amb empenta, simpàtica, amb do de

gent, en ple segle XXI, ficada en un monestir contemplatiu. Et sents anant a contracorrent? En l'opció contemplativa, hi ha quelcom de fuga mundi?

Vaig tant a contracorrent com qualsevol cristià que escolta i segueix la voluntat de Déu. No fujo del món, senzillament, deixo de posar-lo al centre de la meua vida per fer allò que Déu em demana: és ell qui m'ha dut a Sant Benet i jo m'hi he deixat portar!

Com és la jornada d'una novícia a Sant Benet?

Combinem hores de pregària amb hores de treball i estones per al descans, els àpats, la trobada comunitària... Les matines són a dos quarts de set, després, a dos quarts de vuit hi ha les laudes i la missa. Esmorzem i treballem fins al migdia, quan resem sexta. En els temps de treball, estudio teologia i ajudo al taller de ceràmica. Després de dinar i descansar, tornem a la feina fins a les sis, que hi ha trobada de recreació comunitària. Després resem vespres i anem a la cella a pregar (*lectio divina*) fins a l'hora de sopar; l'últim acte comunitari són les completes a dos quarts de deu.

I no et cansa fer sempre el mateix?

Al principi em feia por que anar tant al cor a resar em cansés, però ha passat al contrari, sovint la pregària se'm fa curta! Si hi ha vocació, la vida a Sant Benet no és gens avorrida: l'entorn és idíl·lic, la comunitat entranyable i s'hi pot viure molt intensament!

Pensant-ho millor

Núria Ferret Canale
Orde de les Verges

Indignats en l'Església?!

Fa un temps vaig llegir un escrit titulat precisament així, però sense el signe d'admiració. Em va sorprendre una mica la barreja heterogènia de noms de «profetes» d'èpoques i contextos totalment diferents, suposadament indignats en l'Església. Crec que és cert, hem d'estar indignats en l'Església... perquè l'Església som tots nosaltres, i hi ha molt d'indigne en qualsevol de nosaltres, començant per mi. Però el que més em va sorprendre són els noms dels meus estimats sants: «Francesc i Domènec, Caterina de Sena, Ignasi i Teresa»: de debò estaven indignats en o amb l'Església?

Només voldria recordar que sant Francesc és aquell que una nit es va aparèixer en somnis al papa Innocenci III sostenint amb les seves mans l'Església universal que amenaçava ruïna; sant Domènec és qui va recórrer el sud de França i va fundar l'Orde de Predicadors per evitar la propagació del moviment càtar i preservar la doctrina cristiana en la seva puresa i identitat; santa Caterina és qui va dir que el Sant Pare és el «dolç Crist a la terra» i va viatjar fins a Avinyó per fer tornar el papa Gregori XI a Roma, que era el lloc que li corresponia; sant Ignasi i santa Teresa van ser dues columnes de l'Església del segle XVI, sant Ignasi fundant la Companyia de Jesús amb un original quart vot d'obediència al Sant Pare, i santa Teresa reformant el Carmel com a lloc de pregària i entrega per a la salvació de les ànimes: «Mireu, Senyor meu, els meus desitjos i llàgrimes amb què us suplico (...), tingueu llàstima de tantes ànimes que es perden, i afavoriu la vostra Església. No permeteu ja més danys en la vostra cristiandat, Senyor; doneu llum a aquestes tenebres» (*Camí de perfecció*, 4, 3).

Pensant-ho millor, quan tinguem l'humil alegria de Francesc, la predicació itinerant i pobra de Domènec, el foc de caritat de Caterina, el zel missioner d'Ignasi, i l'oració i el sacrifici de Teresa, ja no estarem més indignats en l'Església, ja que l'Amor ens farà viure, i veure, la sort que tenim, i ens farà preservar la nostra fe en el vincle de la unitat. Si em permeteu, acabaré amb paraules de santa Teresina: «Vaig comprendre que l'Església té un cor, i que aquest cor existeix encès d'amor (...) Oh Jesús, amor meu, finalment he trobat la meua vocació: (...) En el cor de l'Església, la meua mare, jo seré l'amor.»

Rauxa

La responsabilitat de cadascú

Eduard Brufau

El mes d'octubre passat, amb motiu del Dia Mundial de l'Alimentació i l'Eradicació de la Pobresa, diverses ONG van fer una crida a no malbaratar el menjar. Segons entitats com Fundació Banc dels Aliments, Intermon Oxfam o Càritas, a tota la Unió Europea cada any es llancen 89 tones d'aliments. Part d'aquest malbaratament té lloc a les fàbriques, les cadenes de distribució i els establiments comercials i de restauració, però gairebé la meitat d'aquesta escandalosa xifra és imputable al consum domèstic.

En plena crisi econòmica és lògic i necessari demanar una actitud responsable i íntegra als dirigents polítics

i econòmics. Ara bé, els ciutadans normals i corrents tampoc no podem eludir el nostre grau de responsabilitat en el malbaratament de menjar i el consum excessiu de tota mena de productes —entre altres despropòsits— mentre en diferents indrets del món, com ara la Banya d'Àfrica, la fam s'endú milers de vides. No es tracta de crear mala consciència, sinó de saber trobar la justa mesura en totes les coses de la vida diària i no participar en l'excés i la irresponsabilitat que encara caracteritzen el nostre sistema polític, social i econòmic. La moderació i la conducta raonable han de ser practicades per cadascú abans d'exigir-les als altres.